

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 31 / II Legislatura / Tercer període

Dimecres, 12 de juny de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 29

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia (p. 1446) : Intervenien sobre aquesta qüestió l'I. Sr. Clotas (S) (p. 1446), l'I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1447), l'I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1447) i l'H. Sr. Armet (S) (p. 1448).

Votació de la modificació : acceptada per 54 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 1448).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'H. Sr. Armet (S) (p. 1448) i l'I. Sr. Obiols (S) (p. 1448).

El M. H. Sr. President adreça uns mots a la Cambra en ocasió de la signatura de l'entrada de l'Estat espanyol al Mercat Comú (p. 1448).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu i esmenes i vots particulars reservats per a defensar davant el Ple (Punt primer de l'ordre del dia.)

Article únic

Article 10

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Molas (S), juntament amb l'esmena núm. 3 (p. 1448).

Vot particular del M. H. Sr. Barrera (ER) (núm. 2)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER), juntament amb el vot particular núm. 4 (p. 1448).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 1449).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Vot particular del M. H. Sr. Barrera (ER) (núm. 4)

Debatut abans (vot particular núm. 2).

Votació conjunta : *rebutjats per 41 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 1450).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat* (p. 1450).

Votació final de la Llei : *aprovada per majoria absoluta* (p. 1450).

Explicació de vot : *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 1450), *H. Sr. Folchi (P)* (p. 1451), *I. Sr. Molas (S)* (p. 1451), *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 1452) i *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1452).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei pel qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i esmenes reservades per a defensar davant el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 1453).

Articulat

Articles 1, 2 i 3

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 1454).

Article 4

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)*, *juntament amb l'esmena núm. 2* (p. 1454).

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 2, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Torn en contra : *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU)* (p. 1454).

Votació : *rebutjades per 7 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció* (p. 1455).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1 : *aprovat per unanimitat* (p. 1455).

Votació dels apartats 2 i 3 : *aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 1455).

Articles 5, 6 i 7

Disposicions transitòries primera i segona

Disposicions finals primera i segona

Text del Dictamen

El M. H. Sr. President comunica que hi ha una esmena tècnica a l'article 7 (p. 1455).

Votació dels articles 5 i 6 i les Disposicions transitòries i finals : *aprovats per unanimitat* (p. 1455).

Votació de l'article 7 : *aprovat per 91 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 1455).

Explicació de vot : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 1455), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1455), *I. Sr. Curto (P)* (p. 1456), *I. Sr. Soto (S)* (p. 1456) i *I. Sr. Ticó (CiU)* (p. 1457).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés de Diputats sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional i esmena reservada per a defensar davant el Ple (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Articulat

Article 1

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions* (p. 1458).

Article 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1458).

Torn en contra : *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 1458).

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per al·lusions (p. 1459).

Votació : *rebutjada per 5 vots a favor, 72 en contra i 19 abstencions* (p. 1459).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 1459).

Articles 3, 4, 5 i 6

Disposicions addicional, derogatòria i final

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 1460).

Votació final de la Llei : *aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 1460).

Explicació de vot : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1460), I. Sr. Fernández (P) (p. 1460), M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 1461), I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 1461), I. Sr. García i Sáez (S) (p. 1462).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Sala (S) (p. 1463).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1465).*

Rèplica : *I. Sr. Sala (S) (p. 1466).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1466).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el càlcul d'ingressos pels serveis transferits de la Seguretat Social (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1467).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1468).*

Rèplica : *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1470).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1471).*

Se suspèn la sessió a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-1988 (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 1472).*

Modificació de l'ordre del dia

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1473).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1474).*

Rèpliques : *I. Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 1477), I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 1478).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 1478).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del joc als casinos (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1479).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1480).*

Rèplica : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1482).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 1483).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Distribució dels Fons de Lluita contra l'Atur previst per l'AES (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Torres (ER) (p. 1483).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Gil (S) (p. 1484).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. García Sánchez (PSUC) (p. 1485), I. Sr. Curto (P) (p. 1485), I. Sr. Sesmió (CiU) (p. 1486).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Torres (ER) (p. 1488).*

Votació : *aprovada per 76 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció* (p. 1488).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Desplegament Legislatiu en Matèria d'Evacuació i Tractament d'Aigües Residuals (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1488).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 1489), H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 1490), I. Sr. Veray (P) (p. 1490) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 1490).*

L'I. Sr. Manuel Nadal intervé per al·lusions (p. 1492).

Votació del punt 1 : *rebutjat per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1492).

Votació dels punts 2 i 3 : *rebutjats per 32 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions* (p. 1492).

Votació del punt 4 : *rebutjat per 32 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 1492).

Preguntes a formular oralment davant el Ple (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística als paradors de turisme

Formulació : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1492).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 1493).*

Rèplica : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1493).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un hospital a Móra d'Ebre

Formulació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 1494).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1495).*

Repregunta : *I. Sr. Aleu (S) (p. 1495).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1496).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la vaga de l'empresa Compañía Catalana de Servicios, SA

Formulació : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 1496).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 1496).

Rèplica : *I. Sr. García i Sáez* (S) (p. 1497).

Pregunta al Consell Executiu sobre el millorament de l'entorn de l'aqüeducte romà Pont del Diable, a Tarragona

Formulació : *I. Sr. Torres* (ER) (p. 1497).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1498).

Repregunta : *I. Sr. Torres* (ER) (p. 1498).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 1498).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el Servei de bugaderia de l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge

Formulació : *I. Sra. Ferran* (S) (p. 1499).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1499).

Repregunta : *I. Sra. Ferran* (S) (p. 1500).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat* (p. 1500).

S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 29

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i els Lletrats Srs. Ferret i Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu, i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple.*

2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei pel qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*

3. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional, i de l'esmena reservada per a defensar en el Ple.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre el càlcul d'ingressos pels serveis transferits de la Seguretat Social.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-1988.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i de la Moció 67/I.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc als casinos.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars.*

11. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu*

sobre la Distribució del Fons de Lluita contra l'Atur previst per l'AES.

12. *Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre el Desplegament Legislatiu en Matèria d'Evacuació i Tractament d'Aigües Residuals.*

13. *Preguntes a respondre oralment davant el Ple.*

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. Aquesta Presidència, com sempre, ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat i el nom de qui les ha formulades ha estat repartida als senyors Diputats. Aleshores, aquesta Presidència prega que se l'eximeixi de l'obligació de donar-hi lectura. En la suposició, doncs, de l'exempció, podem continuar.

Una altra cosa prèvia és que hi ha uns escrits presentats a la Mesa pels quals es demana una posposició de dues interpellacions. Els termes en què això és demanat són els següents : «Els Diputats sotasignats, que representen una cinquena part dels membres de la Cambra, fent ús del que disposa l'article 61.4 del Reglament del Parlament, sol·liciten de la Presidència que sotmeti al Ple de la Cambra, a l'inici de la sessió, una proposta d'alteració de l'ordre del dia fixat per al 12 de juny de 1985, consistent que es posposi per a un altre Ple ...», i, llavors, aquí és on ve la part variable, perquè són dues proposicions en aquest sentit. L'una diu el punt novè, interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, i l'altra diu, el punt setè, interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i de la Moció 67/I.

Aleshores, aquesta Presidència ha de demanar a la nostra Cambra si accepta aquesta proposta d'alteració, presentada de forma reglamentària. (Pausa.) (L'I. Sr. Clotas demana per parlar.) El senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President, moltes gràcies; el Grup Socialista, i Diputats del Grup Socialista que som els titulars d'aquesta interpellació, demanàrem saber les raons per les quals una cinquena part del Parlament, fent ús de l'article 61, demanen la posposició d'aquest punt de l'ordre del dia, amb la fórmula d'«alteració de l'ordre del dia». És evident que aquest article permet, a través de tres fórmules diferents, la possibilitat d'alterar l'ordre del dia del Ple, però és també evident que aquest ordre del dia es fa a la Mesa, d'acord amb la

Junta de Portaveus.

Atès que aquesta és una iniciativa parlamentària, que no vincula el debat de tots els Grups, sinó d'un Diputat, o uns Diputats concrets, sobre un Conseller, exercint la funció de control i d'impuls que aquest Parlament atorga als Diputats, en primer lloc, voldríem saber les raons que avalen aquesta sollicitud de posposar aquest punt de l'ordre del dia, i, en tot cas, demanaríem que aquestes raons poguessin ser debatudes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, això es refereix només a una de les dues peticions, suposo jo, no? *(Ll. Sr. Ribó demana per parlar.)* El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)* : Sí. Pel que fa a l'altra interpellació, que és del Grup parlamentari del PSUC, fórem nosaltres qui vàrem demanar al Grup parlamentari majoritari de la Cambra que, com que es refereix a la normalització lingüística, i encara estem pendents d'una darrera sessió informativa, anunciada en la Comissió Setena d'aquesta Cambra sobre aquest tema, que, en l'espera d'aquesta sessió, ajornéssim aquesta interpellació.

Per tant, en aquest cas no demanaríem cap debat sobre aquest ajornament.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Ribó. Aleshores, respecte d'aquesta primera posposició, sembla que no hi ha dificultat per part de la Cambra. Respecte de la segona, si el senyor Subirà creu que ha de dir alguna cosa...

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)* : Senyor President, només fer notar que el Reglament, en el seu article 62.4, preveu la possibilitat de fer aquest ajornament. En un altre article del Reglament, que en aquests moments no recordo, es preveu, també, que les interpellacions es poden substanciar dins els quatre següents plens després de la publicació i compliment dels terminis, però en cap moment no parla que s'hagin d'exposar els motius —i fer-ne un debat, molt menys encara—, i nosaltres pensem que si el Reglament hagués volgut això, ho hauria dit explícitament.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, naturalment... *(Ll. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)* El senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)* : Senyor President, el Grup Socialista coneix perfectament l'article 61 —no 62—, 61.4, com reconeixia abans, que permet aquesta alteració, però creiem que això és una alteració, en tot cas, peculiar, *sui generis*, perquè no se n'ha exposat cap motiu.

Jo recordaré a la Cambra que, quan es tractà, per exemple, de formular una pregunta a un membre del Govern, i bé sigui per acord mutu, o bé atès les prerrogatives que concedeix el Reglament a aquest membre del Govern, de posposar per una sessió aquesta pregunta, això és una forma reglamentària que permet que una pregunta, per les conveniències que consideri cadascun dels interpellants, pugui passar a la següent sessió.

Avui estem parlant d'una interpellació que afecta un tema que per al Grup proponent, per als Diputats que el proposen, substancialment important, i que, sense conèixer-ne les raons, es fa ús, d'una manera peculiar —si més no—, del Reglament per demanar, a través de la majoria qualificada en aquesta Cambra, la posposició d'aquest tema.

Si no se'ns expliquen les raons que avalen aquesta petició, si no es vol debatre sobre la necessitat de posposar aquest punt de l'ordre del dia, el que entenem en el nostre Grup és que

aquí no es tracta —tan sols, com a mínim— de fer ús del Reglament per alterar l'ordre del dia, sinó per retardar, per rebutjar, per defugir un debat que creiem substancialment important.

El Sr. PRESIDENT : Bé, de tota manera, el Reglament, evidentment, permet de passar a decisió sobre aquesta qüestió sense aquesta explicació. Jo he donat l'oportunitat al primer signant d'aquesta petició perquè, si creia convenient de donar aquesta explicació, la donés; havent cregut que no l'havia de donar, hem de passar, doncs, a preguntar si s'accepta o no s'accepta aquesta qüestió, i, si convé, passar-ho a votació. *(Ll. Sr. Ribó demana per parlar.)* El senyor Ribó vol fer alguna intervenció prèvia?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)* : Senyor President, amb tota serenitat, ens sembla que la tradició d'aquesta Cambra, quan algun Grup ho ha demanat, abans de prendre una decisió d'aquest estil, hi ha hagut un debat sobre la inclusió o l'alteració de l'ordre del dia. La majoria de vegades, cap Grup no ho ha demanat, i ha estat per pur assentiment, però...

Demanaríem, si més no, que la Mesa considerés si estem equivocats o encertats en aquesta interpretació de la tradició del que s'ha fet fins ara : que, quan algun Grup ha sol·licitat un debat sobre una alteració, aquest s'ha produït.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Un moment. Prego a la Cambra un moment. *(Pausa.)*

Bé. Quant als precedents són diversos; generalment, això s'ha fet per assentiment, sense debat de cap classe; algunes altres vegades hi ha hagut debat, i unes altres, no n'hi ha hagut. Davant aquesta situació, la Presidència decideix de posar-ho —ja que no hi ha assentiment, pel que sembla— a votació.

Per tant, els qui siguin favorables... *(Ll. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)* Perdó, senyor Clotas, li prego que no allargui aquesta qüestió.

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant)* : Breument, senyor President. Tan sols deixar palès i deixar constància que el Grup Socialista té la preocupació del precedent que queda, que sense exposar ni raons ni arguments, ni sol·licituds de necessitat que imposin aquesta posposició, el precedent que crea que una cinquena part —fent ús del Reglament, naturalment— pugui anar alterant constantment el criteri arbitrari que guï aquesta decisió a l'alteració de l'ordre del dia, i que, per tant, els treballs de Mesa i Junta de Portaveus es veuran subjectes a la decisió d'una cinquena part del Parlament, sense que puguem conèixer-ne els motius.

El Sr. PRESIDENT : Bé. *(Ll. Sr. Ribó demana per parlar.)* Perdó, un moment, perquè el senyor Ribó demana la paraula.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)* : També, senyor President, perquè consti en acta la sorpresa i la protesta del nostre Grup, que anem a votar un afer sense conèixer les raons que ens podrien fer inclinar a votar a favor o en contra d'aquest afer.

Nosaltres hem exposat planerament les raons per les quals hi havia un motiu per ajornar una interpellació, no coneixem els motius per a la de l'altra; per tant, ens sembla absurd anar a votar un afer sense conèixer els motius a favor o en contra d'aquest.

Gràcies, senyor President.

(Ll. Sr. Subirà demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. Jo crec que s'ha abusat, aquí, de determinats arguments; concretament, no es tracta que la decisió la prengui la cinquena part de Diputats. La decisió, en tot cas, la prendrà la Cambra per majoria, i, per altra banda, també és una mica curiós que la cortesia parlamentària que aquest Grup, al qual tinc l'honor de representar, ha manifestat en relació amb una de les peticions d'ajornament, doncs, hagi estat, diguem-ne, tergiversada de la manera que ho ha estat... (*Remor de veus.*)

(*L'I. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ribó, li prego que acabem aquesta qüestió, perquè està fent-nos perdre un temps preciós.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Molt breument, senyor President, dir-li al senyor Portaveu que va ser de mutu acord amb el senyor Conseller de Cultura, que es va sol·licitar aquest ajornament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, constarà en acta, senyor Clotas, les seves manifestacions; per tant, queda salvada la seva responsabilitat en aquesta qüestió... (*Rialles i remor de veus.*) Perdó, senyor Armet. (*L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.*) El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : Molt emfàticament, en nom del Grup Socialista, manifestar la nostra protesta pel precedent que, davant d'una votació, no hi hagi un debat previ —que correspon a qualsevol sistema parlamentari arreu del món.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, perfectament. Bé, aleshores, doncs, els qui estiguin d'acord amb aquesta posposició, que es posin de peu dret. (*Alguns xiulets.*)

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La posposició ha estat acceptada per 54 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Anem ara, doncs, a entrar ja en l'ordre del dia, però abans... (*L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.*) El senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : D'acord amb l'article 82.1, demano explicació de vot del nostre Grup en aquesta votació que acabem de fer. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, no havent-hi hagut debat, crec que no procedeix l'explicació de vot. (*Forta remor de veus.*)

Bé, entrem en l'ordre del dia. Aquesta Presidència creu que en la data en què se celebra aquest Ple, coincidint amb la signatura... (*L'I. Sr. Obiols demana per parlar.*) Perdó, per quin motiu? En virtut de què?

El Sr. OBIOLS (*de l'escó estant*) : Molt respectuosament, per fer constar la nostra protesta per la decisió que s'acaba de prendre.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència, en iniciar-se aquesta sessió, tenint en compte la coincidència amb la data de signatura de l'entrada de l'Estat espanyol en el Mercat Comú, creu que no pot deixar de subratllar aquest esdeveniment transcendental per a la nostra vida, i que, per tant, la manifestació del nostre Parlament —almenys de la seva Presidència, i espero que amb l'assentiment de tots els presents—, de considerar aquesta data com a transcendental i que obre un període nou en la nostra història. Molts dels aquí presents havien estat

esperant i havien treballat intensament per arribar en aquest punt, i, per tant, és natural que, en aquest moment, expressem la nostra satisfacció —satisfacció que, evidentment, serà maliciosa perquè ja sabem que no tothom té el mateix concepte quant als detalls i les circumstàncies d'aquest esdeveniment, però que, en termes generals, evidentment, estic segur que tots subratllem la seva importància i som conscients de les obligacions que això ens crea en aquest nou període.

Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu

Després de fet això, doncs, entrem a l'ordre del dia, que en el seu primer punt és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu.

Hem d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Per tant, voldríem saber si algun membre de la Comissió ha estat encarregat de presentar el Dictamen. (*Pausa.*) No essent així, convindrà, doncs, passar a començar el debat d'aquesta Proposició de Llei.

La primera esmena a l'únic article, apartat tercer, de la Proposició de Llei, és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. És una esmena de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS : Senyor President, aquesta esmena, o aquestes dues esmenes, l'1 i la 3, del Grup Socialista, coincideixen substancialment amb el vot particular que ha mantingut el Diputat senyor Barrera, i eren esmenes que tendien a reproduir —amb modificacions parcials— el text de la Proposició de Llei presentada conjuntament per Esquerra Republicana i el PSU.

Tenint en compte que aquest Grup no és autor de la Proposició de Llei, i atenent també que, no diré el *copyright*, però sí la iniciativa i la idea de la reforma de la Llei del Consell Consultiu ha estat iniciativa d'aquests Grups, i, d'altra banda, que la part en què aquest Grup no discrepava, però la part en què aquest Grup discrepava de la Proposició de Llei no ha estat mantingut en vot particular per al Ple, el Grup Socialista renunciarà al torn de defensa d'aquestes dues esmenes i se sumará a l'argumentació i als raonaments que expressarà la defensa del vot particular feta pel senyor Barrera. Per tant, renunciem al torn de defensa d'aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, ara hem de donar pas a la intervenció del Molt Honorable senyor Heribert Barrera, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. BARRERA : Gràcies, senyor President. La meua intervenció, d'altra banda, serà molt breu i voldria a la vegada defensar les dues esmenes, perquè la primera és una esmena purament formal, que seria necessari introduir únicament en el cas que s'aprovés el segon vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Em sembla molt bé.

El Sr. BARRERA : De manera que, en realitat, el que vaig a

defensar és el vot particular número 2, que proposa, d'acord amb el text de la Proposició de Llei primitiva que havíem presentat el Grup parlamentari del PSU i Esquerra Republicana, l'addició d'un nou apartat al text actual del Dictamen, apartat que preveuria que, per a aquells dictàmens emesos pel Consell Consultiu la publicació en el *Butlletí Oficial del Parlament* no fos prevista ja per la mateixa Llei, hi hagués una referència del contingut d'aquests dictàmens en el dit *Butlletí*. És a dir, que el Consell Consultiu hagués de trametre al President del Parlament un testimoni de tots els dictàmens elaborats i que aquesta referència d'aquests dictàmens no publicats fos publicada al *Butlletí* i que qualsevol Diputat o Diputada del Parlament pogués demanar una còpia d'aquests dictàmens, la publicació dels quals no està prevista per la Llei.

Bé, el que ens havia portat a fer aquesta proposta als dos Grups proposants de la Proposició de Llei era simplement el fet que nosaltres creiem que un òrgan previst en l'Estatut com el Consell Consultiu no és normal que operi en secret, no és normal que operi sense coneixement de l'opinió pública i, sobretot, sense coneixement del mateix Parlament, que, d'acord amb el nostre Estatut, és evidentment la primera institució de la Generalitat i l'òrgan sobirà.

Han passat ja els temps dels secrets d'Estat, dels secrets sobre les qüestions d'aquest tipus, institucionals, polítiques. Avui, en el món, únicament per qüestions de defensa s'admet encara que hi pugui haver una reserva i que es pugui esperar uns anys a la publicació de certs documents. Potser això també és pertinent de fer-ho en el cas que es tracti de qüestions diplomàtiques, però és evident que una qüestió en què es tracta únicament de la constitucionalitat o de l'adequació a l'Estatut d'Autonomia d'un determinat text ens sembla absurd mantenir aquest criteri de reserva i fer que no solament l'opinió pública catalana, sinó que ni tan sols els Diputats puguin tenir coneixement dels dictàmens del Consell Consultiu. Això ens sembla anar contra tota la tradició democràtica, que, repeteixo, cada vegada més tendeix a la màxima transparència, tendeix que els ciutadans puguin jutjar sobre les accions dels seus representants i dels seus governants. I això, tant més que la tendència, em sembla —i almenys aquest és el punt de vista del meu Grup parlamentari—, és transformar la democràcia en una forma de govern no solament representativa, sinó cada vegada més participativa, i, evidentment, una de les maneres de participació és poder opinar, poder donar una opinió, poder informar sobre les decisions que es prenen no únicament al cap dels quatre anys que s'ha acabat una legislatura, sinó en el curs d'aquesta en el moment que les qüestions es plantegen.

Per tant, el nostre punt de vista és que és absolutament insòlit que els Diputats d'aquest Parlament no puguin conèixer uns dictàmens que han estat elaborats d'acord amb una prescripció estatutària.

Per això, doncs, hem mantingut aquest vot particular i demanem a la Cambra que vulgui votar-lo favorablement de manera d'afegir aquest punt número 4 al text del Dictamen i aleshores, per congruència amb aquesta addició, afegir el darrer paràgraf del vot particular número 1 al final del punt tercer.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara si sembla que no hi ha d'haver

inconvenient, procediríem a la votació per apartats, per tant, no esperaríem a la totalitat... Ah! perdó. Per a un torn en contra, el senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en fer el torn en contra d'aquesta esmena ens agradaria recordar breument quina és la gènesi del Consell Consultiu.

Pensem que és un organisme atípic no únicament a nivell d'Estat, sinó fins i tot a nivell de dret comparat i, d'alguna manera, en sentir les paraules del Molt Honorable Diputat senyor Barrera, estàvem pensant que aquesta institució assessora no és únicament assessora d'aquest Parlament, sinó que ho és també de l'Executiu.

D'alguna manera, aquest organisme —hem dit «atípic» a nivell de dret comparat— està substituint —valgui aquesta expressió— la manca d'un Tribunal Constitucional català. És un mecanisme d'autocontrol, d'autocontrol no únicament d'aquesta Cambra legislativa, sinó també de l'Executiu. És de la Generalitat sense ser exactament de l'Administració, és a dir, tampoc és un Consell d'Estat.

I de qui depèn la publicitat? Ens ho diu molt clarament l'article 37 del Reglament de la Llei. Els Consellers..., els farà gràcia a la Cambra de llegir-los l'article, però si s'obliga als Consellers a servir un secret, un secret absolut no solament de les deliberacions, sinó fins i tot de les opinions que els mereixen els dictàmens, és en funció del que marca el mateix article 56 del Reglament, és a dir : «El Consell podrà publicar extractes i seleccions que resumeixin la doctrina legal emanada del Consell Consultiu, però un cop els hagi fet públics l'organisme consultant o aquest ho autoritza.» És a dir, és competència de l'organisme consultant que es doni o no es doni publicitat als seus dictàmens.

I per què en el cas de l'Executiu, en el cas d'un dictamen sol·licitat de l'Executiu ens sembla que cal servir aquesta publicitat o, almenys, deixar-li, a l'Executiu, la potestat de servir aquesta publicitat.

Mirin, la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, en el seu article 63, preveu un mecanisme intel·ligent —i no és exactament el cas que estem contemplant, però *mutatis mutandi* s'hi podria semblar. La Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, en sotmetre al conflicte de competències un tràmit previ de discussió política, quina és l'obligació d'establir un requeriment d'incompetència, vol dir que abans d'emetre una sentència tècnica jurídica que decideixi el problema s'obre un marge ampli de negociació política en la qual tanta importància tenen, o més importància diria jo, els arguments d'oportunitat política que els mateixos arguments tècnics jurídics que queden a la resguarda per a una decisió última. D'alguna manera, l'Executiu, en demanar aquest dictamen, també s'està reservant la facultat de negociació política.

Veiem que l'article 2 de la Llei, d'altra banda, ens diu que «els dictàmens no són vinculants» i sobretot l'article 4 del Reglament ens remarca un fet essencial : «l'emissió de dictàmens tindrà sempre caràcter tècnic i jurídic i en cap cas expressarà criteris d'oportunitat o de conveniència.»

Ens sembla molt clarament que la negació d'aquest principi de discreció en el dictamen sol·licitat pel Consell, per l'Executiu, convertiria *de facto* els dictàmens en vinculants; els convertiria en vinculants perquè es detraurien a l'Executiu el

marge de negociació política necessària, el marge de discrecionalitat, perquè tots sabem el criteri tècnic i jurídic de l'òrgan consultat, es reservaria la possibilitat que, fins i tot —i dic en un eventual cas—, en contra d'aquest dictamen tècnic jurídic, per criteris d'oportunitat política, de donar llibertat a la seva lliure actuació decisòria com a Executiu d'interposar, per exemple, fins i tot, un recurs d'inconstitucionalitat.

Per això, ens hi oposem. I ens hi oposem també per un criteri que hem seguit al llarg dels debats de ponència i Comissió. Se'ns ha posat davant de la discussió de la Cambra una modificació única, una modificació que contempla la flexibilització de terminis pel que fa a la sol·licitud del dictamen. Aquest és l'únic punt que contemplem i, per tant, qualsevol altre aspecte, com altres que han estat suprimits en anteriors esmenes de la Llei, no ens sembla oportú incloure-ho en aquesta modificació parcial i urgent.

Per tot això, ens oposarem a aquest vot particular i mantindrem el text.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara a la votació de les esmenes, que suposo que no hi haurà inconvenient a fer-les conjuntament, havent estat debatudes també conjuntament.

Per tant, els qui estiguin a favor del conjunt de les esmenes, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 41 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Aleshores, anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 10. Algú dels presents demana que hi hagi votació fraccionada o es pot votar conjuntament? Conjuntament. Bé, doncs, aleshores, anem a votar el text del Dictamen per a aquest article 10, el títol i la frase introductòria.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text del Dictamen, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Bé, jo vull preguntar ara si creuen que amb això hem complert ja amb la votació global que és necessària en aquest cas a efectes del quòrum indispensable o si cal formalment fer una nova votació per a la totalitat? *(Pausa.)* Aleshores, doncs, sento molestar els Diputats, però sembla que hem de tornar a fer aquesta votació a efectes d'aquesta formalitat.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta votació, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Essent el nombre de Diputats que han votat afirmativament, que ja hem vist que eren la totalitat dels presents, el nombre de cent quatre, evidentment el quòrum ha estat assolit, per tant, aquesta Llei queda aprovada amb tots els pronunciaments.

Passem ara a l'explicació de vot. El Molt Honorable senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat i Esquerra Republicana van presentar aquesta Proposició de Llei d'acord amb una moció aprovada pel Consell Consultiu de la Generalitat, que ja indicava la necessitat de flexibilitzar el sistema de sol·licitud dels Dictàmens, en el sentit d'augmentar

el termini previst per la Llei 1/81, per poder presentar les demandes de sol·licitud. És evident que sobre aquest punt hi ha hagut unanimitat de la Cambra, i que el text aprovat compleix perfectament el nostre desig, encara que signifiqui una lleugera reducció sobre la nostra proposta inicial. Però el problema ha quedat resolt i, per tant, això era l'essencial i això explica, doncs, el nostre vot favorable al Dictamen, malgrat que, com repeteixo, hi hagués hagut una modificació de poca importància sobre el text que havíem presentat en aquest punt.

Ara, hem votat, tanmateix, a favor del vot particular que havíem mantingut, perquè realment els arguments que han estat donats aquí no ens han convençut en absolut. El senyor Jaume Camps s'ha referit al Reglament del Consell Consultiu. Jo voldria dir —voldria que quedés ben clar— que sobre aquest Reglament aquest Parlament no hi té res a veure, el Reglament va ser aprovat pel mateix Consell Consultiu i, crec, amb el consentiment del Govern, però és evident que no hi ha en absolut cap reglament que pugui vincular en el més mínim el Parlament, que no és necessari que el Parlament hagi d'ajustar-se a un reglament que ell no ha elaborat i que, a més a més...

El Sr. PRESIDENT : Prego el Molt Honorable orador que em permeti una interrupció per demanar a la Cambra que guardi silenci i escolti atentament les seves paraules. Endavant.

El Sr. BARRERA : Moltes gràcies, senyor President. Evidentment, doncs, ens sembla que qualsevol referència aquí al Reglament del Consell Consultiu no era pertinent en el tema que es discutia.

Nosaltres entenem, tanmateix, una part de l'argumentació, en el sentit que el Consell Executiu es podia considerar, en certa manera, forçat per comentaris que hagués suscitat la publicació o el coneixement del text —no la publicació, que no és el que nosaltres demanàvem— sinó el coneixement del text del dictamen, però en aquest sentit hauríem acceptat perfectament una esmena transaccional, que no hem presentat perquè no hem comptat amb el suport necessari perquè hi pogués haver la transacció, de posposar la publicació que demanàvem —la publicació que demanàvem de la referència del dictamen, i, per tant, la possibilitat que les senyores i els senyors Diputats poguessin conèixer el dictamen— a la finalització del termini durant el qual el Consell Executiu està facultat per presentar recurs d'inconstitucionalitat. És evident que amb aquesta transacció possible ja no hi hauria hagut absolutament cap possibilitat que el Govern s'hagués sentit, de cap manera, forçat a actuar d'una manera determinada, perquè no hi hauria hagut cap publicitat sobre la qüestió fins acabat ja el termini en què li és permès d'actuar.

Crec que amb això queda clar que no era la nostra intenció modificar en absolut el marge de llibertat que reconeixem que ha de tenir el Govern, sinó al contrari, simplement proposàvem que hi hagués una necessària transparència a la qual he alludit en la meua defensa del vot particular.

Voldria dir també que, en aquest cas de recurs d'inconstitucionalitat en el que preveu la Llei de Creació del Consell Consultiu de l'Estatut de Catalunya, no hi ha possibilitat de negociació política, perquè es tracta d'un recurs sobre unes lleis ja aprovades, ja aprovades per les Corts Generals, i aleshores no veiem què significa, en aquest cas, aquest argument de negociació política, perquè la negociació política potser es pot fer amb

el Govern sobre un decret, però no hi ha una negociació política a fer amb les Corts Generals per fer-los rectificar una llei que ja han aprovat. En tot cas, el procediment no crec que pugui anomenar-se de negociació política ni crec que sigui una qüestió que pugui resoldre's en el termini curt de possibilitat de presentació del recurs.

En fi, un altre aspecte en el torn en contra del nostre vot particular ha estat invocar el fet que, d'acord amb l'Estatut, els dictàmens del Consell Consultiu no són vinculants. D'acord, és molt cert que no són vinculants, però tampoc no són vinculants per al Parlament, i això no impedeix que la qüestió pugui ser plantejada davant de l'opinió pública, que siguin coneguts tots els textos, el Parlament no actua pas en sessió secreta quan es tracta d'aquesta qüestió, el Parlament actua públicament davant de l'opinió, i, no obstant això, els dictàmens no són vinculants, és a dir, que el Parlament pot passar per damunt de l'opinió del Consell Consultiu. Crec que el mateix criteri s'hauria d'aplicar al Consell Executiu i que, per tant, l'argument que els dictàmens no siguin vinculants no és un argument que sigui realment pertinent al que discutíem.

En fi, és per totes aquestes raons, doncs, repeteixo, que hem votat favorablement el Dictamen i que hem votat favorablement el vot particular que havíem presentat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara, tinc el gust de donar la paraula, per seguir amb aquesta explicació de vot, a l'Il·lustre representant del Grup Popular, l'honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors Diputats, probablement el nostre Grup no hauria cregut necessari explicar el seu vot, un vot que ha anat en el sentit de donar suport a la Proposició de Llei, i també els vots particulars que s'han defensat davant de la Cambra, si no fos pels arguments que s'han donat per justificar el vot en contra per part del Grup majoritari.

Nosaltres pensem que aquesta consideració que un dictamen conegut per l'opinió pública es transforma en la seva naturalesa jurídica, i que passa de ser no vinculant a ser vinculant és absolutament insostenible, des del punt de vista jurídic i tècnic, i és, a més, probablement —almenys nosaltres ho entenem— inacceptable políticament. Nosaltres pensem també, d'acord amb el criteri exposat pel Molt Honorable senyor Barrera, que parlar de negociació política quan es tracta de lleis aprovades i d'un dictamen que ha d'anar adreçat necessàriament a establir l'adequació amb la Constitució i amb l'Estatut de la Llei no té sentit; que argumentar d'una altra manera implica, per a nosaltres, una actitud bastant descarada —si se'm permet l'expressió—, i que, en definitiva, el que s'està buscant aquí no és pas un marge per la negociació política, sinó, en tot cas —si hem d'entendre literalment el supòsit que es planteja—, un marge per al *cambalache*.

En conseqüència, nosaltres creiem que la Llei estava justificada tal com venia en el text dels Grups propositors, i que mereixia el nostre suport, el vot favorable tant al text tal com ha quedat avui aprovat per aquest Parlament com als vots particulars que aquí s'han defensat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara, donaré la paraula si algun altre Grup vol fer l'explicació de vot. Algun altre Grup vol fer

aquesta explicació? Sembla que no, doncs? Ah, l'Il·lustre representant del Grup Socialista, senyor Molas, té la paraula.

El Sr. MOLAS : Senyor President, darrera d'aquesta explicació de vot, en virtut de l'article 82.1 del Reglament, on diu que feta una votació o conjunt de votacions sobre una mateixa qüestió, cada Grup parlamentari podrà explicar el vot durant cinc minuts, i on només estableix una limitació, que no hi ha explicació de vot, en què no cabrà explicació de vot, quan la votació haurà estat secreta o quan tots els Grups parlamentaris hauran tingut oportunitat d'intervenir en el debat precedent.

En virtut, doncs, del que concedeix com a dret als Grups parlamentaris a intervenir en tota votació per a explicar el sentit del seu vot, intervindré breument. Intervindré breument per dir que estem substancialment d'acord amb els arguments exposats abans pel senyor Barrera, respecte a la validesa de la posició defensada amb la nostra esmena i amb el vot particular sostingut per ell mateix, que tendia a reproduir una part de la Proposició de Llei inicial, perquè no veiem quina raó pot existir per actuar, el Parlament, sobre la base d'un dictamen fet públic i conegut, en un debat també públic i conegut, obert amb una reserva de secret per les decisions del Consell Executiu sobre les mateixes formulacions. Justament, el que hem aprovat en la Llei, juntament amb l'ampliació de terminis, és establir terminis idèntics per al Consell Executiu i per al Parlament, i, per tant, fer paral·lels els processos de consulta d'un i altre. La publicitat del dictamen fet al Consell Consultiu és un element de garantia política i, al mateix temps, un element de transparència, i el manteniment d'aquests dictàmens amb un secret no crec que sigui la fórmula més adient per a un tipus d'òrgan que no és un tipus d'òrgan assessor, en el sentit més propi de la paraula, sinó un òrgan consultiu i, per tant, les seves consultes, les seves decisions són públiques, o, almenys, haurien de ser públiques a partir d'un moment donat. A partir de quin moment donat? El moment que elegeix el Consell Executiu o el moment que fixa la Llei? Aquesta, en tot cas, era la discussió possible. En la nostra opinió, era bo donar una publicitat o un accés a aquests dictàmens per part, com a mínim, dels Diputats d'aquesta Cambra, per part del Parlament, essent absolutament discutible —i, per tant, podent haver arribat a l'acord que es creïés convenient— respecte al moment que això s'hagués de fer, i estàvem disposats, en aquest sentit, a trobar la via més propera.

Les raons, doncs, de la nostra actitud han estat clares, hem votat afirmativament per l'ampliació del termini per poder demanar el dictamen, creiem que l'experiència havia mostrat que el termini anterior era un termini breu, ara és un termini més ampli. Hem fet el mateix termini per al Consell Executiu i per al Parlament i, per tant, sobre aquesta qüestió, hem votat afirmativament. Creiem també que el dictamen no era el dictamen d'un òrgan assessor sinó el dictamen d'un òrgan consultiu i que, per tant, havia de donar-se publicitat en un moment, com a mínim els Diputats havien de conèixer-ho, i creiem que això s'havia de fixar per llei i no deixar-ho a discreció del Consell Executiu. Per tant, hem votat també a favor de l'esmena, en aquest cas, presentada per nosaltres, però coincidint amb una part i amb el criteri que sustentaven els dos Grups que havien presentat la Proposició de Llei.

Hem fet dos vots afirmatius : un, tota la Cambra hi ha coincidit, i, per tant, és llei; l'altre, hi ha coincidit tota la Cambra

excepte un Grup parlamentari, que, com que és majoria en aquest Parlament, no és llei encara. Ara caldrà modificar el Reglament del Consell Consultiu, i aquesta és una magnífica oportunitat per, possiblement, adequar el conjunt del Reglament del Consell Consultiu al que és la Llei, perquè els reglaments, normalment, a tots els països democràtics on hi ha estat de dret, queden subordinats a la llei, per tant, han d'adaptar-se a la Llei i, per tant, han d'actuar conforme al que la Llei estableix. Aquest, almenys, és un principi general. Més encara tenint en compte que aquest es tracta d'un òrgan consultiu, que vetlla i aconsella sobre la constitucionalitat de les lleis, convindrà ara procedir, per part del Consell Executiu, al més aviat possible —i potser amb urgència— a l'adaptació del Reglament a la Llei, a la Llei tal com queda, però en última instància a la Llei. És una necessitat que ara, una vegada més, repeteixo, queda oberta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre representant dels dos Grups que queden pendents d'expressar la seva opinió vol intervenir? (*Pausa.*) No volen intervenir? (*L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) L'Illustre Diputat senyor Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President. Així donarem l'oportunitat al senyor Ribó de ser l'últim, com sempre.

Quan jo he parlat a l'Honorable Diputat senyor Barrera dels articles del Reglament, no ho feia, en absolut, en el sentit de dir que aquesta Cambra quedava sotmesa a la facultat reglamentària, però sí, d'alguna manera, que aquest Reglament no surt espúriament d'una decisió de l'Executiu, sinó que neix de la mateixa Disposició final primera de la Llei, en què es diu —aprobat per aquesta Cambra— que el mateix Consell Consultiu elaborarà el Reglament, basant-se en els principis d'aquesta Llei. No és, doncs, un naixement espuri, sinó un naixement perfectament condicionat i aconduït per la voluntat sobirana d'aquesta Cambra. I en funció d'aquesta delegació reglamentària, jo feia ús dels articles d'aquest Reglament, perquè avui per avui està vigent, està vigent amb el consentiment d'aquesta Cambra.

Quan jo parlava, també —i amb això responc altres termes d'altres oradors que m'han precedit—, quan parlava que els dictàmens es podrien convertir en vinculants pel fet de la seva publicitat, m'estava referint a una vinculació *de facto*, òbviament no a una vinculació jurídica. D'alguna manera es predetermina, davant de l'opinió pública, la decisió de l'Executiu, pel fet que un organisme tècnic-jurídic ja ha dictat la seva paraula, i la seva paraula tècnic-jurídica, no la seva paraula política.

I em permeto discrepar del fet que les decisions polítiques d'aquesta Cambra no tenen sempre —dic sempre, no dic en ocasions— la mateixa natura de discrecionalitat —si no es vol dir de negociació—, de discrecionalitat política que les que competen a un òrgan executiu. És molt obvi que el poder legislatiu pren unes decisions, que no sempre són coincidents en la seva mecànica i en la seva formulació pràctica amb les decisions discrecionals que corresponen a un organisme executiu, però és que, en el fons —i retorno als arguments—, nosaltres hem votat afirmativament el que se'ns proposava, el que es proposava pels dos Grups que van iniciar aquesta iniciativa : la flexibi-

lització d'un termini.

Aquest era el tema monotemàtic de l'antiga exposició de motius que ja en Comissió va estar suprimida, perquè en el decurs dels treballs de Ponència i de Comissió —i recordaran els ponents, almenys els ponents que hi van participar, que van ser gairebé tots— es parlava d'altres possibles modificacions de la Llei del Consell Consultiu, i recordo —i ens ho recordava el representant del Grup Socialista— que potser caldria en un estadi posterior arribar a una modificació de la Llei en el sentit que determinats preceptes reglamentaris potser no s'adequen exactament als preceptes i basaments de la Llei quant a la seva amplitud de facultats d'execució pel Consell Consultiu. I parlava el representant d'Esquerra Republicana, coincidint amb altres Grups, que realment caldria potser modificar els termes de publicitat, i parlava del Grup del qual els està parlant en aquests moments d'altres aspectes, i anunciava, per exemple, que a nosaltres ens semblava un quòrum molt exigü el fet de dos Grups parlamentaris i una desena part dels Diputats —el quòrum necessari per poder sol·licitar aquest dictamen i obligar a la convocatòria d'un ple—, ens semblava que la praxi ha portat que onze Diputats poden desencadenar aquesta iniciativa, i potser aquest quòrum, pensàvem, podia ser minso, però ens semblava que no era el moment adequat d'arribar a aquesta modificació, entre altres coses perquè la pressa i la urgència del tema monotemàtic que se'ns presentava feia impossible una discussió de gran abast com el que això cal.

I també per una altra raó : certament el Decret de 13 de maig de 1985, que dicta normes per a l'execució de la Llei 3/85, de 15 de març —és a dir, la reorganització de la Comissió Jurídica Assessora—, haurà de donar-nos la pauta, en la seva mecànica operativa, per saber fins a quin punt la flexibilitat amb què actuï aquesta actual Comissió Jurídica Assessora comportarà, potser, que alguna de les facultats atorgades reglamentàriament al mateix Consell Consultiu quedin, d'alguna manera, duplicades. És aquesta praxi la que ens portarà a contemplar aquests dos organismes d'assessorament i de consulta —assessorament per la Comissió Jurídica Assessora, consulta per part del Consell Consultiu—, i ens permetrà, amb un major coneixement d'aquesta praxi política aplicada arribar a aquests grans temes, a aquests grans tres temes de modificacions que ens plantejàvem. Però, ara per ara, ens sembla que hem fet un bon servei a flexibilitzar un termini —en això, ja hi hem estat tots d'acord—, i aquest, que era l'objectiu de la Proposició de Llei, ha estat plenament acceptat pel nostre Grup, i per això hem votat favorablement.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre representant del Grup Socialista Unificat de la Cambra té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres estem molt contents que s'hagi aprovat aquesta Proposició de Llei de Modificació de la Llei del Consell Consultiu, perquè amb aquesta aprovació hem esmenat el defecte que assenyalàvem en iniciar l'acció legislativa, que teníem fixat un termini massa breu per poder defensar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i suposo que totes les Diputades i tots els Diputats, sense excepció, d'aquesta Cambra estaran d'acord i satisfets que s'hagi votat a favor d'una major possibilitat de defensar l'Estatut.

Lamentem, en canvi, que no s'hagi completat tota la bondat de la iniciativa amb l'aprovació de la mesura que permetia conèixer, tots els Diputats i totes les Diputades, tots els dictàmens. Si em fan l'atenció d'escoltar per un segon l'argument, és molt senzill, i crec que ha estat molt ben explicat pels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, però, en resum, i telegràficament, avui la majoria que ha votat en contra d'aquesta esmena ha votat en contra de la transparència democràtica. O sigui, ha votat en contra que tots vostès, tots nosaltres, puguem conèixer els dictàmens del Consell Consultiu; no ciutadans de peu, que també seria fort que es negués la transparència, fins i tot a tothom, sinó que la responsabilitat dels Diputats, que saben ells molt bé, i sabem tots, què vol dir servir a l'Estatut de Catalunya i defensar-lo, i quan hem de fer publicitat d'uns arguments, i quan podem donar un marge de confiança a l'òrgan de Govern, hem estat tractats com a menors d'edat pel que fa al coneixement de la informació. I, això, és greu a efectes democràtics per a tots els ciutadans, és més greu encara si recorden tots que som representants dels ciutadans. Amb el vot que avui s'ha fet en aquesta Cambra contra el vot particular que es proposava de la transparència del Consell Consultiu..., amb els arguments que vulguin —ja poden venir amb un flabiol sonant— : vostès han impedit que coneguem, totes les Diputades i tots els Diputats, els dictàmens del Consell Consultiu, d'un òrgan que surt d'aquesta Cambra, d'un òrgan que és a l'Estatut, d'un òrgan que serveix per defensar l'autonomia. I ho han impedit. I nosaltres volíem que es votés a favor d'aquesta esmena en concret per dos motius, els quals els han destruït amb el seu vot. Un motiu purament de defensa a l'autonomia, quan un dictamen al Consell Consultiu que no hagi estat generat per aquesta Cambra, sinó pel Consell Executiu, digui que aquella possible Llei, aquella és possiblement inconstitucional, nosaltres volíem també poder participar en la defensa de l'Estatut, i no hi podem participar. Primer argument, doncs —defensa de l'Estatut—, que vostès han anorreat amb el seu vot.

I, segon argument, el de la informació, nosaltres no podem saber el que sap el Consell Executiu, i, això, pensin, reflexionin, si no és anar contra la soca-rel del sistema democràtic quan el Consell Executiu ha nascut en aquest Parlament.

Gràcies, senyor President.

Projecte de Llei pel qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat, doncs, aquest torn d'explicacions de vot, passem al punt següent de l'ordre del dia que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei pel qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Voldria saber si hi ha algun Honorable membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. L'Honorable Conseller, senyor Alavedra, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, una de les tasques més importants que tenim, en aquests moments, és posar

les condicions que permetin a la societat catalana ésser veritablement protagonista de les seves forces i de les seves iniciatives. Aquesta voluntat, si volem que tingui algun sentit, ens exigeix que cada cop més els diversos nuclis, grups i sectors socials tinguin espais on els sigui possible realitzar la seva manera específica de participar en la societat catalana. Aquesta és, doncs, una de les raons de ser més importants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que avui, segurament, votarà aquesta Cambra. Però, com és obvi, n'hi ha més, de raons, que fan que l'aprovació d'aquesta Llei sigui particularment significativa en aquests moments. En efecte, en primer lloc, és molt important que el Parlament legisli en matèria de joventut, perquè és molt important que els joves no vegin en el Parlament una institució aliena a les seves necessitats i als seus interessos, però, sobretot, i en segon lloc, perquè un Parlament que no legislés en matèria de joventut estaria, de fet, marginant o oblidant de les seves preocupacions un sector quantitativament i qualitativament decisiu de la societat catalana.

Certament hem de tenir present que en moltes altres iniciatives parlamentàries, interpellacions o preguntes, s'han tractat qüestions que tenen evidents repercussions en el món juvenil, però, en aquest cas concret, ens trobem amb una llei que presuposa una comprensió global del fet juvenil i també una llei que expressa una valoració dels joves en ells mateixos, sense que siguin concebuts en funció d'altres interessos o sectors socials.

Cal, doncs, que la funció del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya sigui valorada en la seva justa mesura, que totes les institucions i entitats de Catalunya es comprometin a valorar i reconèixer en la pràctica aquest Consell, perquè és a través d'ell que podem afirmar que es dona un reconeixement institucional de la realitat dels joves. Però cal també que els qui estaran més directament vinculats al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya siguin conscients de la seva responsabilitat. No hi ha dubte que una de les dificultats que podran trobar, cal dir-ho, és encara una certa inèrcia institucional i social a no reconèixer a la pràctica el paper dels joves en la nostra societat, però això no ha d'amagar que tenen al seu davant un repte apassionant en el qual no poden fallar, precisament perquè el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya permet que els joves s'autoorganitzin lliurement i facin sentir la seva veu. Cal que estigui realment obert i actiu al servei dels joves, cal que assumeixi la seva veritable dimensió i no sigui instrumentalitzat per ningú. Si de debò volem que els joves facin sentir la seva veu, no només hem de crear els mecanismes que ho facin possible —i aquest Consell de la Joventut n'és un—, sinó que cal que aquests mecanismes tinguin el màxim d'operativitat i realitzin al màxim nivell les funcions per a les quals foren creats.

En darrer terme, el Consell Nacional de la Joventut no neix en el buit. Si fos així, avui no aprovaríem aquesta Llei, o estaríem votant una llei que naixeria morta. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya s'inscriu en la llarga tradició associativa del moviment juvenil català i n'ha de ser un factor dinamitzador. Aquesta tradició associativa de Catalunya és un dels grans patrimonis del nostre moviment juvenil, i ha creat uns estils i uns hàbits associatius que avui tenen una funció importantíssima en la incorporació activa dels joves en la societat de

Catalunya. No obstant això, cal dir també que en aquests moments el repte principal de la societat catalana no és simplement mantenir i consolidar aquestes formes d'associació, sinó que també cal assumir les noves formes d'expressió i d'agrupació dels joves que corresponen a necessitats i a experiències noves, i que seria molt negatiu que no trobessin el seu lloc en la vida social catalana. Això cal tenir-ho clar, perquè, si no, fariem dels joves un grup a part. Però seria ingenu creure que afirmar les noves formes d'associació juvenil ha de significar oblidar les associacions arrelades i amb història en nom d'una idea de futur que cadascú pugui tenir. Aquest dinamisme associatiu és el marc natural del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que avui crearem, i al marge d'ell, perdria bona part del seu sentit. Perquè, en votar aquesta Llei, si aquesta Cambra ho fa, no estarem afirmant altra cosa que la nostra voluntat d'enfortir el teixit social català, la nostra voluntat de potenciar la lliure participació dels joves i de les seves entitats i grups.

Una darrera consideració. L'aprovació d'aquesta Llei es fa en el marc de l'Any Internacional de la Joventut, això és prou sabut, i un dels principals objectius que va fixar l'ONU per a aquest Any Internacional de la Joventut fou el de la participació. Crec que és bo que, mitjançant aquesta Llei, el Parlament es faci present també, des de la seva especificitat en l'Any Internacional de la Joventut, i ho fa des de la que podríem considerar la millor de les opcions: no fent accions episòdiques o circumstancials, sinó fent accions que s'inscriguin en els objectius de l'Any Internacional de la Joventut, però que mirin més enllà, i no facin d'aquest Any Internacional de la Joventut un simple parèntesi, perquè, mitjançant aquesta Llei, el Parlament està afirmant que, per damunt de tot, fer possible la participació dels joves no és un objectiu només per a l'any 1985, sinó que és un objectiu bàsic per configurar la Catalunya de demà.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun membre de la Comissió ha estat encarregat de presentar el Dictamen? No essent així, podem passar ja, doncs, al debat del Projecte. Com que no hi ha cap esmena a la totalitat ni cap esmena als tres primers articles, si la Cambra no hi té cap inconvenient votariem conjuntament aquests tres primers articles, segons el text del Dictamen. Cap inconvenient? Bé.

Doncs, aleshores, els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen per als tres primers articles, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El text dels tres primers articles, segons el Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article quart. En aquest article quart hi ha dues esmenes, als apartats segon i tercer, presentades pel Grup Popular, però caldria també fer l'observació que tenim unes propostes de correcció dels serveis tècnics, de les quals donarem lectura després d'haver substanciat aquestes dues esmenes.

Per tant, tinc el gust de donar la paraula, en representació del Grup Popular, al senyor Curto, l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Moltes gràcies, senyor President, senyores

i senyors Diputats, a més de l'esmena número 1, si m'ho permet, senyor President, em referiré també a l'esmena número 2...

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. CURTO : ...perquè existeix relació entre les dues, o, millor dit, l'esmena número 2 és una conseqüència directa de la número 1. I pretén, aquesta esmena número 1, a més d'una major seguretat jurídica, fixar una sèrie de requisits de caràcter administratiu, jo diria moralment obligatoris, i que són assequibles o haurien d'estar a l'abast de qualsevol entitat mitjanament organitzada.

Es tracta, en definitiva, de disposar d'un programa únic per contemplar, amb rigor i seriositat, l'admissió o no de qualsevol que ho sol·liciti. I, evidentment, en aquesta esmena és lluny de la nostra intenció provocar obstacles i dificultats a tota organització que es vulgui incorporar al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

I quant a l'esmena número 2, tracta de fixar únicament un termini reglamentari per revisar o verificar la documentació, l'autenticitat, millor dit, de la documentació, a què m'he referit en l'esmena número 1.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Casals.

El Sr. CASALS I LEZCANO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en primer lloc, agrair al senyor Curto, del Grup Popular, les seves valuoses aportacions a l'elaboració d'aquesta Llei. El nostre Grup votarà negativament aquestes esmenes per creure que la Llei del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha de fixar els punts de partida bàsics sobre el funcionament i els membres del mateix Consell, i, per exemple, la documentació necessària per a l'admissió de qualsevol organització o entitat ha de determinar-se per reglament o normes de funcionament intern, tal com es desprèn del Projecte de Llei.

Prova d'això és que, per exemple, la lletra e) proposada pel Grup Popular, en què es fa referència que cal un aval de set moviments membres del Consell com a condició per admetre entitats juvenils prestadores de serveis, ja és contemplat en les vigents normes de funcionament intern de l'any 1979, en què fins i tot es determina i concreta, en el cas d'aquestes, la necessitat d'acreditar un àmbit extralocal d'activitat, puntualització aquesta necessària en les normes de funcionament intern, però no en la Llei, al nostre entendre.

Com a darrer punt, indicar-los que la fixació del mínim de set-cents cinquanta associats per a les organitzacions polítiques juvenils provocaria, al nostre entendre, la marginació de grups polítics juvenils, que són representatius de la diversitat d'opinions i alternatives polítiques, com ha de ser, dels joves de la Catalunya d'avui, quedant ben clar, per la nostra part, que aquesta no-marginació no significa en cap moment la creació d'un Consell Nacional on primi el debat polític sobre les funcions esmentades en l'article 2, sinó un Consell on estiguin representats, amb les condicions d'admissió específiques per a cada cas, tots els joves associats a Catalunya.

Per aquestes raons, senyor President, tal com he indicat abans, el nostre Grup votarà negativament aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara caldria, doncs, passar a la votació d'aquestes esmenes. Hi ha algun inconvenient que les votem conjuntament? Cap inconvenient? Es poden votar, doncs, conjuntament.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 7 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.

Ara hauríem d'anar a votar el text del Dictamen. Recordin que els he dit que hi havia unes esmenes de tipus lingüístic, que estan en poder dels ponents, i que, si els semblés bé, no caldria llegir, perquè resulta ser una mica, diguem-ne, complicat de fer aquesta lectura.

Per tant, si no hi ha inconvenient, podríem considerar incorporades aquestes rectificacions al text del Dictamen. Alguna dificultat sobre aquesta prevenció? Bé, aleshores, doncs, anem a fer la votació del text del Dictamen per a l'article 4. Hi ha d'haver votació separada del punt primer? Exactament, molt bé. Anem a votar, doncs, primerament, el punt primer.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen en el punt primer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'apartat número 1 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a la votació dels altres dos punts, que potser s'hauran de fer separatament també. O no? Conjunt? El 2 i el 3, no? Doncs anem a votar els apartats 2 i 3 de l'article 4, segons el text del Dictamen.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per als apartats 2 i 3 ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Ara hi ha la resta del Dictamen, que no té esmenes, però hem de fer avinent que hi ha una correcció que està presentada per tots els Grups —per tant hem de suposar que no hi ha dificultats—, que suprimeix l'entre parèntesis, que diu : «sigui en el secretariat o a l'assemblea», corresponent a l'article setè.

Per tant, sembla que és procedent de sotmetre a votació la resta del Dictamen amb aquesta modificació que acabem d'anotar. Però voldríem demanar si és que algú demana votació fraccionada d'alguns dels articles.

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*) : Senyor President, demanaríem votació separada per a l'article 7.

El Sr. PRESIDENT : Per a l'article 7, votació separada.

Bé, en aquest article 7 també hi ha unes rectificacions de caràcter lingüístic, que també obren en poder dels ponents.

Anem a votar, doncs, el text del Dictamen per als articles 5, 6, les Disposicions transitòries primera i segona, les Disposicions finals primera i segona, l'Exposició de motius i títols, i deixem per a una votació ulterior immediata l'article 7.

Els qui estiguin a favor, doncs, de tot aquest conjunt, a excepció de l'article 7, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'articles i de textos ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 7, amb les prevencions que hem fet.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 7, amb les prevencions fetes, ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Hem acabat, doncs, la votació d'aquesta Llei i la discussió, i anem, doncs, ara a les explicacions de vot.

Estic a la disposició dels Grups per donar-los la paraula.

L'Illustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, senyories, simplement per explicar la nostra posició en abstenir-nos en la votació de l'article 7. Nosaltres ens hem abstingut —no hem votat en contra— perquè creiem que el que s'explica en aquest article 7 és una qüestió de la qual no estem en contra, però és una qüestió de minúcia reglamentària que creiem que no és adequat que figuri en una Llei, i menys en una Llei que només té set articles, una Llei molt concreta, molt clara, de consolidació d'un organisme, no creiem que s'hagi d'entrar en detalls reglamentistes, com són aquests, que expressa a l'article 7.

És per això que nosaltres ens hem abstingut.

D'altra banda, aprofito l'avinentesa per celebrar —el nostre Grup celebra— que aquesta Llei s'hagi pogut dur a terme, aquesta Llei que emana, ve, d'un Decret de la Generalitat provisional del mes d'abril de l'any 79, que ja en aquell moment va sentir la necessitat d'organitzar, de donar, uns organismes a la nostra joventut, uns canals d'expressió i d'actuació, diguéssim, ordenats, institucionalitzats.

Creiem que és molt adient que en aquest any, l'any de la joventut, aquest Decret s'hagi perfeccionat i se li hagi donat la força d'una Llei aprovada per aquest Parlament.

D'altra banda, tots hem pogut veure l'enorme consens que hi ha hagut en la votació d'aquesta Llei, i aquest consens ha estat fruit de les negociacions que, per a l'elaboració d'aquesta Llei, s'han dut amb tots els organismes juvenils que componen aquest Consell Nacional de la Joventut. Creiem que això ha estat molt bo, ha estat un exemple per a futures lleis, el fet de consultar quins són els interessats, i que això dóna molt bons fruits. Esperem que aquesta Llei consolidarà encara més aquest Consell Nacional de la Joventut, que ja en les seves actuacions anteriors ha estat força brillant, esperem que ara, amb la força que li dóna la Llei, continuï desenvolupant feliçment les seves activitats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó per explicar el seu vot.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, acabem de votar quasi unànimement un Projecte de Llei que és fruit, principalment, d'un treball de tot el moviment juvenil català, representant la gran majoria de l'associacionisme juvenil que avui hi ha entre els joves. Jo vull recordar aquí que l'any 79 fou possible crear el Consell Nacional de la

Joventut de Catalunya gràcies a la confluència, a la conjunció, de dues entitats que tenien ja uns anys de funcionament, com era la Taula de Joves i la Coordinadora de Forces Polítiques i Juvenils de Catalunya, que havien estat presents en la lluita per la recuperació de les llibertats de Catalunya. I el Consell Nacional de la Joventut, que rep aquesta herència tan positiva, va créixer i es va desenvolupar, a partir d'aquell impuls, convertint-se fins avui en un punt de referència de tot el moviment juvenil català, i jo m'atreveixo a dir més : punt de referència del moviment juvenil a l'Estat espanyol, perquè va inspirar la creació del Consell de la Joventut d'Espanya.

Tenim, doncs, un organisme que ha mostrat un camí avançat per a la cooperació juvenil arreu de l'Estat. En el Projecte que acabem de convertir en Llei es donen uns trets, en el seu contingut, que vull ressaltar perquè, malgrat que avui els hem elevat al rang de Llei, ja són patrimoni del funcionament del Consell Nacional de la Joventut.

La seva autonomia, la seva vocació unitària —i vull subratllar aquest aspecte quan, malauradament, com s'ha vist en el punt anterior, hem d'entrar en determinats debats i denúncies d'actituds sectàries— i la seva responsabilitat en el seu treball de relacions dels joves i les institucions.

Nosaltres creiem que el Consell, amb aquesta aprovació, rep un nou impuls per enfortir l'associacionisme juvenil a Catalunya i per fer sentir la veu dels joves a les institucions de Catalunya.

Ha dit el senyor Casanovas que aquest any és l'Any Internacional de la Joventut, i que és bo que l'oportunitat política de l'aprovació de la Llei s'emmarqui en aquest any. Nosaltres, no voldríem entrar avui en un aspecte també d'oportunitat política, que és les mancances que en política juvenil patim avui pels òrgans de Govern de Catalunya. No voldríem entrar en defectes greus de fenòmens, com el de la crisi econòmica i tot el que arrossega, o del que és la crisi de valors i una marginació juvenil; creiem que tindrem altres ocasions per fer un debat a fons sobre aquestes qüestions puntuals. Sí que volem entrar —parlant d'oportunitat històrica— en el fet que avui s'estan donant noves associacions i noves iniciatives juvenils, en el camp dels estudiants, en el camp del lleure, en el camp dels joves aturats, i que possiblement, a partir de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, podem donar encara major marge de comprensió, d'integració d'aquests nous fenòmens, cap als quals tots, no només el Consell Nacional de Joventut, hauríem de girar els ulls, per fer més viva la realitat d'aquest associacionisme juvenil.

Nosaltres, doncs, ens alegrem de l'aprovació quasi unànime d'aquest Projecte de Llei, perquè serveix —ho repeteixo— per donar encara major aval a la continuïtat i al creixement i al desenvolupament d'una tasca del Consell Nacional de Joventut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Seguint aquesta explicació de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, des de la nostra opinió, un dels motius fonamentals del perquè un projecte de llei s'elabora, després es dictamina i, a l'últim, se sotmet a la consideració de la Cambra, és conseqüent amb les inquietuds de determinats sectors de la nostra societat, de l'opinió pública —en aquest cas nostra, de Catalunya—, que per falta de solucions clares i pràctiques en

temes puntuals són objecte de desequilibris socials.

Partint d'aquest principi, com a deure natural de reconèixer els legítims drets, tant individuals com col·lectius, el Grup Popular ens hem volgut incorporar i hem volgut col·laborar de manera activa en el Dictamen que s'ha elaborat en ponència, en relació amb el Projecte de Llei per mitjà del qual es regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. I hem donat el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei, perquè, independentment del nombre d'esmenes que ens han acceptat, ens semblava indispensable que la joventut de Catalunya, a més de disposar ja d'una entitat de dret públic, pogués millorar la seva regulació jurídica per mitjà d'una Llei ajustada a la realitat actual.

I, si bé és veritat que en totes les aliances es coincideix sempre en el menys expressiu, també és cert que en el cas concret del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya tots els Grups polítics, d'alguna manera, ens hem sentit corresponsables a recolzar els seus criteris, que la majoria de vegades han estat iniciatives fonamentals, i unes altres vegades han estat sentit de la creativitat, com a factor de rellevant importància.

I, sense ànim de significar a la Cambra que en ponència i en Comissió, s'ha elaborat una brillant operació, perquè el que és cert és que hi ha hagut de tot, sí que voldria assenyalar que ha existit treball —aquesta vegada treball en equip— i, sobretot, aspiració permanent d'intentar superar el que s'ha fet dins de l'àmbit de la joventut catalana.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Continuant aquest torn d'explicacions de vot, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats; corrien els anys 75 i 76, i un ampli grup de joves començava a treballar en l'organització del primer congrés de la joventut catalana.

A les reivindicacions de l'època, de llibertat, d'amnistia i d'Estatut d'Autonomia, van afegir les seves. Parlaven de registries de joventut, de consells de joves, de potenciar l'associacionisme juvenil i, finalment, de constituir el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya. Allò que aleshores semblava un somni, avui, deu anys després, nosaltres ho hem sancionat com a Llei. És, doncs, un dia de joia i de satisfacció, però és també un dia idoni per a la reflexió.

Crec, senyores i senyors Diputats, que d'alguna manera avui estem tancant una etapa de la política juvenil a Catalunya, i que n'obrim una altra. Tanquem una etapa, que és l'etapa de la transició, i que a nivell juvenil ha comportat la consecució d'un marc mínim institucional, des d'on desenvolupar la política juvenil. A casa nostra ha estat una etapa en què tot el que es feia mínimament bé era bo, i en la que el moviment juvenil ha estat capaç de construir el teixit associatiu que la dictadura va voler destruir.

Obrim avui una nova etapa, en la qual ens enfrontarem a grans reptes del futur : la incorporació a Europa, l'impacte de les noves tecnologies, l'impacte d'una societat en canvi, la inserció social i professional dels joves, etcètera. I tot això en un marc social terriblement dur : la marginació, l'atur, la delinqüència, són ja llocs comuns d'una situació juvenil a Catalunya terriblement dura.

I, per això, en nom del meu Grup parlamentari, vull tornar a insistir en la necessitat d'un acord institucional, que, amb un ampli recolzament social, pugui tirar endavant la política juvenil d'aquest país. Els deia abans que era també un dia per a la reflexió, i, en aquest sentit, voldria fer-los, en el marc de la brevetat que dóna el discurs d'explicació de vot, dues preocupacions.

Una primera preocupació, més ben dit, una pregunta que hauríem de respondre tots : és saber si patim el risc d'institucionalitzar dos tipus de ciutadans, els que tenen i els que no tenen treball, amenaçant d'aquesta manera l'estabilitat i l'ampliació de la democràcia, i la mateixa convivència en pau.

El qui els parla creu que sí, creu que patim aquest risc, que a Catalunya es donen ja situacions d'exclusió dels processos de decisió. Per exemple, situacions d'exclusió del sistema productiu, d'exclusió del treball i d'atur, per tant, o situacions d'exclusió dels processos culturals, i nosaltres voldríem expressar avui aquí la nostra preocupació per aquesta situació, per aquesta contradicció entre àrees de privilegi i àrees de marginació. Aquesta contradicció, que no s'expressa solament com una contradicció de classes, sinó que és també avui una contradicció generacional.

I els deia que els volia transmetre una segona preocupació. Preocupació per determinades actituds que es donen en àrees pròximes al Consell Executiu, de voler fer aparèixer la política com a una cosa rebutjable. Crec que hi ha un cert disseny de la indústria cultural conservadora i dels *mass media* conservadors al món i a Catalunya per fer aparèixer la política com més grisa, bruta i trista del que és, precisament per dissuadir de fer política aquells sectors socials, culturals i generacionals que podrien introduir una política que no fos ni tan bruta ni tan grisa. I crec que era la meva obligació també, com a dirigent d'una organització juvenil, dir-ho avui i aquí.

Senyores i senyors Diputats, sempre que una Llei s'aprova hi ha una llarga llista d'agraïments. Jo correré el risc d'oblidar-me d'algú. Agraïment, en primer lloc, a tots els que en el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya van preparar l'avantprojecte; voldria referir-me especialment a Joan-Francesc Pont, Jordi William, Oriol Balaguer, Martí Masferrer i a tota la llarga llista que l'han fet possible. A tots ells els voldria simbolitzar en els tres presidents que ha tingut el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya : en Ricard Julià, en Narcís Castanyer i l'actual president, en Lluís Font.

Però seria un greu error no recordar les persones que des de les institucions el van fer possible, sobretot al començament. I em refereixo molt especialment a una persona que avui hauria de tenir un lloc d'honor a la tribuna de convidats del Parlament, a la Directora General de Joventut de la Generalitat provisional, la senyora Rosa Maria Carrasco, i també al que des de la màxima responsabilitat institucional va tenir, en aquells moments, la sensibilitat necessària per fer possible el Consell Nacional de la Joventut, el Molt Honorable President Tarradellas.

Agraïment també als actuals responsables de la política juvenil del Govern de Convergència i Unió, malgrat que haig de dir que nosaltres hauríem volgut —i crec que era aquest el desig dels que van elaborar la llei— que el Projecte s'hagués tramitat com una proposició de llei de tots els Grups parlamentaris; malgrat que no hagi estat possible el nostre agraïment.

Felicitar també al Consell Nacional de la Joventut de Catalu-

nya pel seu treball, treball que és valorat com molt positiu més enllà de Catalunya. Ja ho ha dit el senyor Ribó, que ha tingut un paper fonamental en el procés de constitució del Consell de la Joventut a Espanya, i que ha estat un autèntic capdavanter en la representació internacional. Per això és membre de ple dret del CNJC i, fins que no s'assoleixi la plena incorporació d'Espanya a les comunitats europees, membre observador del seu fòrum.

En definitiva, el Consell Nacional de la Joventut ha jugat un paper molt actiu en les diferents organitzacions no governamentals, lluitant per fer possible la participació activa de les regions en la construcció de l'Europa del futur.

I, per concloure la meua intervenció, voldria afirmar amb satisfacció —i crec que és un oblit del senyor Macià Alavedra en la seva intervenció— que aquesta Llei és un patrimoni del conjunt del moviment juvenil de Catalunya, que la va aprovar en la seva assemblea extraordinària el Consell Nacional de la Joventut el 17 de desembre de 1983. És, en qualsevol cas, un oblit lamentable.

I dir amb satisfacció que la joventut catalana, les seves organitzacions i els seus dirigents han estat a l'alçada de les circumstàncies. Només cal esperar que totes les administracions a Catalunya, aquest Parlament i el Consell Executiu de la Generalitat, sàpiguen donar-los la deguda resposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : I, ara, doncs, voldria demanar al Grup de Convergència i Unió si vol fer ús de la paraula per explicar el seu vot. El senyor Ticó té la paraula, l'Illustre Diputat senyor Enric Ticó té la paraula.

El Sr. TICÓ : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, el debat produït en aquest Ple referent a la Llei del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha estat un debat possiblement enganyós, perquè precisament en aquest Ple quasi no n'hi ha hagut, de debat. I això es deu, bàsicament, no que la problemàtica de la joventut no interessi aquest Parlament, sinó que aquesta Llei ja és una llei —com s'ha comentat aquí— que ve de lluny, i que ha estat debatuda es pot dir que des de l'any 1982.

En efecte, el primer esborrany realitzat pel Secretariat del Consell Nacional de la Joventut, data de l'any 82, i el segon esborrany, aprovat per l'Assemblea extraordinària del Consell Nacional, del 17 de desembre de 1983, fou el resultat dels contactes amb la Direcció General de la Joventut i els Grups parlamentaris del final de la primera legislatura.

L'esborrany definitiu, realitzat per la Direcció General de Joventut l'any 1984, i aprovat pel Consell Executiu, és el que hem tingut l'oportunitat de debatre a nivell parlamentari durant les darreres setmanes, i aprovar en el dia d'avui.

Ens hem de felicitar, dins del marc d'aquest Any Internacional de la Joventut, per tres aspectes concrets.

En primer lloc, per l'esperit unitari i participatiu amb què es va elaborar el Projecte, i l'enteniment i col·laboració per part de tots els Grups a l'hora de discutir-lo. Val a dir que de vint-i-tres esmenes que es varen presentar al seu dia, només dues han estat defensades avui en el Ple, i la majoria varen ser negociades i assumides per tots els Grups en Comissió, mitjançant transaccions, etcètera.

En segon lloc, ens felicitem també perquè aquesta aprovació s'ha produït en estricte compliment del programa electoral de

la nostra coalició, i, per què no dir-ho, i d'altres Grups parlamentaris.

Fou el 1979 quan es creà el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya, per Decret del dia 2 d'abril, a proposta del llavors Conseller d'Ensenyament i Cultura, Pere Pi-Sunyer, de Convergència i Unió. Aquest, pocs dies després, nomenà la Comissió gestora que havia d'elaborar i proposar les normes de funcionament intern del Consell Nacional, i convocar la primera assemblea, que tingué lloc el 26 de gener de 1980. Des d'aquesta data —l'any 80— fins al dia 2 de juny de l'any 85, en què es va celebrar la darrera assemblea, la vuitena assemblea del Consell Nacional a Girona, la tasca d'aquest Consell ha estat encaminada a assolir els objectius que al seu dia s'havien establert, tendents a fomentar la participació i representació dels joves a tots nivells. També per part d'aquest Parlament s'ha dotat el Consell Nacional d'un pressupost que ha anat en augment des de l'any 81, que va ser de 2.600.000 pessetes fins a l'actualitat, l'últim pressupost que vam aprovar per al 85, que sobrepassa els 11 milions de pessetes.

Queda clar, doncs, que les institucions de Catalunya s'han preocupat, des de diferents vessants, pels problemes que afecten els joves de Catalunya i, en aquest cas, de dotar els joves d'una entitat que els representés. Voldria acabar la meua intervenció en aquesta línia amb les paraules d'un dels representants d'una de les entitats que va participar en l'assemblea constituent del Consell Nacional de la Joventut: «Catalunya només serà el que tots volem si fa dels seus joves uns coprotagonistes rellevants de la seva vida, si des dels seus òrgans de Govern es reconeixen i potencien tota la variada gamma d'esforços i voluntat de creixement, que són representants de la joventut, i, sobretot, si això brolla de les mateixes entitats juvenils.

»La primera condició perquè els joves no «passin» de Catalunya és que no siguin oblidats per les seves institucions; només així el Consell Nacional tindrà sentit. Només des d'aquesta ferma i decidida voluntat d'un treball obert a tothom, perquè si no ens anima, per damunt de tot, aquest anhel de treballar per Catalunya, amb la joventut catalana i des de la joventut catalana, bé podríem dir que aquesta primera assemblea i el mateix Consell han estat debades.»

Precisament, un darrer motiu de felicitació és que aquestes paraules d'esperança per als joves, paraules que indiquen que el camí de la col·laboració entre joves i institucions i a l'inrevés és el que cal seguir, foren pronunciades pel que avui és el Director General de Joventut de la Generalitat de Catalunya, el senyor Enric Puig.

Per a nosaltres, la participació dels joves quedà així assegurada. Val a dir també que la felicitació que hem de fer als joves per l'aprovació d'aquesta Llei no és una felicitació individualitzable, sinó que som tots qui ens n'afavorim.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

**Proposta de Proposició de Llei
a presentar davant la Mesa del Congrés de Diputats
sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels
Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional**

El Sr. PRESIDENT : Bé, fet ja el torn d'explicacions de vot,

passem al punt següent de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de Proposició de Llei a presentar davant la Mesa del Congrés de Diputats sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional.

Tinc el gust d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen.

Voldria demanar si algun representant de la Comissió ha estat encarregat de presentar aquest Dictamen. *(Pausa.)* No essent així, podríem entrar ja de seguida en el debat de la Proposta de Proposició de Llei.

L'única esmena presentada és a l'article 2, és deguda al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, proposem de votar primerament l'article primer segons el text del Dictamen.

Els qui estiguin a favor d'aquest article primer segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 1 ha estat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Passem ara a l'article 2, que té una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument; és conegut que el nostre Grup parlamentari no està conforme amb l'actual plantejament sobre les competències autonòmiques en règim local que fa el Consell Executiu i que està reproduït, en part, en l'actual Llei de Bases de Règim Local.

Tindrem ocasió de debatre aquesta qüestió el dia 25 de juny, que tots vostès ja saben que està convocada una sessió específica d'aquest plenari per discutir la possibilitat d'un recurs contra aquella Llei de Bases.

Nosaltres, pel que fa en concret al tema dels secretaris municipals i els funcionaris de les corporacions locals, creiem que hauria d'haver estat tractada, aquesta qüestió, amb una visió integral de la funció pública de Catalunya.

Ens trobem davant d'una proposició de Llei que al seu dia vam discutir, que podríem anomenar «l'esmena basca», jo crec que incorrectament. Ja, al seu moment, discutirem per què incorrectament.

Però, situats ja en aquest context, i fets els advertiments anteriors, nosaltres considerem que, si es vol entrar per aquest camí, s'hi hauria d'haver entrat amb una major afirmació de les competències de la Comunitat Autònoma i de la corporació local.

És per això que nosaltres proposem augmentar els barems de participació en els concursos de l'emissió de la Comunitat Autònoma un 30%, i de la corporació local interessada en un 50%. Aquest és el sentit de la nostra esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats; també breument. Aquesta és l'única

esmena que s'ha presentat a aquesta Proposta de Proposició de Llei, i, per tant, també és l'única esmena que podrem debatre avui aquí, que ha estat reservada per al Ple del Parlament.

El Diputat que n'ha fet la presentació deia —per justificar la presentació d'aquesta esmena— que amb ella es pretenia aconseguir unes majors competències pel que fa a la Comunitat Autònoma i les corporacions locals, quant a la participació d'aquestes dues Administracions en la fixació dels barems, dels tant per cent dels barems que han de servir com a base dels concursos de selecció d'aquest tipus de funcionaris.

Acabem d'aprovar fa un moment l'article 1 d'aquesta Proposta de Proposició de Llei, que implica un reconeixement de l'existència d'un cos de caràcter nacional —que jo prefereixo dir de caràcter «estatal»— per a aquest tipus de funcionaris. Conseqüència d'això, vol dir que la presència de l'Estat en la fixació d'aquests barems ha de tenir un pes important. És a dir, crec que l'esmena del PSUC podria tenir una coherència en si mateixa si, prèviament, hagués qüestionat l'existència d'aquest cos de funcionaris; hauria qüestionat l'existència d'aquest cos de funcionaris en la línia que hi hagués uns funcionaris d'Administració local sense pertànyer a un cos nacional. Això, aniria en contra de la Llei de Bases, seria objecte d'inconstitucionalitat, però tindria una coherència amb aquesta esmena, que redueix sensiblement la participació de l'Estat en la fixació d'aquest barem. (*Remor de veus.*)

En el moment que no s'ha optat per aquest camí —no s'ha optat per aquest camí, que, ho repeteixo...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra i el públic que es mantinguin en silenci.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. En el moment que no s'opta per aquest camí que, repeteixo, estaria en clara contradicció amb la Llei de Bases de Règim Local, i clarament inconstitucional perquè el Tribunal Constitucional ja ha declarat que l'existència d'aquests cossos nacionals s'ha d'entendre com a bàsica, a nivell de legislació, en el moment que no s'ha adoptat aquest camí, l'esmena en concret no té coherència, perquè comporta una minusvaloració de la presència de l'Estat en la fixació d'aquests barems.

Per què nosaltres, en la Proposta de Proposició de Llei que va presentar el nostre Grup, per què fixàvem aquests barems i no uns altres? Per què fixàvem que l'Estat podria fixar fins a un 65%, la Comunitat Autònoma un 10% i la corporació local un 25%; és a dir, rebaixàvem 10 punts del que estava previst en l'article 99 de la Llei de Bases, en què estava previst 75 per a l'Estat i 25 per a la corporació local, i no feia cap menció a la comunitat autònoma —i aquí sí que s'havien ignorat totalment les competències que s'han de reconèixer a la Comunitat Autònoma—; nosaltres treiem aquests 10 punts i els fixàvem. Per què aquests 10 punts, per què aquests 65 i per què aquests 25%? Doncs, per una senzilla raó, molt fàcil, que és la Disposició addicional segona; Disposició addicional segona que, com vostès saben, fa referència exclusivament a la Comunitat Autònoma del País Basc. Doncs, bé, aquesta excepció que es feia per a la Comunitat Autònoma del País Basc, excepció que, per al legislador estatal, es considerava com a bona per separar-se de la norma general que ell mateix havia donat en l'article 99—, aquesta excepció per al País Basc, nosaltres volem que tingui un caràcter general i que sigui aplicable a totes les Comunitats Autònomes; si més no, a les de l'article 151 de la Consti-

tució, que han seguit el procés de l'article 151, que tenen reconeguda la competència exclusiva en matèria de règim local.

Per tant, queda clar que la fixació d'aquests barems no ha estat un fet discrecional, sinó una volguda i intencionada operació que tenia el seu punt de lògica en la Disposició addicional segona de la mateixa Llei de Bases de Règim Local.

Per últim, tercer punt que nosaltres considerem com a fonamental per rebutjar aquesta esmena : el nostre Grup té la sana intenció —i legítima, entenc— que aquesta Proposta de Proposició de Llei sigui útil, que aquesta Proposta sigui útil com a instrument per modificar la Llei de Bases de Règim Local. Tenim l'esperança —avui tenim l'esperança— que això, potser, en el moment que es presenti davant la Mesa del Congrés de Diputats, pot tenir aquesta utilitat.

Però del que sí que estem plenament segurs és que la proposta que ens planteja el PSUC en aquesta esmena convertiria aquesta Proposta de Proposició de Llei en una cosa absolutament inútil, fent desaparèixer tota possibilitat de modificació i de diàleg entorn d'aquesta modificació de la Llei de Bases de Règim Local.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a passar ara, doncs, a la votació d'aquesta esmena. (*L'l. Sr. Ribó demana per parlar.*) Perdó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, demanaria la paraula perquè en la primera part de la intervenció del senyor Diputat hi ha hagut una contradicció flagrant sobre fets d'aquest Grup parlamentari.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Doncs, molt breument, li ho prego, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Sí. El senyor Diputat ha dit que nosaltres no havíem qüestionat l'existència del cos nacional —que ell ha dit que en diu «estatal»—; el senyor Diputat contradiu, primer, la presentació d'un text alternatiu al Congrés dels Diputats per Diputats del nostre partit, on es qüestiona l'existència del cos nacional; la presentació d'esmenes al Congrés de Diputats, la demanda d'un recurs d'inconstitucionalitat en aquest Ple del Parlament que es veurà el dia 25, on es qüestiona, també, el tema de la funció pública local; la demanda, presentada fora de temps i de termini —i d'aquí el primer punt de l'ordre del dia d'avui— pel Consell Consultiu, d'un possible recurs a la Llei de Funció Pública, Llei 30; i a l'últim, en el *Diari de Sessions* on es va prendre en consideració la Proposició que avui ens ocupa, ho vam argumentar així. Entendria que ignorés els fets que pertanyen al Congrés de Diputats; em sorprèn que ignori els fets flagrants que pertanyen a aquest plenari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Camp no vol puntualitzar res, després d'aquesta intervenció? (*Pausa.*) Bé, aleshores, anem a la votació d'aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 72 en contra i 19 abstencions.

Passem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest mateix article 2.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 2 ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Per a la resta del Dictamen no hi ha cap esmena; per tant, si els Il·lustres membres de la Cambra no hi tenen inconvenient, podríem fer la votació global d'aquesta resta del Dictamen, de l'Exposició de motius i del títol. Hi ha algun inconvenient a fer aquesta votació global? *(Pausa.)*

Bé, doncs, aleshores els qui estiguin a favor d'aquest conjunt que acaba de ser descrit, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'articles posteriors a l'article segon i l'Exposició de motius i el títol de la Llei han estat aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Ara, tenint en compte el que fa avinent l'article 133.2 del Reglament, com saben els Il·lustres membres de la Cambra, l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Anem a procedir, doncs, a aquesta votació final.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

En aquesta votació final el conjunt del text ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Ha estat complerta, doncs, la condició de la votació preceptuada per l'article 133.2 del Reglament.

Passem ara, doncs, a l'explicació dels vots. Aquesta Presidència està a disposició dels Grups per concedir-los la paraula amb aquesta finalitat. *(Ll. Sr. Ribó demana per parlar.)* L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres hem votat a favor del text afegint les raons que vam donar al seu dia a la presa en consideració d'aquesta Proposició, excepte pel que fa al punt concret al qual hem presentat una esmena.

Voldríem recordar aquí per què aquesta votació i per què aquesta reserva. No és cert que aquesta Proposició ens equipari amb el que va aconseguir el Govern basc en la negociació de la Llei de Bases de Règim Local, no és cert que amb aquesta votació hàgim esmenat l'error comès en la negociació per part d'un Grup parlamentari del Congrés dels Diputats, Minoria Catalana, en el tema dels secretaris municipals i en el tema del règim local.

Senyores Diputades i senyors Diputats, no els vull cansar, però els recordo només puntualment el que és la Disposició addicional segona de la Llei de Bases de Règim Local, i en aquesta addicional segona es dona poders a la Comunitat Autònoma basca plens sobre règim local en moltes altres matèries que no són solament la dels secretaris municipals.

Per tant, nosaltres hem mantingut l'esmena que anava més lluny de la voluntat del Govern i que anava més lluny a protegir les corporacions locals perquè creiem que aquesta és la posició útil, que no se'ns vingui ara amb utilitats que només serveixen per treure la pota on es va ficar al seu dia quan al Congrés dels Diputats es va acceptar sense esmenes aquests barems i aquesta

manera de selecció dels funcionaris de les corporacions locals.

Quina estranya utilitat fer servir el Parlament de Catalunya per adobar allò que s'ha esguerrat en el Congrés dels Diputats, vés a saber fruit de quins pactes quan s'està legislant sobre un tema tan important com és el règim local.

Nosaltres, per tant, perquè sí que considerem que era útil mantenir una posició neta i clara sobre les administracions autonòmiques i les corporacions locals, hem votat a favor del text i hem votat a favor del manteniment d'aquella esmena que ha estat rebutjada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Després d'aquesta intervenció tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández, en nom del Grup Popular.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument, per expressar el sentit del vot del Grup Popular a aquesta Proposició de Llei, i dic que seré molt breu perquè bàsicament les línies argumentals que expliquen el nostre vot ja van ser expressades durant el debat corresponent a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei i, en conseqüència, crec que no he de repetir-los.

No obstant això, jo he de dir que nosaltres la votem favorablement per raons que a continuació descriuré i malgrat això, dic, nosaltres lamentem que s'hagi hagut de produir aquesta Proposició de Llei perquè creiem sincerament que ha estat una estratègia equivocada de negociació, portada a terme a nivell de Madrid, a nivell de Congrés, a nivell de Senat, entre Grups parlamentaris —sobretot de la Minoria Catalana amb el Grup Socialista, o els Grups socialistes en el Congrés i el Senat— i també d'organització no adequada entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, els que han produït que sigui necessària la presentació d'aquesta Proposició de Llei davant de la Mesa del Congrés dels Diputats.

I, sobretot, perquè creiem que això representa la utilització, jo m'atreiria a dir partidista, del Parlament com a institució perquè s'ha utilitzat el Parlament com a reraguarda d'una estratègia política portada a terme a nivell de Madrid per la Minoria Catalana.

No obstant això, nosaltres votem favorablement per raons de fons. Nosaltres creiem que la demanda d'aquesta competència pels ajuntaments és una demanda col·lectivament molt sentida, molt arrelada entre les corporacions locals de Catalunya, les seves organitzacions representatives, fonamentalment la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació s'han manifestat reiteradament en aquest sentit, i creiem que, en definitiva, a través d'aquesta Proposició de Llei el Parlament de Catalunya, com a representant del poble de Catalunya, es fa ressò d'aquesta petició i la trasllada als òrgans adequats, en aquest cas, al Congrés dels Diputats.

I també l'hem votat a favor per coherència amb nosaltres mateixos. Jo vaig expressar, en nom del Grup Popular, durant el debat de la presa en consideració de la Proposició de Llei que el Grup parlamentari Popular en el Senat és el que va propiciar, d'acord amb el Reglament de la Cambra, que es pogués donar aquesta competència als ajuntaments bascos. I nosaltres vam expressar aleshores que aquesta iniciativa nostra, firmant aquesta esmena transaccional, d'acord amb el Reglament del Senat, no anava en contra de ningú, evidentment, sinó que anava a favor d'una petició concreta que venia del País Basc en

funció d'unes situacions històriques i de tot tipus, que tots coneixem i que no és necessari recordar en aquests moments. Però, en tot cas, insisteixo, no anava en contra de ningú, sinó a favor d'ells. Si altres no van ser capaços de posar-se d'acord i portar unes relacions adequades no va ser pas per culpa nostra. Recordo que el Grup parlamentari Popular en el Senat estava a favor de signar la corresponent esmena transaccional que també possibilités que els ajuntaments de Catalunya tinguessin aquesta competència i en funció d'aquesta actitud, aquesta Proposició de Llei no seria avui necessària —com he esmentat al principi— i precisament per coherència amb l'actitud nostra en les Cambres de Madrid és pel que nosaltres vam votar a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei i ara també la votem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre Grup vol fer ús de la paraula per a l'explicació de vot? (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) El Molt Honorable Diputat senyor Barrera té la paraula per a fer aquesta explicació.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria explicar molt breument el vot del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana sobre aquesta Proposta de Proposició de Llei.

No repetiré els arguments que ja van ser donats pel nostre portaveu, l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres, en el moment de la presa en consideració d'aquesta Proposta, però voldria indicar primerament, ja que els que m'han precedit en l'ús de la paraula han tractat de puntualitzar sobre aquesta qüestió, que la posició que nosaltres hem defensat amb el nostre vot positiu a la Proposta de la Proposició de Llei és la que hem tingut en tot moment respecte a aquesta qüestió.

El nostre Diputat al Congrés de Madrid va presentar en la discussió de la Llei de Bases de Règim Local una esmena de supressió de tot el Capítol III de la Llei, és a dir, el Capítol que diu «Selecció i formació dels funcionaris amb habilitació de caràcter nacional i sistema de provisió de places», perquè el nostre criteri, conseqüent amb la tradició catalana, és que en matèria de funcionaris de règim local no hi havia d'haver cap habilitació de caràcter nacional. Per tant, el nostre punt de vista és que aquest Capítol III era totalment sobrer i, per tant, doncs, que el problema que es planteja avui ja no havia de plantejar-se.

Igualment vam presentar una esmena al que és avui l'article 100 de la Llei, que diu que «és competència de cada corporació local la selecció dels funcionaris», però afegeix «no compresos en el número 3 de l'article 92», és a dir, que exclou precisament els secretaris interventors.

El nostre Diputat va presentar a Madrid l'esmena de supressió d'aquesta darrera frase, de manera que quedés clar que les corporacions locals tenien plena competència sense restriccions per a la selecció dels seus funcionaris.

Bé, i això ho vam fer no solament per defensa de l'autonomia, per creure que no hi ha autèntica i real autonomia si no hi ha competències bàsiques i importants sobre les corporacions locals, sinó que ho vam fer també en defensa de l'autonomia municipal, i el que ens sorprèn és, el que realment ens va sorprendre en aquell moment és la posició de certs partits que sempre es proclamen defensors de l'autonomia municipal però

que no tenen cap inconvenient a reduir-la quan es tracta justament d'impedir que hi pugui haver intervenció de les Comunitats Autònomes.

De manera que la nostra posició és ben clara en aquest aspecte i em sembla que després de la intervenció que he recordat del nostre portaveu i de la que acabo de fer en aquest moment queda perfectament justificat el nostre vot positiu a aquesta Proposta de Proposició de Llei, tot i que nosaltres hauríem preferit, i de molt, que no hagués estat pas necessari de presentar-la.

Bé, voldria també justificar el nostre vot en contra de l'esmena presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Recordaré que aquesta esmena modificava simplement els percentatges en la puntuació en els concursos. I per què nosaltres hem votat en contra? No pas perquè estiguéssim en contra del fons de l'esmena, estem a favor del seu contingut de fons, però hem votat en contra perquè no volíem que sortís d'aquest Parlament una Proposta de Proposició de Llei, és a dir, una Proposició de Llei a Madrid, a presentar al Congrés dels Diputats, que la majoria del Congrés dels Diputats tingués cap pretext per rebutjar-la. I, evidentment, ens haurien pogut dir que aleshores nosaltres establíem una discriminació respecte als bascos, que demanàvem més que el que tenien les corporacions locals del País Basc.

És únicament per aquesta raó, per treure arguments contraris a la Proposició de Llei, que nosaltres hem votat en contra de l'esmena del Partit Socialista Unificat tot i estant d'acord amb el seu contingut.

I, en fi, voldria acabar dient que per a nosaltres, i això és el sentit, d'altra banda, de tot el que he dit, la Proposició es justifica no únicament pel sentit de reivindicar el que ja té una altra Comunitat Autònoma, sinó en ella mateixa. És a dir, no es tracta que nosaltres ens volgüem plànyer que els bascos tinguin més del que tenim nosaltres, és que realment creiem que no Catalunya, sinó totes les Comunitats Autònomes haurien de tenir aquesta potestat que, desgraciadament, invocant un règim foral que Catalunya també podria invocar perquè fins al 1714 vam tenir moltes més llibertats que les que havien tingut els bascos, que al cap i a la fi eren súbdits de la Corona de Castella, cosa que nosaltres no n'havíem estat, doncs, invocant aquesta qüestió del règim foral no entenem que s'hagi pogut donar un privilegi d'aquest tipus a una altra Comunitat Autònoma, però no és aquesta la raó, la raó és que nosaltres creiem que realment aquestes competències les haurien de tenir les corporacions locals de tot el territori de l'Estat.

De tota manera, voldria afegir que, evidentment, l'aprovació d'aquesta Disposició addicional, donant aquest privilegi a la Comunitat del País Basc, representa, al meu entendre, encara a part de la injustícia, un insult a la Generalitat de Catalunya perquè nosaltres també durant el període autonòmic de l'època republicana havíem tingut aquesta possibilitat i, per tant, tots els arguments històrics que es podien donar també haurien estat vàlids per a nosaltres.

En fi, res més, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara encara als dos Grups que queden, si és que volen fer ús del tret d'explicació de vot, a intervenir. (*L'I. Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) L'Illustre Diputat senyor Camp té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA : Gràcies, senyor President. Se-

nyores i senyors Diputats, el senyor Ribó s'haurà d'acostumar a dir —quan faci referència al Congrés de Diputats de Madrid— : «el seu Diputat»; això és important, eh?, «el seu Diputat», no parlar en plural, és allò de rigor : «el seu Diputat». (*Remor de veus.*) I el que jo considero que, el tema que estem tractant ara aquí, que s'ha de debatre, és aquesta Proposta de Proposició de Llei i l'esmena presentada. No em tregui ara temes que fan referència a altres debats d'altres lleis, o altres processos, com vostè deia en el tema del recurs d'inconstitucionalitat que veurem el dia 25. Jo li feia una argumentació estrictament interna de la *ratio* entre l'esmena aquesta i la Proposta de Proposició de Llei, i li estava dient que aquesta esmena no tenia un encaix en la sistemàtica del text de la Proposta de Proposició de Llei, i, precisament, perquè l'article 1 ja l'havien votat, aquesta esmena havia de quedar reduïda als mateixos termes que proposava la Proposta de Proposició de Llei.

Bé, jo parteixo de la base sempre que tot el que fa el Parlament de Catalunya és útil, i per aquesta raó és pel que nosaltres donem plena validesa i sentit a aquesta Proposta de Proposició de Llei. Proposta de Proposició de Llei que es presentarà davant la Mesa del Congrés dels Diputats i que posarà en funcionament un instrument que pot permetre la modificació de la Llei de Bases de Règim Local, en el tema que fa referència als funcionaris locals amb habilitació de caràcter estatal, i que aquesta Llei de Bases de Règim Local adquireixi un veritable sentit d'Estat. Amb aquesta Proposta de Proposició de Llei —a hores d'ara, ja Proposició de Llei— el Parlament de Catalunya dóna satisfacció a molts ajuntaments del nostre país, que han demanat, repetides vegades, en Plens, han demanat que es modifiqués aquest acord, o han mostrat el seu desacord amb la manera com es contempla aquesta matèria en la Llei de Bases de Règim Local. També coincidim amb moltes persones, molt qualificades, que han manifestat la crítica amb la manera com havia quedat regulat això en la Llei de Bases de Règim Local —ja s'ha dit altres vegades—, el cas del President de la Federació de Municipis, el molt Il·lustre company Joaquim Nadal, o bé, per exemple, el senyor Maragall, responsable de política municipal del PSC, són gent que han mostrat el seu desacord. Per tant, entenc que el desacord del partit —en aquest cas, del PSC— em feia pensar, veritablement, en una unanimitat d'aquesta Proposta de Proposició de Llei. I també amb aquesta Resolució que hem acordat avui el Parlament de Catalunya ha pres una decisió que és donar l'oportunitat al Congrés dels Diputats i a les Corts Generals de la possibilitat de reconèixer als ajuntaments el paper de què històricament, des de 1812, per ser exactes des del punt de vista de règim local, han gaudit els nostres ajuntaments, excepció feta de l'època franquista. La Resolució que hem adoptat parteix de la base del ple reconeixement de l'autonomia local, en un sentit de progrés i de modernitat, en el marc de la Constitució i l'Estatut d'Autonomia.

Per últim, i a la vista del Dictamen del Consell Consultiu en relació amb la Llei de Bases de Règim Local, donem també la possibilitat al Congrés de Diputats de superar un punt de possible inconstitucionalitat. En definitiva, nosaltres creiem que hem posat en funcionament un diàleg, com ara es deia al començament, que ha de permetre restablir als ajuntaments de Catalunya el paper que es mereixen, alhora que defensem l'Estatut d'Autonomia, concretament la nostra competència exclusiva en matèria de règim local.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup Socialista de la Cambra, l'Il·lustre Diputat senyor García té la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, de forma breu perquè en aquesta explicació de vot el meu Grup parlamentari bàsicament vol deixar constància i explicar a les senyores i als senyors Diputats el que ha estat la seva posició d'ençà que el Grup parlamentari de Convergència i Unió va presentar a aquesta Cambra la Proposta de Proposició de Llei a presentar al Congrés dels Diputats sobre el Sistema de Provisió de Places i Nomenament dels Funcionaris Locals amb Habilitació de Caràcter Nacional. La història és coneguda : el portaveu del Grup Socialista en el tràmit de presa en consideració ja va explicar a bastament les dues posicions, la posició que feia referència al contingut, en el qual mostràvem el nostre total i ple acord amb la necessitat que aquesta matèria —la competència per a l'habilitació de funcionaris de caràcter nacional, d'ajuntaments, d'administracions locals— pugui ser desenvolupada, en puguin gaudir les nostres Corporacions locals. Per tant, ple acord que, des del punt de vista socialista, no posem en dubte aquest nivell competencial dels ajuntaments respectant l'àmbit de la seva pròpia autonomia, i, al mateix moment, manifestàvem una posició d'abstenció en tot el tràmit, en aquell moment, de presa en consideració, i en tot el tràmit d'aquesta Proposició de Llei, i així es va manifestar. El Grup Socialista no hem presentat esmenes a la Proposta de Proposició de Llei, tampoc hem participat o hem participat amb posicions d'abstenció en el tràmit en ponència i en Comissió i en aquesta Cambra, avui, també, hem fet el mateix, ens hem pres una posició d'abstenció global, a tota la Proposta de Proposició de Llei.

I això, bàsicament i fonamentalment, per la raó que el portaveu del Grup Socialista, el company Lluís Armet, expressava des d'aquesta tribuna. S'ha dit al llarg de molts discursos que el Grup Socialista feia un doble llenguatge en aquesta Cambra i en el Congrés dels Diputats. S'ha dit també que no érem coherents quan defensàvem el rigor, des d'aquesta tribuna, en relació amb les posicions mantingudes en el Congrés dels Diputats. Ara s'inicia, acabat el tràmit, una Proposta realment singular, com és —no deixa de tenir una certa singularitat— el fet de presentar una Proposta de Proposició de Llei per modificar una Llei que ha estat aprovada, fa molt pocs mesos, amb el consentiment, en el Congrés de Diputats —com deia el senyor Camp des d'aquesta tribuna, respecte a les posicions del senyor Alcalde de Barcelona o el President de la Federació de Municipis, socialistes—, el mateix Grup parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Miquel Roca i Junyent com a portaveu seu, de Minoria Catalana, al Congrés de Diputats, no ha presentat esmenes en el tràmit de discussió d'aquesta important Llei. Perquè és una llei —tots hem de recordar-ho— pactada, negociada a múltiples bandes, per tant, amb un procés de diàleg important amb les forces polítiques i amb els governs d'algunes Comunitats Autònomes, entre les quals està el Consell Executiu de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, que va participar a bastament en el procés de negociació. Per tant, hem de dir també tota la veritat.

Nosaltres hem volgut fer aquesta posició d'abstenció perquè considerem que seria un flac favor a aquest Parlament i a Catalunya iniciar una via que cau, segurament, en una via morta,

en un carreró sense sortida, modificar, en la qual impliquem el mateix Parlament. Segurament ens podran dir, i s'ha de dir, que hi ha altres vies per aconseguir això que ara intentem pretendre a través d'una Proposta de Proposició de Llei. S'ha obert —i el dia 25 ho veurem— un procés, des d'aquesta Cambra, en el qual discutirem si el contingut de la Llei de Bases respecte al Dictamen del Consell Consultiu conté o no elements d'inconstitucionalitat, d'antiestatutarietat, entre els quals, precisament, està un dels temes en què avui estem intentant explicar la nostra posició. Altres vies que difícilment es poden solucionar si no és bé a través de la via jurisdiccional —Tribunal Constitucional— o bé a través de la via natural, d'allò que es va iniciar a fer, és a dir, del procés de negociació polític que, òbviament, en el tràmit de discussió es va iniciar. Pretendre després, *a salto de mata*, com a conseqüència de frustracions, d'inquietuds, també, per què no?, i de reivindicacions legítimes, pretendre per aquesta via, intentar rentar la cara d'allò que no s'ha aconseguit en el procés de discussió natural on s'han d'aconseguir aquestes coses, si més no, és una instrumentació cínica en la qual el nostre Grup parlamentari no ha volgut participar.

Aquesta és la posició de fons i, per tant, estem desitjosos que el problema de fons, el problema de contingut, el problema a través del qual ens hem pronunciat, és a dir, la base de la qüestió, no la forma, que de la competència per al nomenament de funcionaris de les Corporacions locals puguin gaudir les mateixes Corporacions locals, és un tema obert, que espero que es pugui solucionar amb un procés obvi de diàleg, de discussió política, i no amb el procés que nosaltres hem iniciat aprovant aquesta Proposta de Proposició de Llei.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat això, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació d'obres, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Per substantiar aquesta interpel·lació, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sala.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la contractació d'obres constitueix, òbviament, un dels elements centrals de relacions entre una administració i els ciutadans. És també, sens dubte, un dels millors indicadors de l'estil de gestió d'un govern, del seu rigor, de la seva solvència administrativa, del seu grau de respecte a les lleis, del seu grau de respecte als procediments. En el procés de contractació, en tot procés de contractació, cal protegir a la vegada els interessos generals, garantint l'adjudicació a l'oferta més avantatjosa per a aquests, però, a la vegada, cal protegir els drets individuals, els drets dels empresaris, dels contractistes, i, en especial, el dret a participar, en igualtat de condicions, en el procés de selecció, evitant qualsevol possibilitat de discriminació o de privilegi.

El sistema legal vigent, la Llei de Contractes de l'Estat, en

particular, defineix com a principis essencials de tot procés de contractació els principis de publicitat i de concurrència generals, i consagra el procediment del concurs-subhasta com el sistema de contractació a utilitzar de forma general, com el sistema de contractació en majúscules. Reserva els altres procediments de contractació per a situacions especials. La contractació directa és definida, en aquest context, com un sistema excepcional, a utilitzar només en situacions excepcionals, quan es presenten circumstàncies que impossibiliten de promoure la competència entre els contractistes, de promoure la licitació pública. I això és així perquè la contractació directa, que és un sistema que es caracteritza per la discrecionalitat amb la qual pot actuar l'Administració, és un sistema que limita de forma dràstica els principis de publicitat i de concurrència general, i que, en conseqüència, pot lesionar, pot lesionar greument l'interès públic i els drets dels empresaris individuals.

La Llei regula a bastament aquesta qüestió. La Llei de Contractes de l'Estat estableix les possibilitats d'utilització de la contractació directa, les explica i les detalla. Situacions excepcionals quant al tipus d'obra, quant al tipus de contracte, quant a les circumstàncies, quant a l'import : obres d'interès militar; obres que tinguin per objecte l'assaig o l'experimentació; les que siguin declarades de notori interès artístic; les de reconeguda urgència sorgida com a conseqüència de necessitats apressants que demanen una prompta execució que no pugui assolir-se pel procediment d'urgència en el sistema del concurs-subhasta; aquelles que, per afectar la seguretat de l'Estat, necessitin garanties especials, etcètera. Circumstàncies, en qualsevol cas, excepcionals per a un procediment excepcional.

I també, quant a l'excepcionalitat de l'import, la contractació directa —ho saben els senyors i les senyores Diputats— pot ser utilitzada en el cas d'obres de pressupost reduït, d'acord amb la legislació actual, d'obres per sota dels 25 milions de pessetes. Si bé el Consell Executiu de la Generalitat va fer aprovar, i aquest Parlament va aprovar, en la Llei de Pressupostos de l'any passat, un article, que és l'article novè, en el qual s'estableix que el Consell Executiu pot autoritzar, a proposta dels Departaments interessats, la contractació directa de tots aquells projectes d'obres que s'iniciïn durant l'exercici del 85, amb càrrec als pressupostos dels Departaments respectius i de les seves entitats autònomes, sempre que el pressupost de les quals sigui inferior als 50 milions de pessetes. La Llei de Pressupostos autoritza el Consell Executiu a autoritzar, previ acord del Consell Executiu, adjudicacions directes d'obres fins a 50 milions de pessetes. Aquest article cal dir que és una còpia, una còpia literal del mateix article que apareix en la Llei de Pressupostos de l'Estat, i, per tant, seguim en aquest cas la pràctica que l'Estat estableix. Simplement, com a comentari marginal, diria que salvant només un paràgraf, un paràgraf que sí que apareix en la Llei de Pressupostos de l'Estat, que en el Decret inicial del senyor Trias Fargas com a Conseller d'Economia i Finances es mencionava, que va ser la primera disposició de la Generalitat en aquest tema, i és un paràgraf que diu, literalment : «Trimestralment, el Govern enviarà a les Comissions de Pressupostos del Congrés i del Senat una relació dels expedients tramitats en ús de l'autorització citada, amb indicació expressa de la destinació, import i adjudicació». Sorprenentment, en el cas de la Llei de Pressupostos de la Generalitat, aquesta clàusula, quan tota la resta de l'article és una còpia

estricta de la Llei de Pressupostos de l'Estat, això no hi figura.

Passem, si em permeten, a l'anàlisi de la situació concreta de la interpretació, la pràctica contractual del Consell Executiu. Ho hem fet analitzant dos aspectes concrets de la pràctica contractual, el tipus de procediment d'adjudicació utilitzat i la publicitat, i analitzant fonamentalment dues Conselleries, la de Sanitat i Seguretat Social, i la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques. Quant a la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social cal dir, amb totes les paraules, que aquesta Conselleria destaca, queda definida per la utilització habitual —i per habitual abusiva i irregular— de la contractació directa. Aquesta Conselleria ha convertit un procediment excepcional de contractació, en un procediment ordinari de contractació, i amb això ha comès una greu irregularitat.

En els anys 82, 83 i 84, la Conselleria de Sanitat ha contractat directament un total de 56 obres per un import de 3.210 milions de pessetes, adjudicació directa de 56 contractes per un import de 3.210 milions de pessetes, dels quals, 36, amb un import pròxim als 3.000 milions de pessetes han estat per sobre dels 25 milions de pessetes, i no són contractes de poca importància, hi ha contractes de 354 milions, de 268 milions, de 232 milions, de 208 milions. Utilització habitual d'un procediment excepcional, senyor Conseller, utilització habitual d'un procediment que limita dràsticament els principis de publicitat i de concurrència, i que, per tant, pot lesionar greument l'interès públic i el dret dels contractistes individuals, però és que a més, la pràctica viciada que vostès han utilitzat quant a la utilització de la contractació directa, ha provocat, no una distribució equilibrada de les contractacions, ha provocat una distribució concentrada d'aquestes contractacions, en algun cas hi ha hagut actes d'imprudència política en les adjudicacions directes. S'ha produït una distribució no equilibrada, perquè les tres primeres empreses quant a contractacions directes de la seva Conselleria, d'aquests 3.210 milions de pessetes, concentren el 50% en valor de l'obra adjudicada directament. Els dono una xifra de referència, les tres primeres empreses de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, al llarg també d'aquests mateixos anys, concentren només el 35% de l'obra pública adjudicada, 50%, 35%. Les vuit primeres empreses a les quals se'ls ha donat aquestes adjudicacions directes per la Conselleria de Sanitat, concentren el 80% de l'obra adjudicada. En el cas del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, també d'aquest Consell Executiu, les vuit primeres empreses, concentra només, de la totalitat de l'obra pública adjudicada, el 50% de l'obra pública adjudicada.

Hi ha hagut, a més, imprudència en aquestes adjudicacions, perquè una d'aquestes tres empreses, molt concretament l'empresa TEYCO, que conjuntament amb l'empresa EMTE rep el contracte d'adjudicació directa més important que el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social ha signat, una ordre de 3 de desembre de 1983, en la qual el senyor Laporte ordena que s'adjudiqui la contractació de les obres d'instal·lació d'un nou servei de bacteriologia a la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, a les empreses TEYCO i EMTE, per un import total de 354.389.630 pessetes. Aquestes dues empreses, TEYCO i EMTE, són propietat entre d'altres, dels senyors Jaume Rosell Sanuy i Carles Sumarroca Cruixet, que són dues persones massa conegudes dels bancs del Govern i dels bancs de la majoria per poder qualificar d'imprudència política l'adjudicació di-

recta d'una obra d'aquesta magnitud a una empresa propietat d'aquestes persones.

Jo crec que la Conselleria de Sanitat, en matèries de contractació, es troba en una situació de greu irregularitat —i si em permeten faré una interpretació benigna d'aquesta situació, la imputo al desconeixement de la Llei, a la manca de solvència administrativa dels seus responsables, a la manca de competència, en definitiva, d'aquests, amb un pèssim estil de gestió. Passem, si em permeten, molt ràpidament a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques. Afirmar, en primer lloc, que aquesta Conselleria demostra un interès molt superior, infinitament superior al del Conseller de Sanitat i Seguretat Social a intentar complir la Llei, quant a formes de contractació. La Conselleria —lamento que no sigui present el Conseller— cal dir que la Conselleria de Política Territorial utilitza les formes de contractació de la manera que cal utilitzar-les, utilitza habitualment, en el cas del senyor Cullell, quan el senyor Cullell era Conseller i també actualment, habitualment el concurs-subhasta com a procediment normal, habitual, de contractació, les contractacions directes són mínimes, jo diria que una anàlisi segura, detallada d'algunes d'elles ens permetrien veure que, pòtser en algun cas, l'adjudicació directa no era justificada, però, en general, cal dir que la contractació directa és una contractació directa utilitzada de manera esporàdica i excepcional. Però hem de lamentar dues pràctiques concretes, d'aquesta Conselleria —si volen vostès menors, són *pecadillos* comparats amb el greu pecat mortal del Conseller de Sanitat—, però que cal també posar sobre la taula d'aquest Parlament.

En primer lloc una política erràtica quant a publicitat. És absolutament imprevisible endevinar quin tractament informatiu tindrà una obra que treu a concurs la Conselleria de Política Territorial en el *Diari Oficial*, de vegades es publica l'anunci del concurs, de vegades es publica l'adjudicació, de vegades es publica l'anunci i l'adjudicació i de vegades ni l'anunci ni l'adjudicació. És absolutament imprevisible saber el tractament publicitari que tindrà aquesta obra, i això és una irregularitat, petita si volen, però que vulnera el principi de publicitat. I, en segon lloc, la utilització del fraccionament d'obres, utilització del fraccionament d'obres per no sobrepassar el límit dels 50 milions de pessetes i, per tant, poder adjudicar directament sense excessius problemes. Si agafem el repàs, i fem un repàs molt ràpid, de l'obra adjudicada per la Conselleria de Política Territorial, ens trobarem una concentració importantíssima d'obres adjudicades directament, d'aquesta petita parcel·la d'obres adjudicades directament, d'imports de 49 milions, etcètera, etcètera, de pessetes. Per exemple, en el *Diari Oficial* de 18 d'abril es concedeixen 63 habitatges a Vilaseca i Salou, dividits en cinc segments...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat ultrapassat.

El Sr. SALA : D'acord, senyor President, molt ràpidament acabaré, 15 habitatges per 49.472.000, 12 habitatges per 48.788.000, etcètera, etcètera. Utilització de la picaresca, del fraccionament d'obres per poder concedir directament, sense necessitat de recórrer a tràmits especials.

De tota manera, torno a insistir, Conseller de Política Territorial, utilització de *pecadillos*, comparat amb la greu situació de la Conselleria de Sanitat. En definitiva, he dit al començament de la meua intervenció que la política de contractació

d'un Govern era un dels millors indicadors de l'estil del seu Govern. Jo vull dir que el Consell Executiu, i molt especialment la Conselleria de Política Territorial, des d'aquesta perspectiva, el seu rigor, la seva solvència administrativa, el seu grau de respecte a les lleis i els procediments estan, absolutament, sota mínims. I estiguin segurs, senyores i senyors Diputats, que, d'aquesta situació, l'interès públic se n'està ressentint.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar la interpellació tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller doctor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades, senyors Diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Sala m'acusa d'estar en pecat mortal (*rialles*), i, com a mínim, fent-me un favor, d'incompetent. Bé, jo no seguiré per aquest camí, ni aniré a rebatre, ni faré una confessió pública, ni confessió dels meus suposats pecats, entre els quals no en figura evidentment cap dels que m'acusa el senyor Sala, ni aniré a discutir si sóc un incompetent o un corrupte, que sembla l'alternativa que ell em planteja en aquesta intervenció que ha tingut.

Miri, senyor Sala, vostè presenta ara una interpellació que ja havia presentat en forma de pregunta al seu dia. La resposta, a aquesta pregunta que substancialment era la mateixa que la interpellació que avui ha formulat, figura en el *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament, del dia 26 de novembre de 1984, si no m'equivoco, a les pàgines 1020 i següents. Se li va donar tota la informació i jo em podria limitar —i no ho faré, perquè no s'entengui això com una descortesia, malgrat tot— a dir-li que es rellegeixi aquesta resposta que ja contesta, sobrerament al meu entendre, tot allò que vostè ha exposat aquí. De tota manera, vull fer alguns comentaris altra vegada, encara que sigui repetint-me, a les seves asseveracions. A part l'acusació personal, senyor Sala, ni desordre, ni opacitat, ni incompliment de la normativa, en tot el que sigui la nostra gestió. Això li ho puc assegurar, ben sincerament i li ho vaig dir ja quan li vaig respondre a la pregunta : totes les garanties d'imparcialitat i de seguretat s'han donat en totes les accions i totes les adjudicacions que s'han fet des de la Conselleria que jo dirigeixo.

El senyor Sala ens ha explicat una part, una part substancial —no dubto que important—, de la normativa que regula les adjudicacions, i no hi ha dubte que la contractació administrativa és sempre, ha de coincidir sempre, amb una prestació d'un servei públic i, per tant, en conseqüència, ha de tenir com a primera fita vigilar l'interès públic. El règim singular d'aquesta contractació administrativa no implica una situació de privilegi per a l'Administració, atès que no es poden alienar per via contractual les facultats i prerrogatives de les quals disposa. L'Administració no actua mai discrecionalment, senyor Sala, a l'hora d'acordar la forma d'adjudicació, és la mateixa Llei, que configura els casos en què es pot practicar un sistema o un altre de contractació. I així les formes de contractació previstes són la subhasta, el concurs-subhasta, el concurs i la contractació directa. És cert que la Generalitat —i en aquest cas el Departament de Sanitat i Seguretat Social— ha dut a terme determinades contractacions directes, li vaig donar la llista, que altrament és ben diversificada, i apareix a les pàgines del *Butlletí Oficial*

del *Parlament de Catalunya*, de les que s'han fet emparant-nos en els supòsits o raons que disposa l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, amb les modificacions establertes pel Reial Decret 24/82 de 29 de desembre, sota el procediment establert en el Títol primer de la Llei de Contractes de l'Estat i amb els tràmits de fiscalització sempre previstos en la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Sempre, per tant, la contractació directa, quan s'hi ha recorregut, ha estat efectuada en la forma i casos previstos en l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, i s'han adjudicat obres, segons els apartats dos i tres de l'article 37 ja esmentat abans, i els articles 117 i 118 del Reglament de contractació. Els tinc aquí, però els en faré mercè; el senyor Sala, altrament, estic segur que els coneix perfectament.

Jo voldria, de tota manera, insistir en un fet que ja li deia a la resposta, senyor Sala. I és que, en tot cas, per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social i per part de tots els altres em consta, quan han procedit a l'adjudicació directa, que s'han establert una sèrie de tràmits i garanties que redueixen d'una manera notòria el grau de discrecionalitat de la contractació directa. I són aquests els tràmits que se segueixen, fonamentalment. Primer, encara que no es faci un concurs públic, es convoca el màxim nombre possible d'empreses que siguin qualificades, que pertanyin més o menys al terreny on s'ha de fer l'obra, i que puguin diversificar l'oferta i la contraoferta. L'òrgan de contractació del Departament, en aquest cas, d'acord amb el mandat legal realitza consultes abans de l'adjudicació de l'obra, per tant, a una mitjana de cinc o sis empreses capacitades i habilitades per a la seva construcció. Es lliura als licitadors, un plec de clàusules administratives del projecte d'obres i de documentació, i també un pressupost màxim amb la finalitat —i això entenc que és molt important, senyor Sala— de no fer ús de les facultats que reconeix l'últim paràgraf de l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, que autoritza : «a fixar con la seleccionada el precio justo del contrato.» No en fem ús, d'aquesta clàusula, i fem el que li he dit, el lliurament previ d'aquests plecs.

En tercer lloc es constitueixen, en tot cas, una mesa de contractació de caràcter intern, formada per tècnics del Departament, i amb la presència d'un interventor-delegat, amb les funcions d'obrir les ofertes, estudiar-les i proposar a l'òrgan de contractació l'empresa adjudicatària. I, finalment, no cal dir-ho, com a últim tràmit, es presenta a la intervenció del Departament l'expedient complet, amb la proposta d'adjudicació per fiscalitzar les propostes d'adjudicació i documentació corresponents.

No cal dir que, quan se segueix aquest procediment, la Llei autoritza el Cap del Departament, en aquest cas el Conseller, a estimar la conveniència de la urgència o de les necessitats apressants. I aquestes necessitats apressants o aquesta urgència, senyor Sala, han existit en tots els casos, per motius diversos, per exhaurir partides pressupostàries amb una determinada circumstància en què s'acaba el període, per una pressió social molt important, per la necessitat d'una escolarització, per tractar-se, en alguns casos, d'obres més o menys singulars, per la imminència a començament de curs, en el cas d'unes escoles, encara que el senyor Sala no s'hagi ficat amb aquest Departament. Tots aquests tràmits, repeteixo, han estat seguits en tots els casos, senyor Sala, i vostè em diu, acaba la seva

interpellació dient : «Quins són els propòsits del Consell Executiu pel que fa a l'adjudicació d'obres?» Doncs miri, senyor Sala, jo li diré molt breument, que tal com han fet fins ara, els propòsits del Consell Executiu són els de seguir estrictament la normativa vigent, tot fent els possibles perquè l'interès públic, que és el que en definitiva compta, l'interès públic, en surti beneficiat. Seguirem per aquest camí, i jo espero que el senyor Sala no tindrà gaires ocasions de criticar-nos fets com els que hem comentat avui, perquè estem segurs que si els hem dut a terme ha estat seguint la normativa legal i no apartant-nos de tot allò que cal fer en cada cas.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol fer ús del torn de rèplica? Té cinc minuts per fer-ho.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, dir en primer lloc que la intervenció del Conseller de Sanitat i Seguretat Social m'ha entristit profundament, i m'ha confirmat en el meu diagnòstic de la situació que en cap cas no ha estat un diagnòstic d'acusació de corrupció —aquesta paraula en cap moment ha sortit de la meua paraula—; ha estat en algun cas d'imprudència, i al més sovint de desconeixement de la llei, de poca solvència administrativa i d'incompetència en l'aplicació de la llei. I haig de dir que la resposta del senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social em confirma en aquest diagnòstic. Jo no hauria volgut escoltar les explicacions que, ja per escrit, en algun moment em va passar, i haig de dir que els colors, d'alguna manera, em van pujar a la cara, que un responsable d'un Departament de la Generalitat pogués dir aquell dia, i digués avui, referent a un tema com el de la contractació, amb la lleugeresa amb què s'han dit segons quines coses, m'ocasiona, com he dit al començament, una profunda tristesa. Jo espero que el seu Departament canviarà d'actitud, i que, per tant, no caldrà que torni a pujar a aquesta tribuna, que abandonarà la utilització habitual de la contractació directa, i que farà, com altres Departaments de la Generalitat, altres Departaments del Consell Executiu, farà ús del que s'ha de fer ús, segons la legislació, que és del concurs-subhasta, i no de la contractació directa. I si això ho fa la Conselleria de Sanitat, òbviament aquest Diputat no tindrà cap motiu per tornar a pujar a aquesta tribuna. Però jo també li dic que si continuen com fins ara, si continuen contractant directament, utilitzant habitualment la contractació directa, aquest Diputat tornarà a sortir a aquesta tribuna cada vegada que faci falta per denunciar aquesta irregularitat de la Conselleria de Sanitat.

Jo no vull ara entrar en una discussió genèrica amb el senyor Conseller sobre el tema de la política contractual. Jo em limitaré, perquè de vegades els arguments d'autoritat són útils, a reproduir —i, si ho vol, l'hi posaré a la seva disposició, perquè espero que això millori el procediment administratiu del seu Departament— un informe del Tribunal de Cuentas del Reino, emès el 31 de maig de 1984, discutit a la Comissió Mixta Congrés-Senat del 26 de setembre del 84, i elogiat unànimement per tots els Grups presents en aquesta Comissió, elogiat unànimement per la seriositat d'aquest Dictamen. I referent a la contractació directa, entre moltes altres coses, que estalvio a les senyores i els senyors Diputats, els llegiré paràgrafs, que intentaré traduir sobre la marxa : «però correlativament presenta també» —està referint-se a la contractació directa— «el greu inconvenient de limitar dràsticament

aquells principis de publicitat i concurrència generals, que, segons es va dir anteriorment, han de considerar-se com d'interès públic en la contractació administrativa, per estar basats, tant en el dret de tots els empresaris capacitats per lucrar-se igual i lícitament, com en l'interès de l'Administració per rebre suficientment depurades les seves ofertes. D'aquí que la nostra legislació consideri la contractació directa com a excepcional en tot cas, reservant-la, exclusivament, per a aquells casos en els quals no sigui possible...», etcètera. Els casos que he llegit jo al seu moment. I es diu en les conclusions d'aquest informe, en el punt quart : Han d'exceptuar-se d'aquest sistema, de la contractació directa, els «supuestos relativos a la urgencia de la contratación» —que és un dels casos que el senyor Conseller ha al·legat—, perquè s'entén, d'una part, que la dita urgència pot satisfer-se plenament i sense minva dels principis de publicitat i concurrència general, mitjançant el procediment de tramitació urgent regulat en l'article 29 de la Llei de Contractes de l'Estat, sempre que s'aprofitin degudament les seves possibilitats. «Que dicha urgencia puede satisfacerse plenamente. Deberían exceptuarse de este sistema los supuestos relativos a la urgencia», senyor Conseller; i, «de otra», que l'economia de temps que pot assolir-se mitjançant aquest sistema excepcional d'adjudicació respecte als normals de subhasta, concurs-subhasta o concurs, és sempre mínima, i no compensa la falta d'actuació dels indicats principis. Aquest informe, còpia del qual li entregaré, senyor Conseller, per veure si la seva pràctica contractual millora a partir d'ara, desqualifica globalment el procediment de contractació directa. I pel tema menor del fraccionament, arriba a dir —i ho dic també perquè el Conseller de Política Territorial en prengui nota— : «Estableciéndose la nulidad de aquellos contratos, mediante los cuales, por fraccionarse una obra, servicio o adquisición total en varias prestaciones parciales, cada una de ellas de importe inferior al señalado, se intente eludir dichos límites.» No és normativa, és un informe de recomanació del Tribunal de Cuentas, que, en principi, no obliga, però jo crec que moralment sí que obliga les administracions.

Per tant, senyor Conseller, vostès han utilitzat la contractació directa malament, han utilitzat un procediment excepcional de forma habitual. Amb això han perjudicat l'interès públic del poble de Catalunya, han perjudicat, segur, els drets de contractistes individuals. Estan actuant en contra de la llei. Això ho fan, jo crec —i n'estic convençut—, per incapacitat, per un pèssim estil de gestió. Jo els demano, pel bé del poble de Catalunya, que corregixin aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir per al torn de rèplica?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Des de l'escó mateix, senyor President. No cal que li digui, senyor Sala, que jo accepto lliçons de tothom, i sempre es pot aprendre, ni que es comenci a ser ja vell com jo mateix. I, per tant, jo li agraeixo molt aquestes precisions que vostè fa, i li agraeixo molt el lliurament que diu que em farà d'aquest informe, que vostè mateix acaba de dir que no és vinculant, però que és un text important del Tribunal de Cuentas.

Jo, és clar, podríem estar discutint molt de temps sobre això i tenim altres coses de què parlar, i no m'hi entretindré massa, en això, senyor Sala. (*Remor de veus.*) Però sí que li vull dir

que, evidentment, si jo he pres les determinacions que he pres —i no em penedeixo ni d'una— ha estat per motius que he determinat jo, d'acord amb la responsabilitat que em correspon, segons el text d'una norma que diu que és el Cap del Departament —en aquest cas el Conseller— el que ha d'apreciar la urgència o les necessitats apressants. I els meus assessors jurídics —i n'he consultat molts ja abans, però, efectivament, després de la seva pregunta i la seva interpellació, molts altres, i molt autoritzats— m'han dit que jo estava en el meu dret de fer això. Al mateix temps, li haig de dir, senyor Sala, tot agraint-li la bona intenció que, sens dubte, hi ha en totes les seves paraules —i ja veu que m'ho prenc bé— que, evidentment, jo estic absolutament convençut que no hem perjudicat ningú, perquè, tal com li he dit abans, i vostè, òbviament, n'ha fet cas omís, com va fer cas omís en el moment que li vaig contestar la pregunta per escrit, nosaltres hem seguit, a part de la urgència, a part de decidir la urgència —i aquesta és una competència meua—, nosaltres hem seguit una normativa que ha emparat la participació de totes les empreses més importants del sector, i que si vostè repassa honestament —com vostè segurament ho farà— la llista que li vaig donar, veurà que són empreses molt diverses les que han estat adjudicatàries d'aquestes adjudicacions directes.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre el càlcul d'ingressos pels serveis transferits de la Seguretat Social

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt següent, que és Interpellació al Consell Executiu sobre el càlcul d'ingressos pels serveis transferits de la Seguretat Social, que vol formular el Diputat Honorable doctor Ramon Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESPASA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo no sé si el fet de la coincidència que el Conseller de Sanitat a Catalunya i el Ministre de Sanitat i Consum a Madrid siguin catalans ha pogut traslladar el ball popular català del ball de bastons al ball de les xifres, però la veritat és que fa un mes que ens tenen sotmesos a tots els ciutadans de Catalunya, i, per extensió, també, d'Espanya, a un ball de xifres sobre els dèficits, forats, del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, que realment és terrorífic i fa esglaiar.

Jo crec no ser exagerat en afirmar —i em dol haver-ho de fer així, perquè es tracta d'un Departament del Govern de Catalunya— que aquest Departament, amb els quatre anys i escaig de gestió que porta de la Seguretat Social, dels serveis sanitaris de la Seguretat Social, ha donat mostra d'un alt grau d'inexperiència, d'incapacitat i de falta de clares orientacions polítiques en la seva gestió. Jo crec que el que ha aconseguit aquest Departament és quasi un rècord per inscriure en el *Guinness* : ha aconseguit deixar insatisfet a tothom, senyor Conseller. Al personal sanitari, als centres concertats —siguin privats lucratiu, siguin centres comarcals sense ànim de lucre—, als proveïdors de tot tipus, contractistes d'obres, proveïdors de material electromèdic, al Consell Executiu —es diu que si el finançament estaria millor en altres mans, que si s'ha de posar ordre

en com es gasten els diners—, als sindicats i a la patronal, al Parlament, que està inquiet, als Grups de l'oposició, especialment en aquest cas, i també —i no perquè el citi en últim lloc menys important— al mateix Tribunal de Comptes del Regne, que, com vostè sap, i si els meus informes no em fallen, encara no ha pogut tancar els comptes de l'any 1982 pel que fa a la Seguretat Social, pel que fa als comptes de Catalunya, que no han arribat; estem a 1985. Em sembla que aconseguir posar d'acord en la insatisfacció a uns agents socials i polítics tan diversos com tots els que he esmentat és tot un rècord —el qual, sento dir-ho, senyor Conseller, no l'envejo gens, aquest rècord.

Segona qüestió important. El Departament de Sanitat i Seguretat Social és —permetin-me l'expressió— l'aparador de l'autonomia. Ho he dit moltes vegades des d'aquesta tribuna. El 50% del pressupost de la Generalitat de Catalunya és Sanitat i Seguretat Social. Per tant, el que passa a Sanitat i a Seguretat Social podríem dir que és el que passa a l'autonomia, o que quan Sanitat i Seguretat Social estornuda o està constipada o està malalta, potser és que està malalt tot el Consell Executiu, potser és que està malalt un sistema de governar Catalunya avui.

Jo, evidentment, amb aquesta interpellació, no entraré a pontificar ni a clarificar —i amb això sento defraudar els que poguessin creure que jo estava en la possessió de tota la veritat— quin és exactament el volum del dèficit, quina és exactament la part d'insuficiència d'ingressos —que jo crec que hi ha una part en això, senyor Conseller—, quina és la part de mala gestió, quina és la part, simplement, com es diu vulgarment, d'estirar més el braç que la màniga. És un procés de negociació obert, kàfkià també, voldria afegir jo, que fa impossible avui el posicionament exacte de qualsevol força política, ni les que són protagonistes en el mateix debat, dir quin és exactament el grau de dèficit, quin és el grau d'insuficiència d'ingressos. Però em sembla que tots estarem d'acord a reconèixer que el problema està aquí, que el problema és molt gros, i que és tan gros que va de zero a 55.000 milions de dèficit. Un problema que pot oscil·lar entre que no hi ha dèficit —el Conseller ho ha dit : «si ens donen el que jo crec que ens correspon, no hi ha dèficit a Catalunya»— o el que després es diu que s'ha reconegut, fins a 55.000 milions de dèficit; aquí realment hi ha una qüestió política, econòmica, realment molt greu, una qüestió que afecta —i vull dir-ho ben clarament— dues Administracions : l'Administració catalana i l'Administració de l'Estat, el Govern de l'Estat també. No pot ser, des d'un punt de vista polític, des d'un punt de vista de transparència i de respecte a l'opinió pública i al conjunt de forces polítiques, que un tema que està en negociació tingui tanta opacitat, sigui tan impossible saber per on van les qüestions, i que es pugui estar opinant, des de càrrecs polítics i de responsabilitat administrativa i de gestió, amb xifres tan absolutament discordants com «no hi ha dèficit», «hi ha un dèficit fins a 55.000 milions de pessetes».

Voldria recordar aquí el que ha estat una preocupació constant d'aquest Diputat i del Grup parlamentari en nom del qual parlo, el PSUC, per mantenir diferenciadament els comptes de la Seguretat Social, aquesta insistència que —me'n felicito, avui crec que ens està fent un important servei— : la voluntat aconseguida que no es barreguessin els pressupostos de Sanitat i Seguretat Social amb el pressupost fiscal general de la Generalitat.

Segon punt en què voldria entrar : l'enquesta. L'enquesta ara es diu que no serveix, que l'enquesta no és vàlida. L'enquesta ha estat acceptada amb tot el seu planejament, amb tota la seva metodologia, per totes les Comunitats Autònomes, i també per la Comunitat Autònoma de Catalunya, pel Secretari General Tècnic del Departament. El que és realment ridícul i preocupant és que, segons el resultat de l'enquesta, es pugui dir si val o no val. Amb independència que pugui tenir defectes, defectes esmenables, i que jo crec una irresponsabilitat per part de qui els podria subsanar que no ho hagi ja fet, perquè tinguem una primera dada objectiva sobre la qual discutir. Però, en tot cas, l'enquesta va ser acceptada, amb el seu plantejament, i l'enquesta dona uns resultats, que tots sabem, i que m'estalvio de citar.

Però el problema, o el forat, la insuficiència d'ingressos, la mala gestió, existeix. Per què? Per què podem afirmar això, amb independència que un digui que són 55.000 milions i l'altre ens digui : «És que no n'hi ha, de forat»? Doncs ho podem dir perquè en aquests moments tothom està protestant davant la Conselleria de Sanitat. Els hospitals concertats perquè no se'ls augmenten els concerts —perquè no hi ha recursos econòmics. Els proveïdors perquè tenen un endarreriment en el cobrament de les seves factures molt més llarg del que és la mitjana al nivell de l'Estat. No s'obren nous centres propis —que aquí s'han reclamat repetidament des dels Grups de l'oposició, el PSUC, i també el Grup Socialista—, no s'obre cap centre propi —Badalona, Vic, Sabadell, Terrassa, Viladecans.

La mateixa Unió Catalano-balear d'Hospitals i la seva Presidenta, de la qual no es pot sospitar cap mena de veïtatat de l'esquerra, o esquerrana, està criticant durament la incertesa, la manca de decisió, la poca transparència en l'acordament i la manera d'acordar aquests concerts. Evidentment, no coincideixo gens en les posicions de fons d'aquesta crítica, per raó d'on ve i per raó dels objectius que persegueix. Ho dono simplement com a mostra de fins a quin punt la insuficiència de recursos econòmics avui és un fet palpable, palpable i contrastable, en el Departament de Sanitat.

Molt greu : 20.000 milions, 40.000 milions —com diuen que va dir, o va reconèixer el President de la Generalitat en un determinat moment—, 55.000 milions com es va reconèixer en una reunió, cap, cap perquè amb el 17% no tindríem dèficit. Realment, mantenir aquesta incertesa és, jo crec, jugar amb foc, és fer un flac favor a l'opinió política i als ciutadans de Catalunya.

Per què s'ha donat aquesta situació? Per què s'ha donat aquest forat? Per què hi ha aquest *impasse* econòmic avui en el Departament de Sanitat i Seguretat Social, i, per extensió, en el Consell Executiu de la Generalitat? Jo crec que si repassem el pressupost de Sanitat —ja ho he dit, és la meitat de l'autonomia—, dins del pressupost de Sanitat quina partida hi ha on pugui haver-hi un marge important d'error? Abans hem tingut una primera aproximació en aquesta línia amb el que ha estat la interpellació del Diputat senyor Sala, sobre la forma i mètodes de la contractació d'obres, però hi ha una partida encara més gran de les que feia referència el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que és la partida dels concerts.

Un terç dels 163.000 milions de pessetes, que és el pressupost d'aquest any de la Generalitat, del Departament de Sani-

tat, és per a concerts, i és de lliure disposició del Director General de Planificació i Ordenació Sanitària i del Director General de l'Institut Català de la Salut, i per sobre d'ells, naturalment, amb la responsabilitat política del Conseller...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. ESPASA : Acabo, senyor President. El pressupost més gran de la Generalitat : disposa d'una partida que és un terç d'aquest pressupost, d'absoluta lliure disposició. Per a nosaltres, aquí hi ha una de les raons fonamentals d'aquest increment de la despesa que es va produir l'any 1982, on es va produir un increment brutal de tots els concerts —en alguns casos de més del cent per cent dels que hi havia—, i això és el que arrossega l'increment de despesa, que avui es vol tapar, o es vol amagar, o s'està tapant i amagant, amb aquest ball de xifres sobre «no és veritat que haguem gastat més del que ens correspon; és que se'ns dona menys del que ens correspon...», perquè el 17% és dos punts més que el 15% que correspondria.

Jo voldria acabar, en tot cas, en la resposta podré afegir alguna de les coses que no he pogut incloure aquí, el tema és molt ampli, molt extens, i la interpellació desgraciadament breu, són deu minuts, però jo crec que estem davant la necessitat urgent d'una clarificació política al més profunda, àmplia i extensa possible. No pot ser que la Cambra, el poble de Catalunya, estigui en una incertesa d'aquesta magnitud de xifres entre una suposada gravíssima mala gestió, o un suposat gravíssim atemptat a l'autonomia, per insuficiència de transferència per a aquesta gestió.

Què és això? Un victimisme calculat, o la inconsciència més esborronadora? Estem davant d'una altíssima professionalitat en la gestió de la cosa pública, llargament profetitzada pels catalans, que quan arribéssim a l'autonomia demostrariem del que érem capaços, o estem davant de la inexperiència més esglaïadora? A mi m'agradaria que el senyor Conseller ens aclarís aquests dubtes tan seriosos.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, doctor Laporte, té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputats i senyors Diputats, l'Honorable Conseller, ex-Conseller, i l'Honorable Diputat senyor Espasa té raó quan parla del ball de les xifres. I té raó quan afirma que cal una clarificació de l'estat de la qüestió. No hi ha victimisme calculat, senyor Espasa, i vostè em dona ara l'oportunitat de parlar, ni que sigui durant un breu període de temps, d'aquest greu problema que existeix, i que es troba en la primera línia de l'actualitat política. Jo lamento que determinades circumstàncies m'impedissin de fer aquesta exposició que vaig fer ara fa uns quinze dies, perquè ens hauríem evitat la publicació d'una sèrie d'inexactituds grans.

El primer punt que voldria aclarir en relació amb la seva interpellació és que quan vostè diu que hem calculat els ingressos a partir del 17,8% del pressupost d'INSALUD —això diu el text que ha sortit al *Butlletí del Parlament de Catalunya*—, s'equivoca. No sé si s'equivoca vostè o és una errada d'impremta, però jo li puc assegurar —i li ho demostraré amb xifres, quan vulgui— que la quantitat pressupostada per nosaltres, en cap cas ha estat superior al 16,9% de la consignada en el pressupost inicial d'INSALUD.

Pel que fa a l'any de la transferència, que va ser l'any 1981, cal remarcar que, atesa la gran complexitat del traspàs, en les actes de la Comissió de Transferències ja es va preveure la revisió de l'annex pressupostari al final de l'exercici. L'estudi efectuat per un interventor vingut expressament de Madrid, juntament amb un equip designat per alts responsables del Ministeri, palesà que la despesa corresponent a l'any 1981 de l'INSALUD a Catalunya, en gran part gestionada encara per l'Administració central, va ser de 103.000 milions de pessetes, equivalents a un 17,1% de la despesa global de tot el sistema. D'aquí ve la nostra reivindicació del 17,1; no d'una xifra arbitrària, sinó del fet comprovat que, l'any del traspàs, la despesa va ser aquesta.

No obstant això, l'Administració central no va acceptar tancar el Pressupost del 81 d'acord amb aquestes xifres, i, a més, va fer una consignació inicial per al 82 de 92.000 milions de pessetes només, és a dir, inferior a la despesa real de l'any 81.

Va arribar l'any 83, es va produir un canvi polític —com tothom sap— en el Govern central abans, i, aleshores, ens foren assignats per començar també la mateixa quantitat de l'any anterior —inicial—, 92.000 milions de pessetes, que va ser incrementada cap a mitjan any fins a 113.500 milions de pessetes, quan es va fer públic que l'INSALUD considerava que la proporció de beneficiaris del sistema de la Seguretat Social a Catalunya era només del 14,3%, i lamento el ball de xifres, però és que, si no, no ens entendrem.

La greu diferència que hi havia, doncs, entre el cost real i els crèdits assignats, va arribar a plantejar-se en una reunió celebrada entre el President del Govern i el President de la Generalitat. Aquesta reunió va conduir a la signatura d'un pacte, i aquest pacte, es van tancar els Pressupostos del 81 i del 82 i es va assignar a la Generalitat —com s'ha dit públicament—, de manera estrictament provisional, el 15,81%, que és la proporció equivalent a l'índex poblacional, en espera dels resultats de la determinació correcta del nombre de beneficiaris.

Cal remarcar, de tota manera, que aquest era un acord provisional —ho torno a dir—, ja que el percentatge del 15,81% era clarament inferior a la despesa de l'any del traspàs, i a la despesa realitzada per INSALUD a Catalunya durant els anys anteriors al traspàs, que era de l'ordre, gairebé, del 16,5%, i, per tant, nosaltres la consideràvem insuficient per mantenir el funcionament adequat dels serveis transferits.

Altrament, encara que sembli mentida —i anem a l'enquesta—, el sistema de la Seguretat Social coneix —sí, amb errors, però coneix— el nombre d'afiliats, és a dir, el nombre de cartilles que hi ha, però no té documentat adequadament el nombre de beneficiaris, és a dir, el nombre de persones inscrites a cada cartilla. A Catalunya li corresponen el 18,05%, segons dades oficials —no nostres, de l'INSS, de Madrid—, del total d'afiliats al sistema; el 18,05%. El que es discuteix és la proporció no de titulars, sinó de beneficiaris.

Per resoldre aquest tema, l'INSS dugué a terme durant l'any 81-82 una enquesta destinada a estimar la proporció de beneficiaris a cada Comunitat Autònoma. Els resultats foren que a Catalunya li corresponien el 17,87% —potser d'aquí ve, senyor Espasa, el 17,8 del que vostè parla—, però el Ministeri no va acceptar aquesta enquesta, i, efectivament, la Generalitat va donar la seva conformitat perquè se'n fes una altra per part del

mateix equip, i va donar la seva conformitat a la metodologia de l'enquesta. En un moment determinat, se'ns va demanar que acceptéssim anticipadament, que signéssim la nostra acceptació als resultats de l'enquesta, cosa que, naturalment, no es va produir, perquè una cosa és que una enquesta sigui ben planejada, i una altra cosa és acceptar-ne per endavant els resultats.

Creiem, de tota manera que, en els moments actuals —ja s'ha dit, i ho repeteixo—, els resultats inicials —l'enquesta encara no s'ha acabat, però hi ha uns resultats inicials—, aquesta enquesta no té una fiabilitat superior a la de la realitzada uns anys abans; hi ha diversos motius, seré breu i no els diré tots. Aquesta enquesta s'ha dit —i és cert— que dona a Catalunya una estimació del 15,63% de beneficiaris, i això ve no del nombre d'afiliats, que ja ho he dit abans, que en tenim més del 18%, sinó que se'ns imputa 1,84 persones per cartilla; 1,84, quan l'enquesta anterior ens en donava 2,31, i una altra enquesta feta per nosaltres, encarregada a una empresa especialitzada dintre del territori de Catalunya, ens dona 2,269 persones per cartilla.

Aquí és on creiem que hi pot haver l'error. Altrament, l'anàlisi detallada de les dades consignades a l'enquesta ens demostra que en tres Comunitats Autònomes hi ha un nombre de beneficiaris superior a la població respectiva, segons el darrer cens, i en sis altres Comunitats, l'índex de cobertura superior al 97% que, òbviament és pràcticament impossible, si tenim en compte la magnitud dels col·lectius poblacionals, que no són encara protegits per la Seguretat Social. El càlcul d'aquests col·lectius en el conjunt de l'Estat ens dona que és de l'ordre de vuit milions de persones el total de gent no inclosa en el sistema. En canvi, l'enquesta, aquesta segona enquesta que ha fet el Ministeri, dona que a Espanya hi ha una població protegida pel sistema de 35.406.000 persones. Si vostès sumen 35 milions i 8 milions, donen 43 milions, quan és obvi que a Espanya no hi ha aquesta població.

Nosaltres entenem, per tant, que cal replantejar l'enquesta, cal replantejar l'estudi; cal veure en quin error possible s'ha incorregut. De tota manera, entenem que és molt difícil que es pugui arribar a una estimació correcta, sense procedir a establir un cens total de la població protegida, anant al recartillament total i a la informatització dels resultats.

Atesa aquesta problemàtica, molt reiteradament s'ha sol·licitat de l'Administració la celebració de negociacions encaminades a resoldre el problema de finançament dels serveis sanitaris de la Seguretat Social a Catalunya, negociacions que s'han emprès, s'han aturat, s'han tornat a reprendre, s'han tornat a aturar, i que en el moment actual encara espero que continuaran.

De moment, l'únic que s'ha aconseguit és que ens vingui la quantitat que restava pendent del tancament concertat del 1981, que són 3.940 milions de pessetes. Amb això, el total dels crèdits a favor de la Generalitat per a l'any 83 —i em sembla que he dit 81, però volia dir 83—, el total de crèdits arribats a Catalunya concedits per l'Administració central per a l'any 1983 és de 133.178 milions, que equival a un 15,78% del pressupost de tancament de l'INSALUD, contra un pressupost de despesa aprovat per aquest Parlament, de 135.500 milions.

Voldria recordar que la proposta inicial que se'ns va fer fou de 92.000 milions, després, de 113, i, al final, després de l'a-

cord de l'octubre de 1983, de 125. També voldria remarcar l'enorme retard que hi ha hagut en la recepció d'aquesta darrera partida, corresponent al 1983, que en una part molt important ha produït aquestes lamentables repercussions d'endarreriments del pagament a determinats creditors.

Estem encara pendents d'arribar a un acord sobre el tancament de l'exercici de 1984, del qual l'Administració central reconeix que ens deu encara un mínim de 4.660 milions, quantitat que per a nosaltres no és satisfactòria, i que, òbviament, no arriba a cobrir la diferència que hi ha entre el pressupost aprovat per aquest Parlament —148.000 milions—, i els crèdits oberts inicialment per l'INSALUD —138.000 milions—, que és el que hem rebut fins ara, i que corresponen a un 15,3% del pressupost de tancament d'INSALUD d'enguany, vull dir de l'any 84, de l'últim tancament.

Atès que, per ara, tampoc no hi ha acord sobre el finançament de l'any en curs, i per tal d'evitar que es produeixi una altra vegada un desequilibri entre els ingressos reals i les despeses pressupostades, el Consell Executiu es veurà obligat —jo, particularment, ho lamento molt— a presentar davant aquest Parlament un Projecte de Llei de reducció dels crèdits del Pressupost de 1985, de l'ICS, procedents de l'INSALUD, des de la xifra inicial de 163.000 milions —pressupost aprovat— fins a 152.000 milions —ingressos garantits—, no cal que li digui que jo ho lamento moltíssim —ja ho he dit i ho repeteixo— el fet d'haver de donar suport a aquesta decisió, que repercutirà, evidentment, desfavorablement, o molt desfavorablement, sobre el funcionament de la xarxa sanitària catalana.

Acabo dient que, de tota manera, vull creure que els mateixos responsables de la sanitat estatal, que fa dos anys ens assignaren només el 14,3%, és a dir, proporcionalment, dos punts per sota de la despesa històrica del sistema a Catalunya, acabaran reconeixent que la sanitat catalana és mereixedora d'un tracte més just.

Si això, tal com vull creure, és així, no cal dir que, amb molta més satisfacció que avui, em plauria, en nom del Consell Executiu, proposar en el futur un restabliment dels crèdits del pressupost inicial de l'ICS.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat interpellant, vol tornar a intervenir per a la rèplica? *(Pausa.)*

El Sr. ESPASA : Bé. Senyor President, senyores i senyors Diputats, sobre el tema de l'enquesta, jo ja he dit que el que es va acceptar va ser la metodologia, com ha recollit el Conseller, i que, evidentment, no prefigura acceptar els resultats finals; el que sí que cal dir és que l'enquesta dóna el material suficient per arribar, en un termini molt breu, a un resultat exacte i objectiu.

Per quina via? Per la via de fer un treball de camp amb tots aquells qüestionaris que s'han considerat correctes i que, a la vista dels resultats globals —aquests tres casos en què els beneficiaris superen la població i que demostren que hi ha errors—, es pugui aplicar.

A través d'això, es pot i s'ha d'arribar ràpidament a una objectivació del total de beneficiaris per cada Comunitat Autònoma, perquè el que no es pot fer —i no es pot fer, i es pot fer encara menys amb el pressupost de la Seguretat Social—, senyor Conseller, senyor Conseller d'Economia i Finances —i aquest Diputat ho ha dit repetidament, a vegades avorrida-

ment, durant cinc anys seguits en aquest Parlament—, és confondre el que és un pressupost de la Seguretat Social, que és un pressupost de drets subjectius adquirits de les persones, que ha de ser equilibrat cada any i que no pot anar amb dèficit públic, barrejar-lo amb pressupostos fiscals.

Sobre aquest pressupost no es pot jugar a veure qui estira més i qui estira menys; és un pressupost que quadra cada any, perquè és un pressupost diferent del pressupost fiscal i, per això, en l'Estat —i aquí, equivocadament— s'aproven dos pressupostos cada any : els pressupostos de l'Estat i els pressupostos de la Seguretat Social. I a la Generalitat de Catalunya, a pesar del que s'ha dit, s'aprova un sol pressupost, intentant de barrejar pressupost fiscal amb pressupost de la Seguretat Social per jugar al que jo en diria «terrorisme pressupostari», és a dir : «pressupostem el que sigui, que després ja veurem com queda», i, aleshores, m'ha sabut molt de greu, pel que significa per a aquesta Cambra —però crec que és un reconeixement polític de primera magnitud, que aquí hi ha hagut un error polític important del Consell Executiu—, que se'ns anunciï que es presentarà un projecte de Llei de reducció dels crèdits d'ingressos de l'ICS per al 1985. Crec que això és un reconeixement objectiu que aquí hi ha hagut error, error greu, polític.

No entro més en l'enquesta, li accepto aquests marges; li dic, però, que és important i també és important per al Ministre del ram, per al Ministre responsable, que aclareixi al més ràpidament possible aquesta qüestió, per una via purament tècnica, ràpida i fàcil, per saber quin és el percentatge que ens correspon.

Però és que encara hi ha més a dir sobre aquesta qüestió, sense entrar de nou en el ball de xifres, sense entrar de nou en el ball de xifres, i intentant preguntar-se com es pot haver arribat a aquesta discrepància; marge de discrepància que jo accepto en el càlcul d'ingressos i que, per tant, per això, en cap moment no qualifico amb una quantitat global el dèficit, però, marge, al costat d'un marge molt més ampli de mala gestió, de poca previsió pressupostària i de poca claredat en els objectius polítics.

Per exemple —i abans no ho he pogut esmentar—, jo he dit que la partida més gran d'on havia sortit el possible dèficit de la Conselleria era la partida dels concerts, perquè és la partida més important, però és que en aquests moments, a més a més dels concerts, altres col·lectius importants de professionals estan greument perjudicats i preocupats, i sembla que han anunciat una possible acció de vaga —els metges dels hospitals de la Seguretat Social a Catalunya, de l'ICS—, perquè han descobert que l'assistència primària, amb metges estatutaris com ells, és a dir, amb uns nivells de retribució establerts de manera general, uniforme i igual per a tots, estan, en aquests moments, rebent uns honoraris per sobre dels que reben aquests metges hospitalaris; uns honoraris amb una quantitat bastant important per a una feina de menys durada d'hores. És a dir, els metges d'hospitals són metges contractats a set hores, els metges d'assistència primària jerarquitzats són metges contractats a sis hores. S'està donant el cas que aquests metges de sis hores estan cobrant bastant més que els metges de set hores, amb la qual cosa s'està incomplint una normativa important i fonamental dins de l'INSALUD i de l'ICS, que és el manteniment dels nivells retributius i la no creació de greuges comparatius tan importants com, potser, és aquest.

És a dir, hem parlat, també, del retard en el pagament de proveïdors de tot tipus; hem parlat de l'increment enorme dels concerts en un determinat any, fonamentalment l'any 82, la congelació posterior d'aquests concerts.

He denunciat repetidament que aquests concerts, de vegades, amaguen situacions fraudulentos i quasi d'escàndol en les clíniques o hospitals concertats; la premsa recent m'estalviarà de recordar el cas de la clínica Salus, el cas de la clínica Aliança Mataronina, on es donen casos gravíssims de corrupció en la gestió, de retribucions per sobre, dues i tres vegades, del que són les retribucions del nivell públic als professionals que allí treballen, i tot això es dona amb diners que vénen d'aquesta partida tan important, un terç del total del Departament, la partida de concerts.

Es a dir...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha acabat.

El Sr. ESPASA : Acabo, senyor President. És a dir, senyor Conseller, acceptant, des del punt de vista del nostre Grup parlamentari —i meu personal— que hi ha un marge de litigi en l'assignació d'ingressos, aquest marge de litigi, per a nosaltres, no explica, ni de lluny, el volum de l'actual forat en el Departament de Sanitat i Seguretat Social —forat que ens ve confirmat per aquest anunci d'aquest projecte de llei de reducció dels ingressos de l'ICS—, i al costat d'aquest marge i d'aquest litigi dels ingressos hi ha una greu desorganització, una greu insuficiència en la gestió d'aquest Departament que, repeteixo, és i hauria de ser un o l'aparador de l'autonomia.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, molt breument. Jo estic d'acord amb l'Honorable doctor Espasa en una cosa : el tema dona marge per a un debat molt llarg, no per substanciar una interpellació en deu minuts, i l'Il·lustre Diputat comença per explicar ara el tema dels concerts; se'n va del tema de què parlàvem, que era el del finançament de la Seguretat Social, al tema de la gestió.

Miri, jo tocaré tres punts, només, doctor Espasa : primer, l'enquesta. Diu que hi ha material suficient a revisar, i estic totalment d'acord amb vostè. Quan es feia l'enquesta se'ns va prometre que podríem participar en la seva elaboració, i se'ns va dir que tot se'ns posaria a la nostra disposició.

En aquest moment, una cinta enregistrada, que conté totes les dades de l'enquesta, que se'ns ha promès que se'ns trametria, no se'ns ha tramès, encara. Nosaltres voldríem veure si és que hi ha hagut algun error de càlcul, o algun error metodològic que pugui explicar aquestes discrepàncies absolutament clares i objectives i que abans he esmentat.

Segon punt : el doctor Espasa explica que el pressupost de la Seguretat Social ha de ser equilibrat cada any, però es dona la circumstància, senyor Espasa, que no ho és mai, d'equilibrat. El pressupost d'INSALUD no és mai equilibrat : sempre hi ha unes desviacions. L'any 1983 —parlo del pressupost estatal, no del pressupost de l'ICS— hi va haver una desviació reconeguda del 5,83% del pressupost, per sobre del pressupost inicial; l'any 1984, que estem discutint, hi ha hagut una desviació que, segons se'ns ha dit —no en tinc documents, però se'ns ha dit—, era del 4,6% en relació amb el pressupost inicial de la

resta de l'Estat, senyor Espasa.

El que passa és que l'Administració central, en aquest cas de la Seguretat Social, té mecanismes, òbviament —i és lògic que sigui així, no ho discuteixo, ho constato—, que no estan al nostre abast. És el mecanisme del crèdit extraordinari, i, evidentment, INSALUD rep cada any crèdits extraordinaris més o menys grans per acabar de completar les insuficiències pressupostàries que la gestió demostra que el pressupost no preveu.

El tercer tema és el que és més llarg i més complicat, doctor Espasa —vostè ho sap molt bé— : sempre em parla de la partida dels concerts, dels 50.000 milions, dels 60.000 milions —ja no sé quants n'ha dit—; evidentment, aquesta és una partida important, però absolutament necessària, doctor Espasa, vostè ho sap. En un país com Catalunya, que té el 20% de llits dintre la xarxa hospitalària pròpia de la Seguretat Social, i discutim si el 93 o el 91 o el 95% de la població protegida..., on els hem de posar, els altres? Què hem de fer? Estatilitzar tots els hospitals i que tots siguin propis? O anar a concerts amb els hospitals que tenen una llarga tradició, gràcies als quals s'ha pogut augmentar d'una manera molt notòria, doctor Espasa —i vostè no m'ho negarà—, el nivell mitjà de l'assistència sanitària hospitalària a Catalunya, i jo, d'això, me'n sento molt orgullós, malgrat totes les crítiques i malgrat totes les queixes.

Els concerts són, a Catalunya, una necessitat; jo diria que una venturosa necessitat, i, a més a més, també li vull assenyalar, doctor Espasa, que els concerts que han estat incrementats, pròpiament, i ja en parlarem un dia o un altre vostè i jo, cordialment, quan vulgui, com sempre, o en públic, aquí o en la Comissió, jo li puc assegurar que el tant per cent del pressupost global de la despesa de l'ICS ha baixat d'una manera considerable; ara parlaré de memòria, i em puc equivocar, no en tinc les dades aquí, però, de ser, l'any 81 o 82, el 37% del pressupost global han passat a ser, ara, el 33%. Han baixat quatre punts, mentre que la despesa en centres propis, que era abans només del 39%, passa a ser ara del 43%. Hi havia abans una diferència de dos punts a favor de la despesa dels centres propis, i ara hi ha una diferència de deu punts.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat aquesta interpellació i sembla que, per l'hora, convé deixar per a la tarda la continuació.

Per tant, reprendrem la sessió a dos quarts de cinc, i prego puntualitat.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, l'I. Sr. Secretari Primer, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. Vintró i Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions
Escolars 1985/88**

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. El punt que tenim ara davant nostre és la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars 1985-88, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joaquim Nadal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula perquè faci la seva interpellació.

El Sr. JOAQUIM NADAL : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup considera que hi ha dues maneres de gastar els diners públics, o dues maneres de gastar els diners, en general, una manera improvisada, desordenada, inconnexa, d'anar tapant forats, i per a nosaltres aquesta és una mala manera de gastar els diners públics. Hi ha una altra manera, planificada, programada, ordenada, que faci previsions, que faci un diagnòstic de la situació i que finalment formuli propostes per gastar els diners públics. Aquesta per a nosaltres és una bona manera. Com que aquesta és per a nosaltres una bona manera, o segurament la bona manera de gastar els diners públics, el nostre Grup ha saludat amb gran satisfacció el Pla Quadriennal, li ha agradat que es fes un pla perquè ens ha semblat que era una bona manera de passar de la mala forma de gastar els diners públics, a una de les possibles bones formes de gastar els diners públics. Però en aquesta segona forma, també poden passar dues coses. Es pot fer bé, o es pot fer malament. La nostra impressió, i per això presentem aquesta interpellació, és que havent triant el camí de la bona fórmula, no s'ha fet prou bé, per no dir que s'ha fet malament. Nosaltres creiem que el resultat que es presenta, que el Pla Quadriennal que finalment es va aprovar i que és un instrument des del nostre punt de vista incomplet i extraordinàriament rígida, presenta molts problemes. Presenta problemes, d'entrada, d'insuficiència, d'insuficiència sobretot, de la base de dades sobre la qual recolza la seva formulació, perquè nosaltres pensem que una bona manera de fer el Pla Quadriennal seria establir el Mapa Escolar, definint les necessitats, detectant les deficiències i a partir d'aquí decidir on cal invertir per a posar-se al més ràpidament al dia. I això s'ha fet, però s'ha fet només d'una manera parcial i, per tant, insuficient.

Tan insuficient que, ni passats els quatre anys que preveu aquest Pla Quadriennal, no s'haurà recuperat la totalitat d'instal·lacions provisionals que funcionen a Catalunya en l'àmbit de l'ensenyament. Per tant, si en quatre anys, després d'estudiar els dèficits i de planificar, fem un pla per construir escoles, i, passats quatre anys, no hem atrapat els dèficits que tenim, és un pla insuficient. Joestic segur que el senyor Conseller té arguments per contestar dient que, si no hi ha més diners, la vaca no raja més, i, per tant, no hi ha res més a fer. Però jo tambéestic segur que el senyor Conseller, quan s'asseu al Consell Executiu, pensa en el seu fur intern i no ho pot manifestar, però ho pensa, que molts diners que s'assignen a partides d'altres Conselleries, ell els trobaria molt benvinguts per fer molt més que el que el propi Pla Quadriennal preveu.

A part d'aquesta insuficiència, el Pla Quadriennal té errors, que han detectat i manifestat els ajuntaments, comet injustícies, que han detectat i denunciat els ajuntaments, i és finalment un instrument poc flexible, però poc flexible com perquè, si es

confirma la voluntat de la Conselleria de no modificar-lo en absolut, serà un instrument totalment rígida, que no podrà afrontar cap de les eventualitats que es presentin, que se'n presentaran, i moltes.

Tot això ens fa pensar a nosaltres que hi ha problemes, hi ha un problema addicional que cal esmentar, el Pla Quadriennal no quantifica, i el Pla Quadriennal es limita finalment, fins al punt que en tenim coneixement els Diputats d'aquest Parlament, es limita a fer un llistat i escalonar aquest llistat al llarg de quatre anys. Però no acaba de quantificar els recursos, no acaba de precisar les previsions pressupostàries, i, naturalment, no acaba dient de cap de les maneres com es podrà afrontar no solament el que preveu el Pla, sinó allò que hauria de preveure el Pla, perquè és clar, d'entrada, que hi ha imprevisions.

Voldria, en aquest punt, donar només, a títol d'exemple, tres o quatre casos. L'Ajuntament de les Cabanyes ha cedit, o té en tràmit de cessió, dos solars per a la construcció d'escoles d'EGB, i no en figura cap tipus de previsió en el Pla Quadriennal. L'Ajuntament de la Garriga, que té, entre EGB, FP i BUP, unes quinze aules habilitades, té dos solars cedits i no en figura cap previsió en el Pla Quadriennal. L'Ajuntament de Gavà té dotze aules habilitades d'EGB, té un solar cedit per a escola d'EGB i no en figura en cap previsió en el Pla Quadriennal. L'Ajuntament de Molins de Rei té onze aules habilitades, té sis solars cedits, quatre per a EGB, un per a FP i un per a BUP, i no en figura cap previsió en el Pla Quadriennal. L'Ajuntament de Quart té dues aules habilitades, té un solar cedit, i figura en el Pla Quadriennal en el torn d'espera. L'Ajuntament de Roda de Ter no figura en el Pla Quadriennal i té quatre aules habilitades i un solar cedit. Podríem fer més llarga la llista, però la llista demostra que els ajuntaments, contestant els requeriments de la Conselleria, han posat a disposició del Departament solars, tal com preveu la Llei, perquè s'hi construeixin escoles d'ensenyament general bàsic, de formació professional o de BUP, quan, en aquests dos últims casos, d'altra banda, no tenen cap tipus d'obligació.

I això ens porta a un segon aspecte del problema que planteja el Pla Quadriennal, en la forma en què s'ha explicitat, que és el de les relacions entre la Conselleria i els ajuntaments.

Els ajuntaments són, si deixem de banda tot el que fan per complementar les propostes educatives i per crear nous recursos educatius i per aconseguir que la qualitat de l'ensenyament millori, i ens limitem al que són les seves estrictes competències, són, en bona part, els majordoms del Departament. Els ajuntaments posen a disposició del Departament una xarxa completa, jo diria que força eficaç, de persones que obren i tanquen les portes de les escoles, de persones que escombren, de persones que freguen, de persones que encenen i apaguen les calefaccions, i paguen el que costa mantenir aquestes calefaccions, paguen el que costa mantenir els patis, paguen el que costa mantenir la calefacció, etcètera. Som els majordoms del Departament, i, en canvi, el Departament, a l'hora de, no només plantejar el Pla Quadriennal, sinó de definir de quina manera l'aplicarà, com preveurà l'encàrrec, com consultarà els ajuntaments que, finalment, seran els titulars no solament del terreny, sinó de l'edifici que s'hi faci, no acaba de trobar els ritmes necessaris perquè els ajuntaments coneguin ben bé de quin mal hauran de morir, no en el moment de l'entrega de

l'escola, sinó en el moment de posar la primera pedra. Vull dir amb això que som, efectivament, uns bons majordoms, però tenim la impressió que a vegades no se'ns paguen ni les nostres assegurances socials. Per totes aquestes raons, nosaltres voldríem que es considerés que, efectivament, el Pla Quadriennal pot ser una bona eina, que s'ha triat el bon camí, que és per aquest camí que s'ha d'anar, però que l'instrument que se'ns ha proposat és un instrument incomplet, és un instrument insuficient, és un instrument que no satisfà el conjunt de les necessitats, és un instrument que conté errors, que conté injustícies, que és poc flexible i que o les revisa, i per això demanem que es revisi, o perpetua les insuficiències, allarga els errors, allarga les injustícies, i no podrà afrontar les eventualitats.

Per tot això, nosaltres demanem que es procedeixi a la revisió del Pla Quadriennal de construccions escolars, que aquesta revisió es faci en col·laboració estreta entre la Conselleria d'Ensenyament i els ajuntaments, que es contempli en aquesta revisió del Pla Quadriennal les previsions de la Llei sobre les escoles privades que s'han d'incorporar a la xarxa d'escola pública, que es tinguin en compte els esforços sectorials que fan els ajuntaments en diverses modalitats d'ensenyament mitjà, i que, finalment, es tingui en compte el conjunt de la realitat social i geogràfica de Catalunya, i que es pugui afrontar en la totalitat dels problemes i les deficiències que planteja.

Insistim : nosaltres pensem que el Pla Quadriennal s'ha de revisar; si continua com fins ara i no es modifica ni una coma serà un mal instrument que no ens haurà servit per a res.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Modificació de l'ordre del dia

Interpellació al Consell Executiu sobre la revisió del Pla Quadriennal de Construccions Escolars

El Sr. PRESIDENT : Aquesta Presidència creu adequat —però sotmetent això a la consideració dels interessats— de donar pas ara a continuació a la interpellació de la senyora Eulàlia Vintó, però això requereix, naturalment, la inversió de l'ordre d'una altra interpellació que, sortosament, és del mateix Grup. Per tant, em sembla que seria adequat de donar pas ara a la intervenció de la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó, i després l'Honorable Conseller podria fer la contestació de totes dues interpellacions.

Per tant, no havent-hi obstacles, la senyora Eulàlia Vintó, Il·lustre Diputada del Partit Socialista Unificat, té la paraula.

La Sra. VINTÓ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema concret que avui em porta a formular aquesta interpellació en nom del nostre Grup parlamentari, fa referència també al Pla Quadriennal sobre el qual fa un mes i escaig vàrem tenir ocasió de parlar llargament durant dues tardes. Les senyores i els senyors Diputats i, en general, els lectors del Pla Quadriennal, coneixen que hi ha un apartat en aquest Pla, en la part expositiva, en el qual es diu que no figuraran en els llistats subsegüents del mateix Pla, en les successives anualitats, aquells municipis que, com el de Barcelona, tinguin un conveni de construccions signat amb la Generalitat, o tinguin aquest conveni pendent de signatura.

La realitat és que no coneixem quina és la situació del conveni de la ciutat de Barcelona —em refereixo com a Parlament—, ni tampoc coneixem, com a Parlament, quins són els altres convenis signats o pendents de signatura, i a mi em sembla que aquests dos elements d'informació són absolutament fonamentals a l'hora de poder preveure la cobertura dels dèficits que fa un moment esmentava el Diputat senyor Nadal de municipis no inclosos en la programació del Pla, tal vegada alguns d'aquests municipis, sense que nosaltres ho sapiguem, tenen un conveni pendent de signatura —segurament ho sabríem, però, en tot cas, seria bo que el Parlament com a tal tingués aquesta informació— i, per tant, ens semblava a nosaltres que més enllà de les deficiències d'aquest Pla que ja hem analitzat, i que fa uns moments han estat recordades —i jo sintetitzaria en tres aspectes : el desconeixement del nombre d'unitats que aquest Pla contempla, la garantia pressupostària o la inexistència del mapa escolar—, cal afegir —repeteixo : per tenir una informació més completa i per poder abordar al seu moment l'anàlisi pressupostària per cobrir les pròpies previsions més precises del Pla—, cal saber exactament quants són els municipis que tenen en aquests moments un conveni signat amb la Generalitat, o bé quants són i què abasten els convenis pendents de signatura.

He fet esment del conveni de la ciutat de Barcelona, pel fet que el mateix Pla Quadriennal el contempla. Jo voldria fer-ne una breu referència, i explicar, almenys pels meus coneixements que, en aquest cas, són bastant precisos, quina és la seva situació. Aquest fou un conveni signat l'agost de l'any 83, en el qual hi havia un compromís implícit —i ho repeteixo, implícit— de cinc escoles per any, amb una cautela consistent a dir que es farien les construccions en funció de les disponibilitats pressupostàries de la mateixa Generalitat. El text del conveni no compromet nombre d'escoles, ni anualitats, però, repeteixo, en les converses entre les dues parts negociadores, al seu dia, hi havia el compromís implícit de cinc escoles per any. En el mes de juny de l'any 85 s'han adjudicat cinc escoles, les primeres cinc escoles que venien signades, repeteixo, des de l'any 83, i en aquests moments puc dir amb satisfacció que hi ha un acord verbal que permet la construcció, o que permetrà la construcció, de quinze escoles, amb un finançament a quatre anys, i una incorporació de la Generalitat a una vella reivindicació de l'Ajuntament de Barcelona, que era el programa de RAM, de reformes, ampliacions i millores de les escoles.

Bé, aquesta és una situació amb uns retards en el temps importants, però, sobretot, i més que plantejar el tema de la ciutat de Barcelona aquí, tot i que m'agradarà sentir del Conseller la conformitat amb aquesta informació que jo tinc, cal conèixer quins són els altres municipis en els quals, repeteixo, hi hagi proposta de conveni o conveni signat i en quina fase de compliment està.

Perquè, d'altra banda, hi ha també informacions que indiquen que la Conselleria s'està adreçant a alguns municipis, aquests, sí, inclosos en el Pla Quadriennal, però que tenen el programa de construccions allargat als quatre anys, oferint-los la possibilitat de fer totes les construccions del Pla en la primera anualitat, sempre que el municipi aconsegueixi formes de finançament que permetin el diferiment dels pagaments per part de la Generalitat en les anualitats que vénen reflectides en el Pla. Voldríem saber si això es traduirà en convenis, si això

seran acords interns entre municipi autònom i la Conselleria, si això podrà permetre l'increment de construccions en el Pla, o si simplement són informacions no basades en cap fet autèntic. Pensem que, per al bon coneixement d'aquesta Cambra, a la qual se li ha donat el coneixement del Pla, totes les modificacions que aquest Pla pugui anar tenint, seria bo que fossin també conegudes des del Parlament.

Per últim, ens semblava també a nosaltres que les diverses incidències que es poden produir en el compliment del Pla, incidències que, d'alguna manera, i també en la part expositiva, el mateix conveni, perdó, el mateix Pla, recull, haurien de ser fetes amb l'acord i amb la col·laboració dels municipis afectats i de les organitzacions de la Federació i de l'Associació d'aquests municipis.

S'han donat exemples, jo no allargaré aquesta llista, però no deixa de ser curiós que en alguns actes públics es facin promeses —no sé si dir-ne pre-electoral, o com se'n vulgui dir, o partidàries— en el sentit de dir: «si el municipi posa aquest solar, es farà aquest institut, o es farà aquesta escola»; quan es contesta: «Escolti'm, però si aquesta escola, o aquest institut, no apareix en el Pla Quadriennal...» —puc donar noms concrets, i situacions concretes en què jo he estat present, és a dir, no parlo, en aquest cas, d'oïdes—, es contesta que el Pla Quadriennal és quelcom flexible; bé, si el Pla Quadriennal és quelcom flexible, i això ho diuen Diputats d'aquest Parlament de la majoria de Convergència i Unió, el que nosaltres voldríem conèixer és quin grau de flexibilitat, com s'abordarà aquesta flexibilitat, i fins a quin punt la federació, l'associació i els municipis, cada un d'ells, tindran l'oportunitat de participar en aquesta revisió, atès que, a més, molts d'aquests municipis, moltes d'aquestes institucions públiques estan prou insatisfetes amb la redacció inicial del Pla.

Aquest és el sentit de la nostra interpellació, que pretén —hi insisteixo— conèixer més bé quin és l'abast del mateix Pla Quadriennal, pel que fa referència a convenis, a municipis, i a revisió del mateix Pla.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per a la contestació de les dues interpellacions.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Pla Quadriennal de construccions escolars ha estat elaborat per atendre les demandes i les necessitats de construccions escolars; heterogènies, en tant que provenen de situacions diferents importants, perquè reflecteixen les necessitats d'atenció als diversos nivells educatius i disperses, quant a àmbit geogràfic.

La programació dels equipaments escolars parteix d'estudis de planificació general, i ha tingut en compte, en el moment de la seva elaboració, una sèrie de dades que es refereixen a l'evolució de l'escolarització a Catalunya en els darrers anys, a la situació escolar de Catalunya pel que fa a la participació del sector públic i privat a les taxes d'escolarització per nivells a les *ratios* d'alumnes per unitats, i a les *ratios* de taules habilitades sobre el total d'aules, i el dèficit funcional existent, que és conseqüència de dos tipus de demanda social, que ara analitzaré breument.

Ens trobàvem, en efecte —en rebre els traspassos d'ensenyament—, amb una situació, per una banda, d'insufici-

ència d'escola pública, i, per altra banda, de deteriorament i de greus mancances en les que hi havia.

Davant d'aquest estat de coses, no era suficient començar a fer escoles allà on hi havia més reivindicacions de centres públics d'ensenyament, sinó que calia emprendre —i crec que el senyor Diputat ho ha expressat molt bé—, no d'una manera desordenada, sinó d'una manera ordenada, la tasca de planificar i de gastar diners en inversions públiques, en escoles, dins d'un pla de construccions pensat i que contemplés els diversos factors que cal tenir presents quan hom es proposa d'actuar racionalment i d'acord amb els mitjans que té.

Aquests diversos factors a què em referia fa un moment estan reflectits en el Pla Quadriennal de construccions escolars, que vostès ja coneixen, i que fins avui s'ha construït, s'ha elaborat, adoptant-hi uns criteris, sense que haguem rebut, sense que s'hagin plantejat uns criteris alternatius en allò que representava donar prioritat a les aules habilitades, segons uns criteris que jo crec que s'ajustaven a criteris de racionalitat, i de deteriorament d'aquestes aules.

Per aquest motiu, el Departament d'Ensenyament no contempla altres possibilitats de modificar el Pla que les que el mateix Pla contempla, però que aquest Pla, tal com es preveu, contempla possibilitats que jo crec que són satisfactòries per l'exposició que feia el senyor Diputat, i que d'alguna manera vénen reflectides per dos aspectes a què ell també es referia.

Penso que, en primer lloc, caldria remuntar-nos a la situació que es produí a Catalunya molt abans dels traspassos d'ensenyament. Exactament, en l'època en què s'iniciaren els canvis que introdueix en el sistema educatiu espanyol el nou model que representa la Llei General d'Educació de l'any 1970, que modifica els diferents nivells d'ensenyament, que fa variar les característiques del professorat i dels centres, però que, sobretot, estableix l'escolarització obligatòria i gratuïta dels sis als catorze anys, la qual cosa té una repercussió diversa en el conjunt de l'Estat, ja que la insuficiència de recursos per crear els llocs escolars necessaris en el sector públic porta com a conseqüència l'expansió de la xarxa de centres privats, i la gratuïtat consisteix, no solament en l'ampliació del sector públic, sinó també en les subvencions als centres privats.

A Catalunya, especialment, la iniciativa privada havia anat creant els anys anteriors a la publicació de l'esmentada Llei General, centres escolars que suplien la manca d'iniciativa pública. En el moment de la seva aplicació, la dotació de recursos per a l'ensenyament es feia a partir de les necessitats d'escolarització, sense distingir el nivell de participació pràctica, i tenint en compte que les taxes d'escolarització global de Catalunya eren superiors a les de la resta de l'Estat. L'aplicació de la Llei General d'Educació, en el cas de Catalunya, no comportà l'aplicació de recursos necessaris per a la construcció de nous centres públics, sinó que es finança la gratuïtat, en bona part en forma de subvenció als centres privats.

Aquesta situació, que en un context d'estabilitat demogràfica, malgrat ésser insatisfactòria, podia resoldre els problemes de la implantació de l'escolarització obligatòria i gratuïta dels sis als catorze anys, es va agreujar, a causa del fort creixement demogràfic que va produir-se els anys 70. El creixement demogràfic l'hem d'analitzar en dos aspectes.

En primer lloc, hem de veure el ràpid descens i el fort descens que ha tingut la taxa de natalitat a Catalunya. Durant els

anys 70 va assolir el seu punt màxim l'any 74, amb un 20,4 per mil, mentre que en el conjunt de l'Estat era del 19,5 per mil. L'any 1983, en canvi, tenia un valor de 10,2 per mil a Catalunya, mentre que aquesta taxa presenta a la resta de l'Estat el valor del 13 per mil. La repercussió d'aquests canvis tan acusats en la natalitat a Catalunya es manifestarà uns anys més tard i afectarà tant l'EGB com l'ensenyament secundari, amb un augment i un descens notable i consecutiu.

En segon lloc, m'he de referir a la forta immigració dels anys 50 i 60 a Catalunya, que és l'origen de l'augment de la taxa de natalitat, i del conseqüent rejuveniment de la piràmide d'edats. Cal recordar, a més, que aquesta immigració va associada al creixement industrial de Catalunya, i això té una influència decisiva en l'assentament de la població, i en la distribució d'aquesta a les zones més industrialitzades, és a dir, a les comarques del Barcelonès, el Baix Llobregat, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i el Maresme.

Ens trobem, doncs, que l'increment de la població en edat escolar que comença a finals dels anys 70, no es distribueix uniformement per tot el territori català, sinó que té una major incidència en les comarques que he esmentat. No vull cansar-los amb dades estadístiques, però vull fer-los avinent que han estat un element important a l'hora d'elaborar el Pla Quadriennal de construccions escolars, per la incidència òbvia que tenen en la planificació i programació de l'ensenyament i de l'escolarització i, en síntesi, podem dir que del 80 al 85, entre la població de dos a cinc anys, es calcula una disminució del 6,5 anual, que es comença a sentir ja a partir del 1984, entre el grup d'edat dels sis als tretze anys.

Només com a dada significativa i molt important, els voldria dir que de l'any 85 a l'any 90, segons les dades de natalitat de què avui disposem, sobraran un 20,5% d'aules en relació amb les que avui serien necessàries. És a dir, es produirà un 20,1% de disminució de les aules que serien necessàries avui, només en aquests propers cinc anys.

L'escolarització a Catalunya durant el quinquenni 79-84 es caracteritza per l'estabilitat en la taxa d'escolarització: 55% a l'edat de dos a cinc anys, i en el sector públic, en el nivell d'EGB, la taxa d'escolarització ha augmentat un 8,8%. Hi ha hagut, per tant, una disminució de la incidència del sector privat, i una ampliació important del sector públic en el parvulari.

Les taxes d'escolarització per nivells no obligatoris són superiors a Catalunya que en la resta de l'Estat espanyol. Aquí a Catalunya, de dos a tres anys, hi ha un 14% d'escolarització enfront del 9,6% en la resta de l'Estat, i així successivament; és a dir, el nivell d'escolarització a Catalunya és més elevat que a la resta de l'Estat, però cal remarcar que dels catorze als disset anys, tot i que a Catalunya la taxa d'escolarització és del 74% i a la resta de l'Estat del 63%, encara hi ha més d'un 20% de déficit en aquestes edats, que no corresponen a nivells obligatoris, però que saben vostès que és una de les grans deficiències i mancances del nostre sistema; els nois no poden treballar i no poden anar a l'escola, i això caldrà que es resolgui d'una manera immediata, i cal que es vagin posant els mitjans per fer-ho.

Continuant, però, amb el tema de la participació dels sectors públics i privats en l'escolarització, hem de dir, que malgrat els esforços realitzats, la participació pública a Catalunya en l'esco-

larització global és encara menor que la del conjunt de l'Estat. Hi ha hagut, però, un increment d'unitats del 16,6% en el sector públic, i una disminució del 6,4 en el sector privat, sobre un increment total d'unitats que se situa en un 4,9%.

Un fet remarcable, i que explica les dades que acabo d'exposar, és que, en primer lloc, la demanda recau cada cop més sobre el sector públic, a causa del canvi d'actitud de la societat catalana, i, en segon lloc, el sector privat està sofrint un ajustament en eliminar-se tots aquells centres que es creaven a partir del déficit públic d'escolarització, i, en tercer lloc, i pel que acabem de dir, el sector públic absorbeix l'increment derivat del creixement demogràfic i de les baixes que es van produint en el sector privat.

Tornant al tema que ens ocupa, em referiré al que és potser el més important que s'ha tingut en compte en l'elaboració del Pla Quadriennal de construccions, que és el que es refereix a la proporció d'aules habilitades, que proliferaren en gran manera en el període 75-80, com a conseqüència de l'ampliació de l'escolarització produïda pel creixement de la població en edat escolar. L'oferta pública va créixer per donar resposta a aquesta demanda social, mitjançant el programa d'inversions sorgit dels pactes de la Moncloa, i de l'ampliació de les dotacions que aconseguí la Comissió Mixta Ministeri d'Educació i Departament d'Ensenyament per al curs 79-80, i que es concretà en l'habilitació d'aularis.

Del curs 76-77 al curs 79-80, es passà de 257 aules habilitades, a 1.456. Pel que fa al percentatge d'aules habilitades, les dades referides al sector públic en el curs 83-84, són les següents: hi ha, a Catalunya, aules habilitades de pre-escolar un 17,1%; a l'Estat, 10,4. D'Educació General Bàsica, a Catalunya el 7%; a l'Estat, 5,4, i, actualment, la proporció d'aules habilitades és del 17,1 a pre-escolar, 6,8 a EGB i 10,9 a educació especial.

En relació amb allò que fa referència als contactes que ha tingut el Departament amb els ajuntaments en el moment de l'elaboració del Pla Quadriennal. Hi ha hagut un contacte; jo crec que entre els ajuntaments i el Departament hi ha hagut una col·laboració eficaç; els ajuntaments no han estat, o no han estat els majordoms del Departament d'Ensenyament. És veritat que hi ha hagut una gran aportació econòmica per part dels ajuntaments, que es tradueix, no únicament en la cessió de terrenys, sinó també en totes aquelles despeses que comporten el manteniment i la conservació dels centres educatius. Però, a més, hi ha hagut moltes iniciatives d'ordre divers, que crec que permeten pensar que els ajuntaments han tingut una participació activa en la millora del sistema educatiu a Catalunya, i que no han estat només aquestes, tot i que aquestes també ho han estat. Però jo li puc assegurar que des del Departament d'Ensenyament, i estic segur que des del conjunt de la ciutadania, s'ha reconegut l'esforç que molts ajuntaments han fet, no només en aquest ordre econòmic, sinó també en el de la seva col·laboració a la millora qualitativa.

Hi ha hagut aquests contactes a través, en primer lloc, de la inspecció, i, en segon lloc, dels serveis territorials, els quals comuniquen a les direccions generals de nivell la situació concreta de les escoles de totes les poblacions catalanes, la qual cosa ha permès d'elaborar el mapa escolar, que començà amb la informatització de fonts de dades estadístiques del Departament, amb caràcter pilot i experimental, l'any 82. Aquest mapa

docent ha contemplat les aspiracions dels diversos ajuntaments, quant a la construcció de centres nous.

A part d'aquestes relacions a través dels serveis territorials i dels mateixos serveis educatius, jo li puc assegurar que, tant en les direccions generals dels diversos nivells com en la direcció general de programació, com amb el mateix Conseller, hi ha hagut un ampli intercanvi de criteris, d'opinions, i de coneixement de necessitats mútues, en relació amb els ajuntaments.

Ha estat a partir de tots aquests elements com s'ha passat a elaborar el Pla Quadriennal de construccions escolars que, com tots vostès saben, respon a l'aplicació d'uns criteris que jo ara no els repetiré, però en què priva, per sobre de tot, la substitució d'aules habilitades, com més en mal estat i disperses millor, amb més consideració, i que, a més, hi ha uns factors de correcció, que són els que vénen derivats, sobretot de l'aplicació del Mapa escolar.

És a dir, el coneixement de les aules habilitades marca i queda fonamentalment prioritzat, però després, els elements de correcció són conseqüència del Mapa escolar, perquè tenen en compte l'existència d'escoles públiques properes, l'existència d'altres escoles públiques en la mateixa població, escoles privades subvencionades, etcètera.

De tot el que he dit es desprèn que, a partir de la informació facilitada pels serveis territorials, i d'acord amb les parts afectades, i tenint presents les sollicituds dels ajuntaments, s'ha confeccionat aquest Pla Quadriennal que vostès tenen i en el qual, com remarcava el senyor Diputat, encara s'hi incorporen... Com ell diu, és incomplet, és insuficient, és poc flexible, que convindria revisar i que és encara insuficient.

Explicava el senyor Diputat que, en acabar aquest termini de quatre anys, encara quedaran aules habilitades i encara hi haurà escoles que s'haurien de construir però que no han estat compreses en aquest programa. Això és veritat: la prova és que en el programa hi havia una sèrie d'escoles de reserva que quedaven per a una elaboració posterior, perquè s'ha elaborat en relació amb els pressupostos actuals i amb una estimació de creixement proporcionat d'aquests pressupostos. I, per tant, s'ha arribat fins on es podia arribar, fent reserves per la part de RAM, fent reserves per la part de convenis, i fent reserves, també, per la part que feia referència a aspectes diversos, que són l'elaboració dels projectes i tota una sèrie d'incidències que van en el capítol d'inversions.

El mateix Pla contempla la possibilitat de la seva revisió. Aquesta revisió, com el mateix Pla diu, qualsevol variació veritablement important de futurs projectes del pressupost d'inversions i de la legislació vigent que afectessin el Pla, en motivarien la seva revisió.

És a dir, que per qualsevol incidència que fes referència a aspectes pressupostaris, el Pla quedaria reduït, si hi hagués una reducció pressupostària, o quedaria ampliat, si hi hagués una ampliació de les disponibilitats.

Només cal que les senyores i els senyors Diputats sàpiguen que, en aquests moments, no hi ha encara cap mena de notícia ni de certificació dels diners que la Generalitat tindrà a la seva disposició per a l'elaboració del pressupost de l'any vinent, com fa un moment que m'ho confirmava el Conseller d'Economia i Finances.

Així mateix, el Departament d'Ensenyament, per resolució motivada, podrà efectuar modificacions al Pla, notificant-ho

als ajuntaments afectats. Jo voldria dir-los que el nostre projecte és que el Pla sofreixi les mínimes variacions possibles, perquè tots els ajuntaments desitjarien que la seva obra s'anticipés i que es construís el primer any.

El Sr. PRESIDENT: Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Nosaltres considerem que els factors que han produït el Pla haurien de ser els elements que provoquessin una variació d'aquest mateix Pla. Estem disposats a fer-ho, però considerant la base explicitada en el mateix Pla. És a dir, jo crec que la mateixa flexibilitat estava incorporada en el mateix Pla, sense que això vulgui dir que nosaltres n'haguem de fer —o que en vulguem fer, o que desitgem fer-lo— un ús, perquè la incorporació d'una nova escola dins d'un any, si no hi ha increment pressupostari, significa la desaparició d'una escola del mateix any. És a dir, és amb els mateixos recursos que nosaltres podem actuar, i no amb complement de recursos.

Pel que fa referència als convenis, en el mateix Pla —ja ho deia la senyora Diputada— no figuren els convenis a realitzar amb l'Ajuntament de Barcelona, d'una manera especial, i amb l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat, en relació amb la construcció d'edificis escolars nous.

Jo espero —com ella deia— que el conveni que es va realitzar amb l'Ajuntament de Barcelona pugui ser un conveni que es pugui aplicar o que es pugui modificar. Per les converses que darrerament crec que s'han mantingut, nosaltres crec que havíem arribat a possibles fórmules que compaginaven les necessitats urgents de la ciutat de Barcelona amb un programa de programació financera que pensem que podria respondre als problemes que tenim pendents.

Nosaltres estem disposats a tirar endavant això, sempre que es compleixin les condicions que teníem previstes en els actuals pressupostos i que em fa l'efecte que, d'alguna manera, podríem donar solució a aquests problemes. Si hi hagués reducció pressupostària o si hi hagués incertesa pressupostària, aquesta incertesa ens tindria a tots en una situació de la qual difícilment podríem sortir.

Òbviament, es poden fer altres convenis amb els diferents ajuntaments de Catalunya, però respecte a les obres que figuren en el Pla Quadriennal. És a dir, en aquest Pla no hi ha incorporades les obres de l'Ajuntament de Barcelona, d'una manera concreta, però, en canvi, està oberta —com la mateixa Diputada deia— la possibilitat de signatura de nous convenis.

Aquest conveni, entès d'aquesta segona manera, és un acord segons el qual el Departament d'Ensenyament garanteix l'operació financera que pugui fer un ajuntament amb una empresa constructora amb vistes a l'edificació d'un centre escolar previst en el Pla Quadriennal.

És a dir, que si el Departament d'Ensenyament té previst de fer una escola l'any 88, per exemple, i l'ajuntament de la localitat ha de fer l'escola, té capacitat d'endeutament, aquest ajuntament pot adjudicar l'obra i dirigir-ne la construcció amb la seguretat que el Departament correrà amb les despeses dins l'annualitat en la qual tenia prevista l'execució de l'obra. En aquests casos, els costos financers corren a càrrec dels ajuntaments.

Aquest tipus d'operacions es realitzava ja abans dels traspasos d'ensenyament, gràcies al Decret del 8 d'agost de 1974, i a les Ordres del 27 de maig del 75 i del 8 de juny de 1975.

Aquests convenis que signava el Ministeri d'Educació i Ciència amb els ajuntaments eren previstos per a les capitals de província i municipis de més de 50.000 habitants, però, després, es feren extensius a altres poblacions. Per aquest procediment, s'han construït diversos milers d'unitats escolars a tot l'Estat; en principi, el mòdul d'aportació de l'Administració de l'Estat a les construccions per conveni eren del 50%; van passar posteriorment al 80%, i en l'actualitat s'ha traduït, moltes vegades, fins en el 100%.

Pel que fa a les construccions i convenis d'enguany, després d'haver creat el Pla de construccions escolars corresponents a 1985, hem signat ja un conveni amb l'Ajuntament de Badalona per a la construcció d'un centre de batxillerat, i tenim en preparació la signatura de convenis amb els Ajuntaments de Matadepera, Cabriels, Amposta, Manresa, Santa Susanna, Mollet i Vila-seca i Salou, per a la construcció de centres nous, i amb els Ajuntaments d'Arenys de Mar, Tarragona, Santa Coloma de Gramenet i Ascó per a obres de reparació, ampliació i millora.

Així, doncs, el Departament d'Ensenyament preveu anar signant convenis amb els ajuntaments per a la construcció de centres nous, sempre que es confirmen les previsions pressupostàries i a mesura que es vagi arribant a acords entre l'Administració de la Generalitat i la dels ajuntaments, sense que això tingui res a veure amb una revisió del Pla Quadriennal, que, com ja he manifestat, pensem que no s'ha de produir d'una manera global, sinó tal com està previst en el pròleg de la presentació del Pla esmentat: només quan es produeixin casos que així ho justifiquin o bé que comportin una emergència.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, gràcies. Els Il·lustres Diputats interpellants volen consumir tots dos el torn de rèplica? Els pertocuen cinc minuts a cada un.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyor Conseller, jo li agraeixo totes les referències històriques que ha fet, reculant en la història recent, perquè em recorda la meua professió, però tinc la impressió que no tenen gaire res a veure amb el contingut de la meua interpellació. Segurament és un dels desavantatges de preparar les respostes per escrit.

Jo, francament, penso que hi ha una contradicció fonamental en la seva argumentació, senyor Conseller, que voldria destacar, i és que la principal justificació per als problemes que vostè reconeix en el Pla Quadriennal, la va a buscar, com a argument d'autoritat, en la baixa de la natalitat —que vostè ha quantificat en unes dades que suposo que són certes, però dades que, d'altra banda, estan en contradicció amb la política que el President del Govern de la Generalitat propugna a nivell de política natalista. Jo li voldria assenyalar que, si el seu argument fonamental de cara a justificar, allò, la modulació del Pla Quadriennal, és una disminució de la natalitat, en contradicció amb la seva mateixa política, segurament, si es compleixen les consignes, serà un argument molt feble a pocs anys vista.

La veritat és que a mi m'agrada que el senyor Conseller hagi reconegut que, pràcticament totes les afirmacions sobre el Pla Quadriennal són certes, que hi ha problemes, i que hi ha hagut una certa col·laboració amb els ajuntaments, però que jo insisti-

ria que aquesta col·laboració és absolutament insuficient. És insuficient perquè —jo no sé si en aquells moments el senyor Conseller utilitzava una expressió precisa, però ha dit: «Si hi ha d'haver variacions, aplicant les pròpies previsions del Pla Quadriennal, ja les notificarem als ajuntaments...» Els ajuntaments, el que demanen no és que les possibles variacions es notifiquin; és que qualsevol variació que hi hagi d'haver —que n'hi ha d'haver, o ens sembla que n'hi ha d'haver, i per això fem la interpellació—, són variacions que s'han de pactar, que s'han de negociar, que s'han d'estudiar i que s'han de contractar de manera conjunta, perquè, efectivament, la seva frase tradueix el comportament exacte de la Conselleria, fins ara, en relació amb els ajuntaments: el contacte és un contacte, diria, informal, a l'hora de detectar els problemes, i no retorna l'acció de la Conselleria cap als ajuntaments fins que es produeix, ja, el fet consumat, però els ajuntaments no participen gairebé mai ni en la fixació del calendari de les obres dins del mateix any o dins de les anualitats a venir, ni participen, tampoc, en el que haurien de ser coses cantades respecte als projectes que tinc entès —i suposo que està clar— que han de passar pels Departaments corresponents d'urbanisme de cada ajuntament per obtenir la corresponent llicència d'obres.

No pot ser que els projectes d'escoles que finalment gestionaran, a nivell material, els mateixos ajuntaments, siguin vistos i coneguts pels serveis tècnics d'aquests ajuntaments el dia que entren en el registre d'entrada per ser obtinguda la llicència d'obres.

Hi ha una altra qüestió que voldria assenyalar com a extraordinàriament perillosa: jo entenc que hi hagi ajuntaments que, en la desesperació de la insuficiència del Pla Quadriennal, vulguin pactar el que sigui, però a nivell general, des dels ajuntaments no podem admetre de cap manera —excepte en casos molt especials, com, per exemple, el cas de l'Ajuntament de Barcelona— la fórmula dels convenis, i molt menys la fórmula del finançament que el Conseller ens explicava respecte als convenis. Els ajuntaments, prou feina tenim a finançar allò que és la nostra feina específica, reconeguda per la legislació vigent, i que passa, entre altres coses, no pas per fer bestretes a la Conselleria a l'hora de construir escoles, sinó que prèviament ha d'haver fet les clavegueres i els accessos a les mateixes escoles a què fèiem referència.

La fórmula del conveni és una fórmula completament atípica i no és altra cosa que una manifestació més de la insuficiència, que nosaltres preteníem denunciar, del mateix Pla Quadriennal. Per tant, senyor Conseller, nosaltres demanàriem que reduís al mínim la fórmula dels convenis, que es retornés a les fórmules normals, que són les que ha d'aplicar el Departament en aplicació de les seves pròpies competències, i que, en tot cas, les deficiències reconegudes es compensin amb una major aportació pressupostària, perquè, si fem referència a les seves reculades històriques, hi ha dos fets certs i innegables: d'una banda, és cert que els traspassos en ensenyament són segurament els millors traspassos aconseguits mai per aquesta Comunitat Autònoma; n'estic convençut. Per tant, tenim un instrument preciós, que, a més a més, s'incorpora a les competències de la Generalitat en un moment d'una certa febre de construccions escolars derivada dels Pactes de la Moncloa.

Quin és el fet actual? El fet actual és que, malgrat que hi ha hagut un esforç que cal destacar, els percentatges d'inversió

pública fets des de la Generalitat en matèria de construccions escolars dins el conjunt dels pressupostos de la Generalitat, baixen.

Senyor Conseller, nosaltres voldríem que pugessin; ni que sigui a costa d'altres inversions que considerem menys necessàries. La nostra voluntat —hi insisteixo— no és tant de denunciar fets puntuals com de demanar a la Conselleria que reflexioni, i que, a partir del moment que reconeix totes les deficiències que hem plantejat en aquesta sala sobre el Pla Quadriennal, reconsideri el Pla Quadriennal, n'aprofiti tot allò que té d'aprofitable —que ja hem dit que té coses aprofitables—, i reformuli tots aquells punts que nosaltres demanàvem que es reformulessin, perquè ens sembla que, d'aquesta manera, arribarem a tenir l'instrument de planificació i programació que les escoles i els ciutadans d'aquest país mereixen i necessiten i que ara no tenim.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada senyora Vintró té la paraula per a la rèplica.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, jo tenia la sensació, quan tornava a sentir les dades històriques, perquè em sembla que és la segona vegada que les hi sento explicar, amb alguna petita variació, al senyor Conseller, que s'havia oblidat del tema, de la part d'interpellació dels convenis; després he vist que no se l'havia oblidat, però, en tot cas, tinc la sensació que no l'ha contestada gens. En tot cas, en aquest torn de rèplica m'agradaria que quedés una mica més clar.

Si ho he entès bé, només hi ha conveni amb la ciutat de Barcelona i amb la ciutat d'Esplugues per a un institut de batxillerat, si ho he entès bé, i, per tant, no n'hi ha més, la qual cosa vol dir que aquella previsió pressupostària a la qual vostè ha fet referència en el Pla Quadriennal per a convenis cal entendre que només quedarà circumscrita a l'Ajuntament de Barcelona, amb la quantitat que s'acabi fixant, i en el cas d'Esplugues, perquè la resta de convenis als quals ha fet referència eren sobre finançament d'obres ja contingudes en el Pla Quadriennal. Per tant, cal entendre que al Pla Quadriennal, els ajuntaments amb conveni, que allà quedaven com una possibilitat, no són tals o bé, per favor, en el seu torn de rèplica, aclareixi quins són, perquè ens tornarem a trobar, quan discutim els pressupostos, o ens trobarem aquest any quan discutim els pressupostos que no sabrem quines previsions hem de fer. Jo, fa una setmana o uns quinze dies, quan parlàvem d'aquella petició que jo vaig argumentar que no tenia base de reclamació dels 2.000 milions, les explicacions que avui ha donat el senyor Conseller m'ho confirmen; és a dir, no sabem com podem fer el pressupost, no sabem quines necessitats tenim, no sabem res, però sí que sabem que havíem de demanar 2.000 milions. Bé, per què no 5.000? Per què no 20.000, com vaig explicar jo l'altre dia? Resulta que no ho sabem, avui encara no ho sabem, però, a més a més, hem de pensar que és possible la revisió del Pla Quadriennal, que es pot escurçar o es pot ampliar en funció de la cobertura pressupostària que tingui.

Per poder fer això, per poder ajudar el senyor Conseller que pugui reclamar més recursos, aquesta Cambra necessita saber quins recursos aniran, per quantes unitats d'obres previstes en el Pla Quadriennal, quantes d'aquestes seran finançades pels ajuntaments per aquesta via que se'ns acaba de confirmar, que

efectivament existeix, i quantes aniran per la via dels convenis reals entre institucions, en aquest cas, municipis i Generalitat, com el cas de Barcelona.

A mi em sembla que la resposta que ha donat el senyor Conseller a una interpellació, en aquest cas, purament de demanda d'informació, i a la qual podia haver respost, jo penso d'una manera absolutament satisfactòria que fes inviable la Moció subsegüent, si no es donen aquests aclariments em veurà bastant obligada a presentar-la, sabent-ne segurament el resultat final, però penso que el senyor Conseller ha desaprofitat una esplèndida ocasió d'explicar coses que permetessin que, a l'hora de discutir els pressupostos, tots plegats poguéssim ajudar al senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer ús del torn de rèplica? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo li agraeixo molt, senyora Diputada, l'interès que vostè té per ajudar-nos a fer els pressupostos; ho tindrem ben present.

També li agraeixo molt que vostè cada vegada ens parli, quan fa referència a una interpellació, de situacions que són anteriors a aquesta interpellació. És a dir, la qüestió dels 2.000 milions de pessetes va ser aprovat per aquesta Cambra, i, per tant, ara no es tracta de tornar a qualificar aquests 2.000 milions, sinó que jo del que crec que es tracta és de complir amb el que aquest Parlament va decidir, i, per tant, jo crec que ens haurem d'aplegar i estudiar la fórmula de sol·licitar aquests 2.000 milions que, atès el curs de la meua explicació, em fa l'efecte que tots vostès han vist que feia falta, que eren diners que feien falta.

Vostè diu : potser faria falta més de 2.000 milions... Efectivament, perquè nosaltres havíem estimat el total de les necessitats en 23.500 milions de pessetes, i, per tant, el que sí que vol dir és que 2.000 serien insuficients, però seria efectivament un bon ajut que es podria quantificar, i això representaria una sèrie d'escoles més urgents que les altres que es podrien iniciar.

Aquest conveni, aquest Pla Quadriennal quedarà modificat segons puguin ser les disponibilitats pressupostàries. Si —com ningú desitja i com ningú espera, però que tampoc és impossible— les disponibilitats són inferiors, aquest Pla caldrà reduir-lo; si les disponibilitats fossin superiors, aquest Pla, evidentment, podrà ser incrementat.

Jo, em fa l'efecte que aquesta Cambra ha demostrat i s'ha demostrat públicament, i s'ha demostrat en altres intervencions tant públiques en aquest Parlament com fora d'aquest Parlament, la necessitat que hi hagi un finançament de la nostra autonomia, que hi hagi unes noves fórmules que ajudin a finançar-la, i, per tant, jo crec que en aquest sentit el Departament d'Ensenyament veurà incrementades les seves possibilitats d'atendre aquestes necessitats, que tots vostès reconeixen que hi són.

Jo no he reconegut, senyora Diputada, totes les deficiències que vostè deia. Jo li llegia les que vostè em deia; jo li deia que, efectivament, aquest programa, aquest Pla Quadriennal era incomplet en la mesura que no donava resposta a totes les necessitats establertes; que en aquesta mateixa mesura era insuficient, perquè encara hi havia poblacions i escoles que no podien ser programades. En canvi, jo li ho deia que sí que entenia que

el mateix Pla oferia una certa flexibilitat i que, per tant, dins del mateix plantejament del Pla hi havia possibilitats de revisió.

Vostè em deia que, tot i així, considerava que havia estat insuficient la col·laboració amb els ajuntaments. Jo estic disposat a procurar que això no hi sigui; estem disposats, li puc assegurar, el Departament, que aquesta col·laboració i aquest intercanvi d'informacions i de participació amb els ajuntaments es produeixi.

De tota manera, amb les obres s'ha produït. Jo crec que va ser una novetat que va impulsar el Departament d'Ensenyament, i em fa l'efecte que va ser ben acollida, quan, en les noves construccions, tant en el projecte com en l'anàlisi del projecte, hi participaven els mateixos ajuntaments, els tècnics municipals, però també hi participaven els mateixos mestres.

Jo crec que, amb les noves construccions de la Generalitat, en moltes de les escoles hi ha hagut una participació tant dels ajuntaments com dels sectors afectats, i això ha produït moltes vegades millores en els mateixos plantejaments arquitectònics, que crec que ha estat beneficioses per a tothom.

En relació..., vostè també es referia als convenis, i vostè em deia que s'havia de procurar que aquests convenis es produïssin al menys possible. No és una cosa nova, és a dir, no és una cosa que hagi estat un invent del Departament d'Ensenyament, perquè quan jo responia —jo no responc mai la senyora Diputada—, però, vull dir, en responia segurament de passada, jo li deia que els convenis havien estat objecte de decrets anteriors, el de 8 d'agost del 74, i les Ordres del 27 de maig del 75 i de 8 de juny del 75. És a dir, que no ha estat un invent del Departament, sinó que això ja s'havia produït anteriorment; l'única diferència és que, en aquest cas, el Departament, la Generalitat, paga el 100%, i en situacions anteriors l'aportació dels ajuntaments era del 50%, inicialment, i el 80%, posteriorment. En la major part d'escoles de Catalunya construïdes en situacions anteriors hi havia hagut una aportació dels ajuntaments que, en aquest cas, no es produeix. Alguna cosa, em fa l'efecte, que en aquest sentit sí que s'ha millorat des del punt de vista de les mateixes hisendes municipals.

Jo voldria dir a la senyora Eulàlia Vintró que jo sento molt no contestar mai les seves preguntes; és a dir, jo no he explicat si amb 2.000 milions de pessetes n'hi havia prou o si no n'hi havia prou amb 4.000; això, en tot cas, hagués estat objecte de la situació anterior. Ara, ella m'ha preguntat: «amb quins ajuntaments s'havien signat o s'estava en negociacions?»

Jo li he llegit una llista dels ajuntaments amb els quals aquests convenis eren possibles; jo li tornaré a llegir: parlava de Matadepera, Cabriels, etcètera. És a dir, quan ella es referia als convenis, jo li explicava que n'hi havia de dues classes: un, el conveni que es signa, el que es va signar, el que s'hauria de ressignar, és a dir, si hi haguessin modificacions, amb l'Ajuntament de Barcelona, que no està incorporat en el Pla Quadriennal i per al qual hi ha una previsió pressupostària, que haurà de ser tant més elevada com els compromisos als quals s'arribi siguin més elevats amb les cadències anuals que s'estableixin, i, uns altres, que no representen una separació pressupostària, sinó que van incorporats al Pla Quadriennal, que són els convenis que fins ara es tractaven de negociar amb els ajuntaments.

Per tant, són dues coses diferents: uns anticipen simplement obres i els altres són al marge del Pla Quadriennal. No hi

ha fins avui cap altra situació que aquesta. I aleshores, això s'havia obert, quan nosaltres diem que ho oferim als ajuntaments, algunes vegades els ajuntaments ens ho demanen; és a dir, hi ha molts ajuntaments..., aquest Pla, com deia la senyora Diputada, és un Pla que en alguns casos és insuficient, perquè no arriba a donar resposta cada any a totes les necessitats que es voldrien fer d'escoles, totes s'haurien de fer ara, aquest any, i d'una manera immediata, però no hi ha prou diners per fer-ho, i aleshores hi ha molts ajuntaments que vénen i diuen: «Escolli, això com es podria arreglar perquè una obra que jo haig de fer l'any 88 la puguem fer l'any 85? Doncs, nosaltres no tenim tots els diners de l'any 88, estan perfectament encafellats i, per tant, no es poden detreure per a necessitats futures. En tot cas, s'haurien de substituir els uns pels altres, i l'única cosa que es fa és obrir la possibilitat d'anticipar una obra, mantenint la programació econòmico-financera que hi havia establerta, i, aleshores, això es tradueix en un conveni en el qual l'ajuntament té la garantia que es complirà el compromís per part de l'Administració i, en canvi, l'Ajuntament pot realitzar abans l'obra.

Aquesta ha estat la política i, això, em fa l'efecte, jo em pensava que havia estat la resposta a la interpellació i a la sol·licitud que se m'havia donat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc als casinos

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera de les interpellacions que resten per a avui, que és la que formularà, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre la política del joc als casinos, l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres hem presentat una interpellació, amb data de 18 d'abril del 85, sobre tres aspectes d'una política que afecta la Direcció General del Joc i que s'escau plenament dins de les competències que avui té la Generalitat de Catalunya. En concret, sobre la planificació del joc —article 4 de la Llei del Joc—, la reglamentació —article 5— i la concessió d'autoritzacions —article 6— i, cenyits, en aquest cas, al sector dels casinos.

Nosaltres la presentem conscients que és la Generalitat i solament la Generalitat, el seu Consell Executiu, qui té avui competències exclusives sobre la matèria; conscients, malgrat tot, que la Generalitat ha heretat una situació en aquest camp —la va heretar— bastant lluny del que diríem una perfecció, quant a normalitat i quant a estabilitat, i una situació en la qual ni aleshores ni ara, al nostre entendre, s'apliquen els mitjans necessaris per a una bona política de govern.

Deixant de banda tota la càrrega sensacionalista que pot tenir —i que, de fet, té, per què negar-ho?— el joc i les seves implicacions i cenyim-nos a fets concrets, que volem analitzar serenament com un inici de treball parlamentari —nosaltres, com saben les Diputades i els Diputats que segueixen el *Butlletí del Parlament de Catalunya*, tenim presentada també una interpellació sobre la política del joc en el sector de les màquines escurabutxaques, que al seu dia es veurà en aquest Ple—, pel que

fa a l'aclariment i a la transparència de l'acció de govern a partir de les competències de Catalunya, suposem que tots els presents en aquest hemicicle estaran tant o més interessats que nosaltres mateixos.

Els fets arrenquen, en aquest cas, pel que fa al nostre treball parlamentari, d'un conflicte laboral que es produeix l'any 84 al Casino de Lloret. Nosaltres sabem que aquest casino, que pot haver batut rècords quant a relacions laborals, pel fet que des de l'any 79 a avui porta ja 370 acomiadaments sobre una plantilla de 700 treballadors, en aquest casino, per primera vegada, s'elegeix en eleccions sindicals una candidatura independent que pretén reivindicar drets elementals, com veurem tot seguit, en les relacions laborals, d'acord amb la Constitució, d'acord amb la legislació espanyola, d'acord amb la legislació vigent i d'acord amb tots els pactes i tractats internacionals que incideixen sobre el camp laboral.

I la resposta que reben per part de l'empresa quan exigeixen aquests drets és purament i simplement l'acomiadament; una resposta típica d'uns anys on no hi havia legislació democràtica; una resposta típica, es diria en llenguatge de sociologia, de capitalisme salvatge; una resposta que no s'adiu amb l'actual legislació.

Sembla que aquesta resposta vagi adreçada especialment a impedir la presència dels representants sindicals que actuïn lliurement i honestament en el si d'aquesta empresa, i sembla que aquesta resposta vulgui impedir la regulació clara, neta i transparent del sector. Per això demanem al Consell Executiu: com és possible que hagi incomplert mandats legals per aquesta reglamentació i mandats legals per establir aquestes relacions laborals?

En ple conflicte col·lectiu, els treballadors de Lloret presenten dues denúncies davant d'autoritats que depenen de la Generalitat. En primer lloc ens trobem amb una empresa, Casinos de Catalunya, que agrupa tres casinos, que actua en un sentit monopolístic en aquest sector, infringint l'article 4 de la Llei del Joc de Catalunya, que, explícitament parla d'impedir les actuacions monopolístiques, i que actua il·legalment pel que fa a ajuntar tres empreses en una de sola, si més no en el camp de les relacions laborals, quan es tracta de la distribució del sou dels treballadors.

Ens trobem, en segon lloc, amb una manca de Reglament de Catalunya sobre els casinos —i algú podria dir que no passa res, potser és normal—, doncs bé, la Llei del Joc, que tots nosaltres vàrem votar al seu dia, obliga el Consell Executiu de la Generalitat a fer el seu Reglament, i en aquest cas el seu Reglament sobre casinos. I el tercer aspecte que volem subratllar és que amb aquestes actuacions s'ha incomplert flagrantment, i s'està incomplint encara avui, l'Estatut dels Treballadors, pel fet que no hi ha conveni col·lectiu en cap dels tres casinos, per tant, en l'àmbit laboral que regeix aquesta empresa.

Els Serveis Territorials de la Conselleria de Treball, la Delegació de Girona, en concret, reben una denúncia en la qual es presenten els fets de la inexistència de conveni, de la demanda el 13 de setembre pel comitè d'empresa novament elegit, que s'inicien les negociacions per l'empresa per a redactar aquest conveni, de la resposta de 10 d'octubre per l'empresa que no tenen cap intenció d'anar a aquestes negociacions per al conveni i, per tant, de la demanda a la Generalitat que, en ús de les seves facultats que té, obligui l'empresa a formalitzar el que

se'n diu la mesa negociadora, iniciar les negociacions que portin al conveni col·lectiu.

Jo vull dir aquí que el senyor Badia, fent ús d'un to dialogador, va en alguns moments del conflicte rebre delegacions dels treballadors, rebre, fins i tot, delegacions d'aquest Grup parlamentari, i va demostrar la seva voluntat d'intervenir —i el que també es va demostrar pels fets—, la seva impotència per decidir, quan té unes competències que no varen dur a les conseqüències legals que es dedueixen d'aquestes competències i dels fets.

Es va presentar també una denúncia davant la Direcció General del Joc de la Generalitat de Catalunya, i aquesta és la que afecta tota la temàtica, tot el que és qüestió de competència sobre el joc per la Generalitat, en aquesta es posava en evidència que hi havia un sistema de distribució salarial il·legal, que no havia estat aprovat per la Comissió Nacional del Joc, que funcionava una empresa amb una denominació concreta de manera il·legal. Al mateix temps, es deduïa un tant per cent al 40% de la massa salarial que hauria d'haver anat als treballadors per a fins no autoritzats per la Llei i que no hi havia cap participació dels treballadors a l'hora de fixar els criteris per al que això afectava. Encara avui, dia 12 de juny de 1985, estan esperant una resposta per part de la Direcció General del Joc.

Nosaltres, amb aquests fets al davant creiem que hi ha proves evidents que avui l'empresa que actua il·legalment i de manera monopolística en aquest sector gaudeix d'una impunitat per al que és el compliment de les seves obligacions, gaudeix de la inhibició del Consell Executiu de la Generalitat, gaudeix de la inhibició en algunes matèries. I hi ha dues preguntes molt senzilles: per què a Catalunya no hi ha conveni col·lectiu en el sector dels casinos, quan hi és en altres indrets de l'Estat espanyol? Per què a Catalunya no es compleix —segona pregunta— el que estableix la Llei del Joc sobre la necessitat que es reglementi a partir de les nostres competències i de la legislació d'aquest Parlament, sobre aquesta matèria? Per això nosaltres hem presentat aquesta interpellació.

Moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Ribó ha centrat, fonamentalment, la seva interpellació sobre un conflicte laboral en el Casino de Lloret, quan jo entenc que de la interpellació escrita se'n desprenia un tema molt més general, que era la política del joc en els casinos. Per tant, jo contestaré a aquest aspecte més general, perquè em sembla d'interès explicar-ho a la Cambra, i també contestaré al tema més concret, del conflicte laboral de Lloret, del qual ell en treu unes preguntes i unes conclusions.

Els casinos, senyor Ribó, jo ho he explicat moltes vegades en aquest Parlament, o bé en Comissió o bé en el Ple, van ser l'únic joc que s'inicià amb una planificació, en el seu moment, una planificació que nosaltres —com vostè molt bé ha dit— vam heretar. Van ésser autoritzats l'any 77 i per uns Decrets, 1737 i 2716 i el Decret-lei de 16 de desembre de l'any 77, van regular la implantació a Espanya dels casinos. Es va seguir en la planificació el criteri de localitzar-los en zones turístiques, allunyades de les grans ciutats. Se'n van utilitzar divuit en total, dels quals tres, els tres casinos als quals fa referència el senyor

Ribó, es van ubicar en aquell moment —estem parlant de l'any 77— a Lloret de Mar, a Sant Pere de Ribes i a Perelada.

Els casinos van assolir una cota de joc equiparable a la de les travesses, però no van participar en el *boom* general d'altres jocs, en els anys 77, 78, 79, 80, en el *boom* d'altres jocs com el bingo o bé les màquines escurabutxaques. A partir del tercer any d'implantació dels casinos es va produir un creixement moderat del nombre de jugadors i el volum de joc es va mantenir estabilitzat amb un creixement similar a la taxa d'inflació. La forta imposició fiscal que tenen els casinos, una de les més fortes en el camp del joc, els costos elevats d'inversió, que no s'escaparan al senyor Diputat, i el caràcter selectiu de la clientela, que, entre altres coses ha de fer un desplaçament perquè són uns locals allunyats de les grans ciutats, provocaren —i això ho sap tothom— que alguns casinos de l'Estat van acumular pèrdues. A Catalunya, els tres casinos, es van unir en un *holding* i jo després explicaré tot l'aspecte legal d'aquesta qüestió, que és anterior a l'autonomia i fins i tot a l'autonomia provisional, en alguns casos, i després d'unes dificultats inicials ocasionades, pel que sembla, pel que s'ha dit, per professionals francesos que organitzaren el joc, i d'aquí ve, senyor Ribó, tota aquesta mutació de personal a la qual vostè feia referència— és a dir, es va començar amb uns *croupiers* francesos, que després es van acomiadar i en aquests moments es pot dir que la totalitat de la plantilla dels tres casinos és de nacionalitat espanyola, no solament es pot dir, sinó que es pot afirmar. És a dir, que en aquest aspecte, això explica tot el moviment de personal al qual vostè feia referència, i em sembla que és un moviment de personal que, almenys en alguns aspectes, s'ha de considerar com a positiu.

Per parlar, per donar unes xifres sobre aquesta evolució estabilitzada dels tres casinos de Catalunya, en dona una idea el nombre de visitants i el seu increment. A l'any 82, 539.000 persones; el 83, 568.000 persones; i el 84, 584.000 persones i uns ingressos bruts de 1.786 milions el 82, 2.024 milions el 83 i 2.156 milions de pessetes el 84. Aquest increment del nombre de visitants, aquest increment dels ingressos bruts fa que ho puguem definir com d'evolució estabilitzada i seguint una mica l'evolució de la taxa d'inflació.

Els jocs d'atzar són una alternativa d'esbarjo i no podent oblidar la llibertat del ciutadà, el joc, evidentment, requereix una forta intervenció de l'Administració. La Llei del Joc, aprovada pel Parlament el 20 de març del 84 estableix, en els seus criteris de planificació del joc, la necessitat de reduir-lo i de no fomentar el seu hàbit, aquest és l'esperit de la Llei del Joc aprovada per aquest Parlament. El Consell Executiu, constatada que la demanda del joc es troba suficientment, i en certs aspectes, excessivament atesa, creu que no existeix cap argument sòlid que justifiqui planificar de nou el sector de casinos i pensa, en aquests moments, mantenir l'actual planificació dels tres casinos existents i en tal sentit no té previst autoritzar-ne cap de nou. Hi ha hagut moltes peticions de nous casinos a Catalunya, del que s'anomena minicasinós a la ciutat de Barcelona i el Consell Executiu sempre ha considerat que calia dins de l'esperit de la Llei del Joc mantenir aquests tres casinos i no autoritzar-ne cap de nou, almenys de moment. Per tant, aquest és un criteri que jo crec fonamental quant a la petició del senyor Ribó de saber quin serà un dels aspectes de la política del joc quant als casinos.

La reglamentació, aquest és un tema del qual també ha parlat el senyor Ribó. La reglamentació actual és per Ordre ministerial del 9 de gener, i per aquesta Ordre s'ha aprovat l'actual reglament de casinos de joc, que és el reglament avui dia vigent, també a Catalunya. Aquesta reglamentació es basa, fonamentalment, en la legislació francesa, austríaca i alemanya, i quan el senyor Ribó parla del pagament —em sembla que ha dit— dels funcionaris dels *croupiers* a través del sistema de propines i del repartiment del 60 i del 40% —em sembla que hi ha fet referència—, doncs és una pràctica habitual a tot Europa, almenys a França, a Alemanya, en uns certs països amb una tradició de casinos en funcionament. Jo crec que és una reglamentació correcta, en la qual hi ha un sentit pràctic de l'exercici d'aquesta activitat, amb un rigorós control públic del joc.

Després de sis anys de vigència i d'aplicació d'aquest Reglament, l'experiència ens demostra que és perfectament vàlid i que no li calen modificacions substancials. Realment, el tema dels conflictes en el món dels casinos a Catalunya i a tot l'Estat ha estat mínim, és un sistema de joc de molt menys problemes que altres, i el fet que hi hagi hagut un conflicte, fonamentalment laboral entre empresa i treballadors a Lloret, no té gran cosa a veure amb el reglament, senyor Ribó.

En la sessió informativa del 22 de juny de 1983 vaig assenyalar el propòsit del Consell Executiu de la Generalitat de desenvolupar una política de joc adaptada a les circumstàncies de cada moment concret, però també en contacte amb l'Administració central i fer una política paral·lela amb la política de l'Estat en matèria de joc, per a no distorsionar, d'una manera inútil, les actuacions administratives, no entrar en una competència amb l'Administració central sobre tema de jocs, sobre qui en crea primer un o l'altre i sobretot de tenir una política de gran coordinació. I em sembla que això ho hem seguit i, en aquest aspecte, Catalunya no constitueix una excepció del que és el marc general espanyol en el tema del joc.

No volem, en definitiva, crear a Catalunya una situació diferenciada en aquest tema. Deia que, des de fa dos anys i mig, quan la Generalitat va assumir les competències, els casinos han estat, almenys des del punt de vista governatiu —tema laboral és una altra cosa que afecta empresa i treballadors— el joc menys conflictiu.

Pel que fa al control, vull assenyalar un fet significatiu, i és que ens varen transferir els serveis administratius però no els de control, que eren a càrrec de la brigada del joc, que, com sap el senyor Diputat, pertany als cossos de seguretat de l'Estat. És a dir tenim la competència administrativa, però el control sobre el que fan els casinos es fa a través d'una brigada del joc que depèn d'una altra administració, que depèn, en definitiva, d'instruccions que puguin rebre de la Jefatura Superior de Policia i del Govern Civil. Jo crec que això dificulta enormement l'eficàcia i unitat de criteri i l'acció d'actuació de la Generalitat i pot donar lloc a certs problemes.

Per tal d'esmenar aquesta deficiència, la Generalitat, per Decret de 26 de juliol del 83, creà el Cos d'Inspectors de Joc, que, segons preveu la Llei del Joc, s'integrarà a la Policia Autònoma i, de fet, en moltes operacions de control, de precintatge de màquines escurabutxaques, ha actuat molt fortament la Policia Autònoma, evidentment d'acord amb la brigada del joc, i després d'un acord pres amb la Junta de Seguretat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, realment em queda molt tema. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Si de cas, ha de tenir en compte que en la rèplica podrà completar-ho.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Bé, jo voldria parlar una mica, doncs, si m'ho permet el senyor President, del tema de la vaga de casinos, perquè li voldria dir al senyor Ribó una sèrie de coses que ell ha dit, simplement, no fer l'història de la vaga, però dir-li que en el tema de les il·legalitats que ell ha denunciat, del pagament de salaris a través del tronc de propines, no solament això no és il·legal, sinó que l'article 28.4 del Reglament diu que «el tronc estarà constituït per la part de la massa global de propines, amb càrrec a la qual hauran d'abonar-se necessàriament els salaris del personal del casino». No solament no és il·legal, sinó que és legal, i que és necessàriament legal, i que s'ha de fer així. O bé, per exemple, en el tema que ell deia de la il·legalitat del *holding* de tres casinos, quan a l'article quart h) del mateix reglament es diu que es pot participar i es pot tenir fins a tres casinos. Per tant, senyor Ribó, il·legalitat en aquest aspecte, cap. O bé en altres qüestions de la vaga, que estava fonamentada principalment en un tema. Senyor Ribó, l'objecte fonamental de la vaga era el repartiment de les propines. Ili havia un acord entre l'empresa i els treballadors —i jo aquí simplement explico els fets, perquè en un conflicte laboral no sóc jo qui ha de jutjar—, però el motiu de la vaga era que el repartiment de propines es feia per l'empresa amb les propines dels tres casinos, i que aquest havia estat un acord inicial amb tots els treballadors, i que els treballadors de Lloret van voler que, com que Lloret treballava més, per exemple, que Peralada, el repartiment de propines es fes per cada un dels casinos. Les propines de Lloret per a Lloret, les propines de Peralada per a Peralada i les de Sant Pere de Ribes per a Sant Pere de Ribes. I l'empresa va mantenir el criteri que es continués amb el repartiment global del tronc de propines dels tres casinos. I d'aquí va venir el conflicte. I aleshores en aquest conflicte, que es va dir que era il·legal, també hi ha una resolució, que jo li passaré després i que no li llegeixo ara per manca de temps, de la Comissió del joc, que diu que aquest és un tema que va ser aprovat i que és un tema perfectament legal. És a dir, que jo, en l'aspecte de legalitat, ja que el debat parlamentari en aquest moment no ens dona temps, jo haig d'oïr les instruccions del senyor President, tinc a la seva disposició tots aquests papers que podem veure amb tot deteniment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller.

El senyor Ribó vol fer ús del torn de rèplica?

El Sr. RIBÓ : Senyor Conseller, fets concrets, no només laborals, i veurà que són plenament administratius i governatius. És clar que és el sector en què la dimensió governativa era menys conflictiva. Aquestes són les queixes de la interpellació, quan hi ha motius perquè fos conflictiva.

Vostè en diu *holding*, jo en dic monopoli. És qüestió de noms. Però perdoni que li digui que en l'article de la Llei del Joc de Catalunya es diu que s'ha de tendir a evitar el monopoli, i avui per avui els tres únics casinos funcionant a Catalunya —no em parli dels minicasinos— són aquests tres que depenen

d'una sola empresa, societat anònima.

No em confongui la màfia corsa amb els treballadors. No em confongui aquests dos termes. Són molt diferents quan em parli d'acomiadaments. Una cosa és l'activitat absolutament il·legal, delictiva segons sembla —i està *sub iudice*— d'una màfia corsa, que va ser portada al principi, segons hi ha indicis, per posar en marxa aquests casinos, la necessitat del seu acomiadament, de l'acomiadament d'uns treballadors que es guanyaven legalment el seu sou, d'uns treballadors que primer són acomiadats, només per pertànyer a un sindicat, i després són acomiadats uns altres —i d'aquí ve la xifra que va pujant— perquè demanen que s'exerceixin i es compleixin les reglamentacions laborals, des de la Constitució fins al reglament del joc. I anem a veure-ho.

Senyor Alavedra, ja hi ha sentència sobre aquest cas. Ja hi ha la sentència de la Magistratura del Treball de Girona, on no solament es rebutgen tots els arguments que va donar l'empresa en les cartes d'acomiadament, sinó que es falla textualment que «es declara improcedente su despido, y condeno a la empresa Casinos de Lloret, Sociedad Anónima, a que los readmita en sus puestos de trabajo». Si no estem parlant d'una cosa que no sabem qui l'ha de jutjar, ja ha estat jutjada, hi ha sentència, i transparent, i honesta, que res té a veure amb altres afers d'acomiadaments, repeteixo, que estan plenament en el camp del delictiu.

Senyor Alavedra, anem a veure si té o no a veure amb el reglament del joc. El tronc de propines, senyor Alavedra, no és un tema que pertanyi al senyor Badia i al Departament de Treball. Pertany de ple al reglament del joc. El 60 o 40% ve regulat pel reglament del joc, no aprovat encara enlloc, i m'agradaria veure l'acord de la Comissió Nacional del Joc aprovant-ho, explicitant que aprova aquest reglament, aquesta distribució dels Casinos de Catalunya. Fins ara no és conegut aquest document de la Comissió Nacional del Joc. No poso gens en dubte la seva paraula, però sí que, malgrat que, evidentment, tenim les limitacions del temps, que sortosament potser per a algú avui ha de ser molt comprimit, m'agradaria veure de debò aquest document on hi ha l'aprovació de la Comissió Nacional del Joc.

Senyor Alavedra, el tronc comú, que diu vostè que és praxi en altres casinos arreu d'Europa, i que ho és a l'Estat espanyol, ho és a partir d'una reglamentació que aquí no es compleix, perquè el reglament del joc diu que anirà tota aquella part de salaris que vénen de les propines al personal del joc, no a altres destinacions, com ho està fent avui Casinos de Catalunya, un altre dels motius del conflicte, denunciat en un document que té vostè a les seves mans, o té el seu Director General del Joc, des de fa ja vora un any, i sobre el qual encara s'està esperant resposta.

Nosaltres voldríem que hi hagués una reglamentació transparent per això mateix, una reglamentació de Catalunya. Com és possible que no responguin a les denúncies? Aquesta és la pregunta que jo li he fet. Com és possible que, en plena vaga, s'estenguessin credencials professionals per exercir dins del casino a personal de forma immediata i ràpida, que complia al mateix temps amb aquesta acció de doble funció, la d'esquirolatge i la d'il·legalitat, d'acord amb el reglament del joc? I com és possible que això ho fes la Direcció General del Joc de l'actual Generalitat? Aquí estan els fets que a nosaltres ens porten a concloure que aquí hi ha hagut impunitat i inhibició. Si no,

senyor Conseller, digui'ns per què no hi ha resposta fins avui, i digui'ns, a l'espera d'una moció que, evidentment, suposo que serà derrotada pels vots de la majoria, quina resposta ens pensa donar.

Gràcies, senyor President. (*Aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdó, el públic que es mantingui en silenci, si no, l'hauem d'expulsar del lloc on està instal·lat. Perdó, l'Honorable senyor Conseller pot fer ús del torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor Ribó, les meves paraules no acabaran amb aplaudiments, li asseguro, perquè intentaré adoptar un to molt moderat, i li diré que, precisament, en el tema de què vostè em parlava del 60 i del 40, li diré que la clàusula número 9 del contracte amb el personal dels Casinos de Lloret, Peralada i Barcelona establia la distribució del tronc de propines en dos percentatges, un 60% per al personal de joc i un 40% per a la resta del personal, prestacions socials, seguretat social, etcètera, establint de mutu acord un fons únic dels tres casinos. La Comissió Nacional del Joc ho va autoritzar, com es dedueix de l'escrit de la Comisión Nacional del Juego, de 10 de juny de 1982, i de 24 de gener de 1983, que tinc a la seva disposició. Vostè m'ha dit : ensenyi-m'ho; li ho ensenyaré ara. Però aquí ja li ho llegeixo. Senyor Ribó, no únicament fets concrets, sinó documents. Vostè parla sense fonament, senyor Ribó. Si es refereix a temes legals, tot el que vostè ha dit d'il·legalitat, jo li he rebut des d'aquesta tribuna, i ara en la rèplica me'n diu un altre, i jo li dic els documents i les dates d'aprovació de la Comissió Nacional del Joc.

Un altre tema és que vostè fa referència a l'acomiadament de personal, i aleshores utilitza termes truculents i termes forçosament d'impacte, com la màfia corsa i altres coses que es poden llegir de vegades en els mitjans de comunicació. Però jo li diré dades concretes. Vostè parla de fets concrets, però no els cita; jo sí. Inicialment, a causa de la manca de personal preparat per desenvolupar les tasques de *croupier*, es van cobrir aquestes places no amb un petit grup, no, amb cent cinquanta-vuit estrangers, quasi tots ells francesos, i aquests estrangers s'han anat acomiadant per substituir-los per personal del país. Això forma una gran part de la rotació del personal. I després la base primera del personal va ser en el Casino de Lloret, i a partir del Casino de Lloret es va anar nodrint personal de Peralada o de Sant Pere de Ribes. Aquests són uns fets concrets.

Quant al fet de la vaga, vostè implica en una vaga, que és un conflicte laboral entre l'empresa i els treballadors, que, a més a més, jo no vull entrar a jutjar, perquè davant dels escrits a què vostè ha fet referència, jo li podria assenyalar, però no vull fer-ho, perquè no és el tema, em sembla, una sèrie d'escrits que jo he rebut i que s'han rebut a la Generalitat, de la majoria dels treballadors del Casino de Lloret dient que ells volien continuar treballant, i que estaven en contra dels que estaven propiciant la vaga, i això signat i documentat, i no una vegada, sinó diverses vegades. És a dir, que vostè en aquest tema em sembla que agafa una actitud excessivament parcial. I quan vostè em parla de la sentència del Tribunal de Girona, que va donar, efectivament, com vostè diu, la raó als treballadors, vostè hauria de saber que aquest fet va ser recorregut i que hi va haver una sentència que va donar la raó a l'empresa per part del Tribunal central (*rialles i remor de veus*), i això, senyor Ribó, vostè ho hauria de saber i no hauria de tallar a meitat del

camí, sinó al final.

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Distribució del Fons de Lluita contra l'Atur previst per l'AES

El Sr. PRESIDENT : Bé, queda llesta, doncs, aquesta interpellació i anem a passar a les mocions. Prego, sí, que es guardi silenci.

La primera Moció és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Distribució del Fons de Lluita contra l'Atur previst per l'AES, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Albert Alay, del Grup d'Esquerra Republicana. I per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres. (*Remor de veus.*)

Perdó, prego silenci, tant a la Cambra com al públic, més encara al públic que a la Cambra.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, en el curs de la interpellació que va exposar el 22 de maig el meu company Albert Alay, ja es va anunciar el propòsit de presentar una moció perquè, evidentment, no podíem donar per acabada la nostra intervenció únicament després de la resposta de l'Honorable Conseller de Treball. Desitjàvem, i continuem desitjant, que el Parlament es pronunciï sobre el tema que ens ocupa, tema del qual recordem les línies generals.

El 9 d'octubre de l'any passat se signa a Madrid l'acord econòmic i social entre les organitzacions patronals i la Unió General de Treballadors. Entre el conjunt de mesures adoptades, algunes d'elles força importants, nosaltres vàrem posar l'accent sobre la creació d'un fons de 30.000 milions de pessetes, destinat a incrementar les possibilitats de l'INEM amb la finalitat de paliar el problema de l'atur i de possibilitar la creació, com a previsió, d'uns 175.000 llocs de treball. S'ha procedit ja a la distribució d'aquest fons a les Comunitats Autònomes, i a Catalunya, on tenim 450.000 obrers en atur, que representen aproximadament el 18% del conjunt d'aturats a tot l'Estat espanyol, ens toca una quantitat de 2.600 milions de pessetes, en xifres rodones.

És evident que una distribució correcta i equitativa, tenint en compte els nostres percentatges d'atur, hauria comportat l'atribució a Catalunya d'una dotació al voltant de 5.500 milions de pessetes, car els 2.600 representen, amb prou feines, el 9% dels aturats.

Davant d'aquesta flagrant injustícia, els poders públics catalans han actuat potser amb una certa timidesa, escrivint cartes, demanant entrevistes, reunint el Consell de Treball; però, una vegada més, l'Administració central aplica els criteris de solidaritat a la seva manera; ens dóna excuses de mal pagador i, segons ens va dir l'Honorable Conseller, ni tan sols contesten a les cartes.

Senyores i senyors Diputats, això no funciona. A hores d'ara haurien d'estar en mesura de poder explicar a l'opinió pública catalana per quines raons se'ns nega allò que amb criteris de justícia distributiva equitativa ens correspon de ple dret.

Si recordem les migrades competències que ens confereix

l'Estatut en matèria de treball; si recordem les reiterades negatives de l'Administració central a traspasar-nos l'INEM, és evident que la Generalitat veu molt limitades les seves possibilitats de lluitar amb èxit en el problema paorós de l'atur. Però si, a més a més, se'ns aplica un tractament discriminatori en la distribució d'un fons de 30.000 milions de pessetes, del qual han de ser beneficiaris equitament tots els aturats de l'Estat espanyol, aleshores, és evident que les nostres possibilitats encara es redueixen.

No oblidem, per altra part, que aquest fons de 30.000 milions de pessetes, com molts fons de l'Estat espanyol, es poden constituir gràcies a l'aportació importantíssima de l'autonomia catalana. Una vegada més, no es tracta de fer victimisme, no es tracta de fer el pidolaire, no es tracta de queixar-se per sistema, però del que es tracta és d'encarar-se amb unes xifres altament reveladores en la seva mateixa fredor.

Nosaltres, pensem que les coses no es poden deixar d'aquesta manera. Pensem que el Parlament ha de prendre cartes en aquest assumpte, i ha de pronunciar-se d'una manera clara, per tal de donar més potència i més rigor a l'acció que pugui i ha d'exercir el Consell Executiu.

I és per aquesta raó, que nosaltres presentem a la consideració de les senyores i els senyors Diputats una Moció molt curta, però, al nostre judici, suficientment contundent perquè pugui ser aprovada per aquells que realment volen que les nostres institucions puguin lluitar per combatre aquesta plaga, que és l'atur.

El primer punt diu: «El Parlament constata la discriminació que han sofert els treballadors en atur a Catalunya, en la distribució dels fons de l'AES per mitjà de l'INEM.»

I, el segon punt: «Com a conseqüència, el Parlament insta el Consell Executiu a prosseguir amb la màxima energia les actuacions davant l'Administració central, a fi d'aconseguir una redistribució més justa i equitativa dels fons de lluita contra l'atur previstos per l'AES, de manera que el percentatge d'aquests fons destinats a Catalunya no difereixi de l'índex d'atur de Catalunya.» No difereixi vol dir que respecti els percentatges que afecten directament Catalunya.

Em sembla que aquesta Moció, en el seu text escurat, és prou reveladora de la nostra intenció, i ens limitem a demanar a les senyores i els senyors Diputats que li reservin un acolliment favorable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per defensar l'esmena presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Florenci Gil.

El Sr. GIL: Senyor President, señores y señoras Diputados, la enmienda que presenta nuestro Grupo, de modificación y de una nueva redacción, va en función de hacerlo de lo que es el contexto global del Acuerdo Económico y Social.

Creemos que es una visión muy simplista el hacer una Moción donde sólo se toque parcialmente cuál es parte de esos contenidos, porque eso demuestra que se desconocen las posibilidades y contenidos que encierra el Acuerdo Económico y Social en su conjunto. Es verdad que en la partida de conciertos del INEM, de los 30.000 millones, Cataluña ha podido ser discriminada, pero concretamente con relación a una Comunidad Autónoma como es Andalucía, donde la estructura sectorial es

eminentemente agraria, donde hay pocas posibilidades de reciclaje de esos trabajadores, y donde hay pocas posibilidades de reconversión.

Yo podría entrar aquí en un análisis de cifras, de porcentajes y de tasas de cobertura; no lo voy a hacer porque daría lugar a muchas interpretaciones. Simplemente, un ejemplo en números absolutos: comparando Cataluña con el País Vasco, donde el número de parados es de 187.000, más de la tercera parte de los parados que tiene Cataluña, concretamente el 35% de los que tiene Cataluña, recibe la sexta parte, 450 millones, que recibe Cataluña de los conciertos del INEM. Eso no debe ser un motivo de justificación, evidentemente, pero con esto quiero decir que, dejando al margen Andalucía, cualquier comparación con el resto de las Comunidades Autónomas, posiblemente pueda ser beneficioso.

Y decimos que hacemos una enmienda en lo que es el contexto del Acuerdo Económico y Social, porque no solamente son los fondos de los conciertos del INEM; hay tres partidas de fondos de 30.000 millones de los conciertos del INEM, de 50.000 millones de inversión pública, y de 62.500 millones de los fondos de solidaridad. Y no todos los fondos han tenido, ni tienen, una distribución basada en unos parámetros determinados; es verdad que están distribuidos los fondos de conciertos y los fondos de inversión pública, pero los fondos de solidaridad, que suponen el 44% del total de los fondos, es única y exclusivamente de iniciativas, proyectos, entre ellos, de las propias Comunidades Autónomas. Y Cataluña —nadie lo va a negar, y de eso nos enorgullecemos— tiene mayores posibilidades que cualquier otra Comunidad Autónoma para sacar una cantidad importante de esos fondos que, repito, suponen el 44% del total de los mismos.

En función de esto, creemos que hay que cambiar algunos métodos de actuación. No se puede salir en la prensa pidiendo la participación, por la Conselleria de Treball —y agradezco aquí su presencia— en las comisiones del Acuerdo Económico y Social, y, paralelamente, elaborar un proyecto directamente al Ministerio de Trabajo, ignorando el Consell de Treball, y, lo que es mucho más grave, ignorando a las partes firmantes del Acuerdo Económico y Social, y a la unidad administrativa que hay en Cataluña.

Evidentemente, esto es una contradicción; si se quiere participar en las comisiones, no se puede actuar con una prepotencia de ir directamente al Ministerio de Trabajo, ignorando esa situación, porque, repito, hay un ejemplo, el acuerdo, el proyecto, elaborado por Fomento y Unión General de Trabajadores, donde se demuestra el interés que tenemos todos —y el Grupo que represento— para traer parte de esos fondos a Cataluña.

Hay más capítulos en el Acuerdo Económico y Social, que también nos gustaría oír esas voces aquí, y voy a poner dos ejemplos claros de cómo no se debe actuar para intentar llegar a situaciones mucho más favorables.

Uno de la situación actual. También el Acuerdo Económico y Social recoge un capítulo concreto de la participación institucional. Desconocen, las señoras y señores Diputados, que la Comunidad Autónoma de Cataluña es la segunda, después de Cantabria, en lo negativo, en la participación institucional de los sindicatos, en la representación de los sindicatos en las instituciones? Eso demuestra también que no ha habido un

interés global en los contenidos que tiene el Acuerdo Económico y Social, que no ha confirmado la satisfacción y la felicitación que en su día hizo el propio President Pujol a las partes firmantes, congratulándose de la firma de ese acuerdo. Y continuando con el tema de la participación institucional, y en función de eso va el último punto de nuestra enmienda, es intolerable que hoy, en Cataluña, con un Consell de Treball —que algún día, dicho de paso, esperemos que sea motivo también de debate en esta Cámara—, todavía hoy no se permita a la Permanente elaborar el orden del día, y tenga que hacerse por la propia Conselleria, cuando está recogido en el propio reglamento.

En base a esto, decimos en el último punto de nuestra enmienda que sigue siendo válido para nuestro Grupo la concertación en Cataluña, sigue siendo válido para nuestro Grupo el documento de bases hecho ahora hace un año para el diálogo y concertación en Cataluña, recogiendo las propias palabras del President Pujol, tanto en su discurso de investidura como en el análisis de la situación política en Cataluña, pero que por desgracia no se ha llevado a la realidad.

Seguimos todavía teniendo esas esperanzas, y para eso es evidente que hay que dejar a un lado la prepotencia, hay que unificar esfuerzos, hay que dialogar, y estamos seguros que con estos criterios Cataluña, en la parcela de los fondos más importantes, que son esos fondos de solidaridad, puede recoger una cantidad muy considerable y que amortice el posible desequilibrio que haya podido haber, concretamente en los fondos de los conciertos del INEM.

Muchas gracias.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se té la paraula, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'Il·lustre Diputat senyor Cipriano García.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, nuestro Grupo parlamentario, Partit Socialista Unificat de Catalunya, va a dar pleno apoyo y va a votar a favor de la Moción, estrictamente de la Moción propuesta aquí, por el señor Víctor Torres.

En primer lugar, porque se establece en el AES el aumentar a 30.000 millones de pesetas la cantidad con que se ha de dotar al INEM en 1985, para establecer conciertos con organismos públicos y se dicte para la creación de 160 a 190.000 puestos de trabajo. Aunque ningún español se cree esa realidad... mejor dicho, esa afirmación expuesta cuando se dice que «permitirá apoyar la creación permanente de empleo», eso no se lo cree nadie, pero pasando ya al hecho en sí de lo que es la distribución de los fondos, nosotros consideramos que es justa la Moción, por cuanto que supone que el Estado ha reducido la aportación a 27.300 millones de pesetas, y se ha quedado con 2.700 millones de pesetas para casos imprevistos, es decir, ha reducido 2.700 millones, en previsión de posibles contingencias, con lo cual reduce, en general, su aportación en lo que es un acuerdo, con el que no estamos de acuerdo nosotros, por supuesto, pero que es un compromiso al cual aportan todos los trabajadores y ciudadanos de este país.

Y, por tanto, nosotros consideramos que, teniendo en cuenta que ya el año pasado a Cataluña se le recortaron 400 millones de pesetas en la aportación que le correspondía, se le recortaron 400 millones de pesetas, y que este año a Cataluña se

le hace, de la aportación de 5.220 millones de pesetas que le corresponderían según nuestros datos, con arreglo al censo de parados que tiene, resulta que la concesión que se hace es de 2.661 millones, con un recorte de 2.559 millones de pesetas, que conllevará la pérdida de la contratación de 10.000 trabajadores durante seis meses, nosotros consideramos que eso es una auténtica discriminación.

Y no entramos en otras cosas —en otro debate, en otro momento posiblemente tendremos que entrar— sobre el AES. En concreto consideramos que hay una irregularidad flagrante en la distribución, que conlleva que en otras zonas se cuadriplice o se triplique, o en unas se triplican y en otras se cuadriplican las aportaciones a partir del INEM. Pero está en función, en función también porque no hay un desglose, un desglose de lo que es el Fondo de Empleo Rural, sino que se ha hecho un paquete global y no se ha desglosado lo que es el Fondo de Empleo Rural, que es otra cosa, y, por tanto, se ha echado mano a los fondos de protección al empleo, a partir del INEM, para hacer una distribución global, sin tener en cuenta esa cuestión.

Por tanto, en función de esta realidad que se ha planteado en la Moción, nosotros vamos a dar nuestro pleno apoyo para que el Consell Executiu de la Generalitat, para que los organismos del Gobierno autónomo intervengan decidida y resueltamente reclamando un derecho que a Cataluña le corresponde en función del porcentaje de paro que tenemos y de los compromisos adoptados en este capítulo, y, por tanto, esta es la Moción que nosotros vamos a votar a favor.

Gracias.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se i en representació del Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si els plau.

El Sr. CURTO : Senyores i senyors Diputats, analitzada la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, i analitzada també la interpellació objecte d'aquesta Moció, hem observat dos aspectes clarament diferenciats que mereixen algunes consideracions del Grup Popular.

La Moció pretén, en primer lloc, que el Parlament assumeixi o constati la discriminació de què han estat objecte els parats de Catalunya, consegüent a la distribució provincial del fons de l'Acord Econòmic i Social, de l'AES, i, en segon terme, la Moció insta el Consell Executiu perquè, amb la màxima energia, continuï les negociacions amb l'Administració central per poder aconseguir una redistribució de fons provinents de l'AES i destinats a Catalunya, d'acord amb el nombre de parats, que en l'actualitat s'aproxima als 450.000.

Vagi per davant, senyor Torres, el nostre vot favorable al fons i a la finalitat de la seva Moció, que fem extensiu a les mesures que en aquest sentit prengui el Consell Executiu, però també li vull significar que en el redactat de la Moció i en les afirmacions de la seva interpellació —em refereixo a la interpellació d'Esquerra Republicana—, no compartim alguns criteris de forma, als quals a continuació em referiré.

Quan el problema, senyores i senyors Diputats, és econòmic, en alguns casos de subsistència, o, en definitiva, de 450.000 persones que no tenen treball, resulta precipitat afirmar que el Conseller de Treball és pessimista en la solució d'a-

quest tema, i més precipitat i greu encara, afirmar que l'actitud del Consell Executiu és d'impotència per reclamar aquestes qüestions. I estic citant paraules literals de la interpellació del senyor Alay, del dia 29 de maig, que queden enregistrades, escrites i arxivades, i que nosaltres aprovaríem que, al seu moment oportú, fossin reconsiderades, perquè, independentment que la impotència i el pessimisme són signes evidents de decadència, entenem que aquestes aportacions no beneficien ningú que tingui responsabilitats legislatives o de govern.

No és competència, per una altra part, del Grup Popular, defensar posicions, precisament, del Consell Executiu, quan, en tot cas, és el Grup de Convergència i Unió qui, en última instància, ha de decidir si el redactat de la Moció i el contingut de la interpellació anterior són adequats a la seva conveniència, entesa en termes generalitzats.

I, en evitació de falses interpretacions del que acabo de dir, tant el Diputat que està en ús de la paraula com el Grup que represento, continuem reservant-nos el legítim dret de crítica al Consell Executiu quan, des del nostre punt de vista, les seves actuacions no contemplin els interessos generals de Catalunya.

L'Acord Econòmic i Social per al 1985-1986 està dividit en tres capítols prioritaris de caràcter econòmic i en objectius molt concrets i definits. Com molt bé s'ha dit abans, el de la inversió pública es concreta en programes intensius de mà d'obra i projectes d'inversió fins a un total de 50.000 milions de pessets no inclosos en el programa d'inversions públiques per al 1985.

Un segon capítol, denominat «Fondo de solidaridad» per una quantia de 60.000 milions de pessetes, on la finalitat i l'aplicació d'aquests recursos serà competència d'un comitè tripartit, d'acord amb els principis que inspiren el Fons Social europeu.

I, a l'últim, el capítol de concerts per a la realització d'obres i serveis públics : aquí és on són els 30.000 milions de pessetes destinats a l'INEM, que permeten establir concerts amb organismes públics i que, a la vegada, generen la creació de llocs de treball, i aquí és on també podem analitzar si vertaderament és aplicable o no la paraula «discriminació» en virtut de la distribució de fons que s'ha produït.

De 30.000 milions de pessetes, 2.700 milions es dedueixen com a fons de reserva per a actuacions urgents, i dels 27.300 milions de pessetes restants, 13.000 milions es destinen a Andalusia i Extremadura, la qual distribució per províncies ha estat decisió de la Comissió de Seguiment del Plan de Empleo Rural.

Aquests números signifiquen que, per a la resta de les quinze Comunitats Autònomes, a més de Ceuta i Melilla, queden 14.300 milions de pessetes, quantitat insuficient des de qualsevol punt de vista per cobrir les necessitats de totes i cada una de les Comunitats Autònomes, entre les quals, naturalment, es troba Catalunya. I, com a dada comparativa, tenint en compte que la xifra de parats el 1984, entre Andalusia i Extremadura, era de 55.705, i els fons instrumentats pel Plan de Empleo Rural, més els concerts amb l'INEM sumaven un total de 43.443 milions de pessetes, a cada parat andalús i extremeño, per aquesta raó, li correspondrien 780.000 pessetes; a Catalunya, per una altra part, amb 446.340 parats, i aplicant els mateixos conceptes anteriors —excloent, naturalment, el Plan de Empleo Rural—, significarien 101.000 pessetes per a cada

treballador en atur, enfront de les 780.000 per a cada parat d'Andalusia i Extremadura.

Això, senyores i senyors Diputats, és discriminació en la mesura que es contempla la resta de les Comunitats Autònomes, i que, a l'hora de demanar al Consell Executiu una redistribució més justa i equitativa dels 30.000 milions de pessetes, tingui sempre present que catorze Comunitats Autònomes estan afectades per la mateixa proporció de desigualtat que existeix entre Andalusia i Extremadura en relació amb Catalunya.

I, mentre no es demostrï el contrari, encara existeixen possibilitats de negociacions polítiques, i no dubtem que, més que en energia, en equilibri, en moderació i en prudència, el Consell Executiu prendrà les mesures encertades per a la solució d'aquest problema.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a posicionar-se, en representació del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sesmió.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. SESMIÓ : Il·lustre senyor President, Il·lustres col·legues, no és responsabilitat del nostre Grup acceptar o no l'esmena presentada pel Grup Socialista, que correspon reglamentàriament al Grup proposant de la Moció, Esquerra Republicana de Catalunya, però, en el cas que fos acceptada, i havent-la estudiat en els breus moments de què hem pogut disposar, donada la seva extensió i la diversitat de temes que comporta, i l'estricta responsabilitat política del nostre Grup, de suport al Govern actual de la Generalitat, ens hi hauríem d'oposar, si més no, per impossibilitat física de poder-ho estudiar convenientment. Dit això, ens posicionarem sobre la Moció presentada per Esquerra Republicana.

En conèixer el nostre Grup parlamentari el text de la Moció que ens proposa adoptar el Grup d'Esquerra Republicana, ens va semblar —sobretot pel que fa al primer paràgraf— que avui es podria produir un debat un xic especial, ja que el seu fons crític s'adreça a un Govern —el de l'Estat— que, en aquest cas, no pot tenir dret de rèplica, i, en conseqüència, no ens pot explicar el que, des de qualsevol punt de vista, sembla totalment inexplicable.

Quina utilitat pot tenir un debat d'aquesta mena? És, potser, la primera pregunta que ens hauríem de fer. No hi ha cap dubte que, des d'una òptica nacionalista preferiríem que les crítiques, el control, el suport o el que calgués, es poguessin fer en el nostre mateix Govern : el de Catalunya. Això significaria que tindríem competència per poder actuar des de les nostres pròpies institucions en el primer problema social que pateix avui el nostre país, que no és altre que el de l'atur.

Prou saben les senyores i els senyors Diputats que, lamentablement, no és així. I no únicament per raons legals i estatutàries, sinó pel que és més greu : per la voluntat política del Govern central.

Avui no podríem fer de res més que de mers espectadors davant un problema tan greu, si no fos perquè el nostre Govern, excedint-se —si se'm permet l'expressió i en sentit figurat— de l'estricta marc legal i del polític que li ve fixat, està duent a terme una política decidida de lluita contra l'atur, amb

resultats necessàriament minsos, perquè més minses són, encara, les seves disponibilitats econòmiques.

Però jo crec que el debat és oportú, i ens pot ser útil per reflexionar col·lectivament sobre el nostre autogovern. Molt esperàvem tots —almenys, puc assegurar que ho esperàvem els de Convergència i Unió— del nostre autogovern; molt esperava el poble de Catalunya, i possiblement, entre tots, hem ajudat a transmetre-li la imatge que seria un bon instrument per resoldre tots els nostres problemes, i, com no!, el més principal, el de l'atur.

I el ciutadà, que veu que no solament no es troben vies de solució, sinó que el problema s'agreuja, girar el cap cercant on pot trobar les solucions, on pot demanar responsabilitats. I és arribat aquest moment quan tots plegats hauríem de reflexionar i preguntar-nos si, des d'un punt de vista d'estricta defensa dels interessos nacionals, el que cal és exigir solucions i responsabilitats al nostre Govern —orfe de qualsevol competència— o bé adreçar-nos a qui, per imperatius legals, producte de la seva estricta voluntat política, té el deure de cercar i trobar solucions: és a dir, el Govern central.

Gràcies a l'AES —acord que sempre hem recolzat, i, diré més, del qual ens podem sentir legítimament inspiradors, malgrat les incomprensions interessades quan era el nostre Govern qui proposava fórmules similars—, gràcies a l'AES, dic, el Govern de l'Estat pot disposar de prop de 150.000 milions de pessetes per fer una política contra l'atur. Fons econòmic que es nodreix de les aportacions de tots els ciutadans de l'Estat, sigui via impostos, o sigui per aportacions i recàrrecs.

Doncs, bé, sense tenir en compte com a índex les nostres aportacions a l'Estat en evitació que algú ens pogués acusar d'insolidaris, s'apliqui el barem que es cregui més oportú: índex d'atur, índex de població, o de població activa, etcètera, el que es vulgui, ens correspondria, segons el barem aplicat —ho repeteixo—, entre un 16 i un 20% d'aquests cabals que, traduïts en pessetes, vol dir entre 25 i 30.000 milions. De moment, i si no s'apliquen elements correctors en el futur, anem pel camí de quedar-nos molt lluny d'aquestes xifres.

Dels 30.000 milions distribuïts territorialment a l'INEM en aplicació de l'article 7 de l'AES, ens han assignat a Catalunya 2.661 milions, en comptes dels més de 5.000 que ens corresponen, però és que l'any passat, dels 14.000 milions distribuïts per l'INEM, també ens n'assignaren 1.200; és a dir, la meitat del que en una distribució justa i equitativa ens hauria correspost.

Quina confiança podem tenir pel que fa a la resta dels fons previstos per l'AES? Què els hem de dir als aturats de Catalunya? On els hem de dir que demanin responsabilitats, si volem tenir una actuació política honesta? Constatar aquesta discriminació reiterada a través d'una moció parlamentària, pot semblar, a primera vista, com quelcom inútil i, possiblement, inoperant, però té indubtablement un profund sentit polític, de clarificació de responsabilitats, per una banda, i de l'altra, d'exigència dels representants legítims del nostre poble, que demanem una justa reparació i una major quota d'autogovern perquè pugui assumir les responsabilitats el nostre Govern.

Plantejada en aquests termes la qüestió, és evident que cal votar afirmativament el primer punt de la Moció, sobre la base del més elemental deure de solidaritat amb els nostres parats. Els nostres, els del nostre país, en funció de la representació

que acceptem; una altra posició no té cap justificació política, i menys encara comunitària.

En la resposta a la interpellació presentada pel senyor Alay, l'Honorable Conseller ens va assabentar de les cartes i comunicacions que tant ell com el President de la Generalitat han adreçat als diversos responsables de l'Administració, reclamant, si més no, explicacions. La manca de resposta resulta difícil de qualificar políticament sense caure fora dels límits de la cortesia parlamentària; per això és oportú —i, al nostre criteri, necessari— que les gestions que ha d'emprendre el nostre Govern davant l'Administració central perquè en la distribució de la resta dels fons que falta per aplicar es pugui adobar aquest greuge comparatiu, comptin amb el suport de tota —i ho repeteixo perquè quedi clar—, de tota la Cambra. Per això, ens volem afegir al que estem segurs serà un suport unànim de totes les forces polítiques a la iniciativa d'Esquerra Republicana, expressada en el segon punt de la Moció.

Si algú de nosaltres negués aquest suport i el nostre Govern no es pogués presentar davant el Govern central amb la força política de la unanimitat, haurà d'assumir primer la seva responsabilitat política i, segonament, preguntar-se si d'aquí endavant resta legitimat d'exigir al nostre Govern l'aplicació de majors cabals en els pressupostos per a combatre l'atur, obligant-nos, als catalans, a una doble imposició, la que ja hem de fer a l'Estat i la que, a més, hem d'assumir des del nostre autogovern en detriment d'altres necessitats bàsiques per a les quals els cabals ja són molt escassos.

I l'esforç, que estic segur, seguirà fent el nostre Govern per dotar tant com pugui els nostres pressupostos per combatre l'atur no pot tenir després de l'AES el mateix tractament com instrument polític per part de l'oposició.

Crec que a partir d'ara queden clares les responsabilitats, entre altres raons perquè no ens les volen traspassar, no ens les volen traspassar. I tampoc el Govern central hauria d'aprofitar-se d'aquest esforç per obligar-nos als catalans a una doble imposició. És sorprenent, o almenys curiós, que els cabals que ens neguen per cobrir el percentatge que ens correspon coincideixi bastant exactament amb les quantitats pressupostades aquest any en els Pressupostos de la Generalitat per a dotar els plans d'ocupació comunitària. Altres Comunitats Autònomes no fan aquest esforç. No és lícit que el Govern central se n'aprofiti del nostre.

En fixar el nostre posicionament he fet esforços per no referir-me, al meu entendre almenys, a la desafortunada intervenció d'un Diputat socialista quan en el debat de pressupostos es referia als mecanismes per a la regionalització de l'AES, si més no, perquè un altre company seu del mateix Grup parlamentari va tenir el coratge polític de rectificar-lo públicament.

Però, sí que vull acabar tot dient que si bé sempre ens hem queixat i ens seguim queixant que la Generalitat no té poder operatiu ni mitjans per combatre l'atur, en aquest cas, no posem l'èmfasi que els diners no els administra la Generalitat. Avui, el que volem destacar, el que reclamem i del que ens queixem és que aquests diners no vénen a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara sembla que pertoca a l'Il·lustre Diputat representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Torres, de consumir el darrer torn de cinc

minuts per fixar la seva posició en relació amb l'esmena.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, voldria agrair als representants del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de Convergència i Unió i de la Coalició Popular que ens han anunciat el seu vot favorable a la nostra Moció, i ens en felicitem molt sincerament.

Voldria recordar al representant de la Coalició del Grup Popular que no es voten les paraules que es pronuncien en l'exposició d'una interpellació, sinó que es vota únicament el text concret, i que la utilització d'una certa lexicologia és una cosa temperamental, però que, efectivament, no té ni la més mínima relació, podríem dir-ne, amb el text del contingut per la moció que es tracta de votar, i jo em felicito que la seva minoria hagi anunciat el seu vot favorable.

Hem llegit amb molta atenció i hem escoltat els arguments que s'han exposat en defensa de l'esmena del Partit Socialista. Aquesta esmena nosaltres no la podem acceptar, i no la podem acceptar no pas tant perquè estiguem oposats substantivament al seu contingut, sinó perquè al nostre judici s'escapa una mica del marc d'aquesta interpellació i de la moció consecutiva.

La nostra interpellació es referia a un punt concret que hem tractat de circumscriure en el curs de la primera interpellació i de la nostra exposició aquesta tarda. Però, evidentment, nosaltres no ens hem referit al conjunt dels acords econòmics i socials ni a alguns punts, certaments interessants, certaments dignes d'atenció que ens ha exposat l'Il·lustre representant del Partit Socialista.

Per tant, nosaltres ens limitem a evocar, a plantejar a la Cambra el problema dels 30.000 milions, que és un problema que és aquí, que és un problema que no es pot eludir, és un problema de xifres concretes, però ens fa l'efecte que si nosaltres acceptéssim l'esmena del Partit Socialista total o parcialment desnaturalitzaríem la mateixa substància de la nostra interpellació i de la nostra moció consecutiva.

Que hi hagi altres punts de l'acord econòmic i social que valgui la pena discutir-lo, quin dubte hi ha? Indiscutiblement, i nosaltres no ho neguem, però, evidentment, el text socialista surt de la qüestió, com ha recordat també un dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula.

No crec que el Parlament es pugui pronunciar en aquest moment sobre els sis punts de l'esmena sense que s'hagi produït prèviament un debat en profunditat sobre cada un d'aquests punts.

És per aquesta raó que nosaltres, més aviat per raons d'adequació al tema que ens ocupa que per una oposició frontal als punts de vista exposats pel Diputat socialista, lementant-ho, hem de rebutjar la seva esmena totalment.

Felicitar-nos, d'altra part, de la quasi unanimitat de la Cambra en acceptar aquesta moció i pregar al Consell Executiu, i molt particularment a l'Honorable Conseller de Treball, que reculli aquest consens que s'ha expressat aquesta tarda en aquesta Cambra per traduir-lo en una acció ni pessimista, ni impotent, sinó en una actuació contundent, enèrgica i gairebé diria patriòtica en defensa del que és nostre i ben nostre.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, ara a la votació de la Moció. Suposo que no hi ha cas de demanar la votació separada. Així, doncs, la votarem conjuntament.

Els qui siguin favorables a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que es posin drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per 76 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Desplegament Legislatiu en Matèria d'Evacuació i Tractament d'Aigües Residuals

Passem ara a la Moció següent, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament legislatiu en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals, presentada pels Diputats Il·lustres senyor Manuel Nadal i senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller «absent», bé, avui venim aquí a tractar sobre una Llei, una Llei important, la Llei que tracta sobre el sanejament de les aigües residuals de Catalunya que el que volia era aconseguir una millora de la qualitat de les aigües dels nostres rius.

Aquesta Llei és important i és doblement important perquè a més de voler millorar la qualitat de les aigües d'alguna manera toca la butxaca dels ciutadans de tot Catalunya. Recordem que per aconseguir aquesta qualitat es posa una taxa de sanejament que arriba a més de 15 pessetes per metre cúbic, que hem de pagar cada un dels ciutadans de Catalunya, cosa que sovint oblidem.

En aquests moments ja estem pagant, uns ciutadans d'unes determinades zones, mentre que altres ciutadans encara no estan pagant aquesta taxa.

Aquesta Llei, que és una bona llei —recordem-ho—, vam dir-ho així en la interpellació, creiem que s'està aplicant d'una manera nefasta. Hi ha proves que això està passant en el sentit que hi ha un conjunt d'entitats, d'institucions de Catalunya que estan criticant la seva aplicació i estan impugnant els decrets que estan desenvolupant aquesta Llei. Recordem que han manifestat crítiques importants el Consell Comarcal del Ripollès, la Corporació Metropolitana de Barcelona, l'Ajuntament de Ripoll i la Federació de Municipis de Catalunya.

Per tant, malgrat la bona voluntat del Conseller en la interpellació de la sessió anterior que deia que és una Llei que ningú hi veu traves, a la Llei ningú hi veu traves, això és cert, però sí en la seva aplicació i traves importants. Recordem que aquestes traves són, en primer lloc, la poca col·laboració existent entre la Junta de Sanejament, i d'alguna manera, per tant, la Conselleria de Política Territorial, Obres Públiques i Urbanisme, i les institucions que s'han d'encarregar de tirar endavant el pla de sanejament, les que han de fer les obres, les emissions actives, el que són les corporacions locals, els ajuntaments.

Hi ha molt mala relació i aquesta mala relació ve provocada per una actitud que jo qualifico de virregnat del Director General d'Obres Hidràuliques, d'altra banda, virregnat que s'estén a cada un dels Directors Generals d'aquesta Conselleria.

En primer lloc, per tant, una poca col·laboració institucional provocada per poca informació quan s'ha d'aprovar un pla sectorial. En aquest cas, jo conec perfectament el procés que hi va haver d'informació del Pla de la Tordera i la informació va ser escassa i dolenta.

En segon lloc —recordem-ho— hi havia una inversió de competències. Aquí resulta que la Llei diu que la Generalitat ha de buscar un finançament per realitzar unes obres de sanejament i que les administracions locals han d'actuar, han de fer les obres i les han de gestionar i, en aquests moments, ens trobem que s'està produint una voluntat que la Generalitat, la Junta de Sanejament vol constituir-se amb aquesta administració actuant provocant aquesta inversió de competències que estava esmentant. I, el que és més greu, no es donen a les administracions locals els diners que per dret els corresponen. D'alguna manera, jo voldria dir que s'està produint una usurpació de fons que corresponen a les administracions actuant. La llei és taxativa, la gestió de la recaptació de la taxa correspon al Govern de la Generalitat, però el rendiment correspon a les administracions i, en aquests moments, la Generalitat, la Junta de Sanejament està actuant d'una manera discrecional dient «a tu et donaré fons; a tu no et donaré fons; porta't bé; alerta, que no rebràs aquesta subvenció» que la qualifiquen de subvenció.

Nosaltres creiem que això no és així i que aquests diners corresponen als ajuntaments i la Junta de Sanejament no pot apropiarse o sinó estaria incorrent en un presumpte delictu, quasi.

Per tant, segona crítica : aquesta inversió de competències i aquesta asfíxia financera que està produint a les administracions locals.

Tercera crítica : que no hi ha planificació de l'aplicació de la Llei. La Llei preveu, o el pla general preveia que hi hauria tretze zones d'aplicació del Pla de sanejament general de Catalunya, algunes estan funcionant, d'altres no estan funcionant i no veiem en aquests moments un calendari d'aplicació d'aquesta Llei.

És en virtut d'aquestes crítiques que el Grup Socialista presenta unes mocions, unes mocions que volen millorar l'aplicació de la Llei, i no em vingui el meu oposant a dir que el que pretenem els socialistes és canviar la Llei a través d'unes mocions. La Llei ens està molt bé, ens sembla molt vàlida, em sembla molt bona, però el que volem és que s'apliqui correctament.

I així, el primer punt de la Moció el que vol és que les administracions locals puguin participar més en la Junta de Sanejament quan els afecti, quan es tractin temes que els afectin directament. I, per exemple, quan s'hagi de decidir un pla zonal que afecta múltiples municipis, doncs, el que voldríem és que en comptes d'haver-hi dos o tres representants, un de la Federació de Municipis i un altre de la Corporació Metropolitana, hi haguessin cinc municipis que poguessin opinar sobre l'aplicació d'aquest pla zonal abans que s'aprovés.

El segon punt el que vol és que quedi molt clar que els diners corresponen a les administracions locals i que la Generalitat no dona els diners perquè li ve bé, sinó perquè li correspon. Aquests diners són per fer unes obres municipals, unes obres previstes en el Pla de sanejament i no és una subvenció que la Generalitat dona perquè li ve bé i que amenaça —l'altre dia el

Conseller amenaçava— «a tu te la donarem, a tu no, porta't bé, alerta, que no te la donarem»; no, no, és que els correspon i, en aquest sentit, diguem, per tant, que s'han de facilitar a les administracions actuant els diners perquè puguin actuar i puguin realitzar les obres previstes en els plans prèviament aprovats.

El tercer punt, el que preveu i el que demana és que tal com preveu l'article 16 de la Llei, doncs, per evitar que sigui la Generalitat que digui et donarem la subvenció, et donarem aquests diners, que ja els correspon, perquè és administració actuant un ajuntament, que ja sigui el mateix ajuntament qui pugui recaptar aquest increment de tarifes, si així ho vol. La Llei ho preveu, i nosaltres diem, doncs, que tal com preveu la Llei es pugui delegar aquesta recaptació de tarifa.

I el quart i últim punt de la Moció el que demana és que hi hagi una planificació, un calendari de les tretze zones que s'han d'anar implantant per a provocar el sanejament global del territori català. I demanem que quan s'aprovin els plans zonals, aquests plans d'aquestes tretze zones, doncs, d'alguna manera es digui clarament quines seran les administracions actuant, és a dir, qui farà les obres, qui gestionarà les obres un cop realitzades, i també demanem que ens digui clarament, abans d'aprovar el pla zonal, quines són les entitats que hauran de pagar, tant els cànons com la tarifa, perquè, en aquests moments, tots sabem —i així ho dèiem la setmana passada— que s'està produint una nefasta gestió de la recaptació. S'està recaptant a uns municipis sí i a uns municipis no. Torno a recordar, el municipi de Campdevàrol, del qual tampoc no veig avui el Diputat Frederic Martínez, no està cobrant la tarifa, uns municipis ho apliquen, altres no; unes indústries paguen, altres no paguen. Una gestió nefasta de la recaptació. Nosaltres diem, que quedi molt clar, qui ha de pagar quan s'aprovi el pla zonal. Aquests són els quatre punts de la Moció, que el que volen és que una bona llei s'apliqui correctament, i no s'apliqui incorrectament com en aquests moments està passant. Perquè, d'altra manera, si seguim en aquesta línia, resultarà que hi ha alguns ciutadans de Catalunya que es negaran a pagar aquestes quinze pessetes, així, en termes generals, que se'ls està demanant en aquests moments. Per tant, perquè no passi això, fem-ho bé, apliquem bé la Llei.

El Sr. PRESIDENT : Bé, com que no hi ha esmenes a aquesta Moció, cal ja que intervinguin els representants dels Grups que no han presentat esmenes, són tots els altres que no han intervingut. Per tant, en l'ordre habitual, tinc el gust de donar la paraula ara a l'Il·lustre representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, seré breu, però sí que vull començar assenyalant que l'exposició oral del Diputat Nadal ha dedicat bàsicament les seves paraules a fer una crítica de l'actuació de la nostra Administració governamental a través dels organismes corresponents, de com actua en aquest camp la Junta de Sanejament de les aigües residuals. Ara bé, l'interessant, indubtablement, és la part escrita, l'exposició escrita que ha presentat el Grup Socialista i com ell ha assenyalat molt bé, conté quatre punts. Quatre punts que podríem dir que cada un d'ells és l'exposició d'un desig de reglamentació d'una llei, de la Llei del 81 sobre aigües residuals —perdoneu que tinc un problema de gorja— i el seu tractament. És indubtable que tots

desitgem que aquest problema de les aigües que han rebut una sèrie de substàncies contaminants, es resolguin. Tots desitgem que es resolgui de la millor manera, ara bé, mirant el punt assenyalat veiem, per una part, que demanem que s'incrementi el nombre de representants dels organismes locals, dels municipis, pujant de dos a cinc. Jo crec que la lectura de la Llei, amb una mica de visió de profunditat, troba que això ja és possible dintre la mateixa Llei amb certa circumstància en què es poden nomenar fins a tres representants més de municipis, quan es tracti de qüestions que els atanyen particularment. Referent a l'altre aspecte que es tracta, que és l'aspecte econòmic, en el qual francament la Llei, des de l'article cinquè en endavant detalla com s'ha d'actuar pels organismes corresponents, és, si de cas, veure, si en alguns llocs no funciona com cal, per exemple, la recaptació, que es millori, que es faci una moció ja referent a aquest cas particular i no anar a presentar tota una sèrie d'innovacions que ja dic, en part són de tipus reglamentari, i en part vindrien, fins i tot, a modificar el contingut de la Llei.

I, finalment, l'últim aspecte, l'aspecte del calendari de les actuacions a realitzar. Quan es posa un terme, en aquest cas tres mesos, trobo que es cau en un error bàsic. Cada una de les zones, i veig que se n'assenyalen tretze, la Llei no parla de tretze, però segurament ho deuen ser, podem veure una mica les conques fluvials, i, és clar, les conques fluvials que van a mar se'n poden trobar tretze de principals de corrents fluvials, però no és aquest el punt. El punt és que, per exemple, a tota la planificació o programació, si voleu, del que s'ha de fer en una zona determinada, en un lloc potser en tres mesos, i, àdhuc en menys, es pot fer, però a llocs es necessitarà més temps, amb aquestes coses no es poden donar fites tan taxatives.

És per tots aquests motius que el nostre Grup no votarà favorablement aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon, doncs, ara al Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya d'expressar la seva opinió; l'Honorable Diputat senyor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA : Molt breument i des de l'escó, simplement per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. Ara correspon al Grup Popular també d'expressar la seva opinió. L'Illustre Diputat senyor Veray té la paraula.

El Sr. VERAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, en primer lloc, vull anunciar que demanarem votació separada de cada un dels punts d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista, perquè creiem, com ha dit molt bé el representant d'Esquerra Republicana, que ja dintre la Llei es pot arribar fins als cinc membres i donarem suport i votarem que sí, perquè creiem que com més representants de l'Administració local en una cosa que és el sanejament i el tractament de les aigües residuals dels municipis, sempre és interessant.

Quant al punt 2 i al punt 3, vull dir que nosaltres ens abstindrem, i ens hi abstindrem per una raó molt senzilla. Diu : «facilitar l'activitat de les administracions actuant». Jo conec ja com funciona la Junta de Sanejament i potser podria quasi fer una afirmació, que és dels organismes que funcionen més bé. Jo sé —i si fos aquí l'Alcalde de Girona podria donar-ne fe— que quan es fa una obra d'aquestes, uns moments abans de començar-la rep el 25% dels diners i que per certifica-

ció d'obra es reben tots els altres; per tant, no crec que s'hagi d'enrunar que ja es fa.

Quant a la manera de recaptar, a nosaltres ens sembla que és igual que ho recapti, un o que ho recapti un altre; la qüestió és que ho recapti, i que es recapti bé, que no s'arribi en alguns casos, com jo conec, d'una persona que a la segona residència se li han passat dos rebuts sobre la mateixa taxa, una per la porta d'entrada d'ell i una per la porta del gual d'entrada de vehicles. Per tant, que es vigili, però que es faci, ens abstindrem, perquè ja sabem que ho fan. Quant a l'últim punt, nosaltres no el votarem perquè estem sempre en contra de posar uns terminis, tres mesos, quatre mesos, és igual, si la majoria de vegades els terminis no es compleixen i es diu per què no es poden complir, sempre hi ha excuses per a no poder-los fer. I si ara sortís i es votés que sí, d'aquí a quatre mesos o d'aquí a cinc mesos, tornariem a tenir una moció dient que no s'ha complert; per tant, val més no posar terminis. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara al Grup de Convergència i Unió d'expressar la seva opinió sobre la Moció. l'Illustre Diputat senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, faré la intervenció, i procuraré que sigui al més breu possible, per exposar les raons de la nostra posició en tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció. Moció poc encertada i que segueix una interpellació molt desafortunada. Per què ens oposem a la Moció? El primer punt : es proposa que es convoquin a les reunions de la Junta de Sanejament cinc membres dels municipis perquè tractin tota una sèrie de temes que ja consten en el text de la Moció presentada i que, per tant, no repetiré, i això entenem que pot voler dir una de dues : o bé que el seu Grup, senyor Nadal, s'ha repensat allò que deien el dia que es va aprovar la Llei, que estaven satisfets del debat legislatiu, que directament o a través de transaccions es recollia l'esperit de les esmenes del Grup Socialista, deia el senyor Tomàs, o almenys així s'ho atribuïa i que l'explicitació de les competències de les entitats locals era també resultat de la proposta del seu Grup. Acabava dient que havia votat amb satisfacció aquesta Llei progressiva, innovadora, etcètera, i per a més detalls pot mirar el *Diari de Sessions*, número 58 del 26 de maig del 81. El primer punt d'aquesta Moció, doncs, entenem que o vol dir que s'han repensat d'allò que deien, o bé vol dir que no es satisfà l'actuació dels dos vocals de representants de les entitats locals que són membres de la Junta de Sanejament d'acord amb l'article 4.2 i que són, precisament, dues persones properes al seu Grup. Un en representació de la Corporació Metropolitana, un Illustre Diputat d'aquesta Cambra, i l'altre en representació de la Federació de Municipis, membres de la Corporació Municipal de Girona, que em consta, senyor Nadal, que vostè coneix molt bé.

Aquests vocals, ens consta a nosaltres que han tingut tota la informació adequada i a temps, o almenys no han cursat mai cap petició formal a la Junta de Sanejament demanant informació, i que la seva actuació en la Junta ha estat toament col·laboradora. Si la raó del canvi que es proposa en el primer punt de la Moció, és a dir, la fàctica incorporació de tres membres nous és que s'han repensat el txt del Projecte que en el nostre moment vàrem trobar tan bé, he de dir que nosaltres encara el considerem igualment vàlid que el primer dia. I si del que es

tracta és de fer efectiva la presència de les entitats locals, entenem que aquesta és la feina dels seus representants, siguin com diu la Llei, siguin dos com ara volen canviar. Pel que fa a la «invasió de competències», que diu vostè, la Junta de Sanejament no ha contractat mai cap obra ni cap explotació des del començament del Pla de Sanejament, per tant, és fals que gestioni directament les actuacions i que hi hagi una invasió de competències. I és estrany que en aquestes seves interpellació i Moció pugui dir una falsedat tan evident.

El segon punt : es diu que «s'ha de facilitar l'activitat de les administracions actuants», s'entén que «perquè rebin els recursos econòmics amb un flux que s'hauria de determinar en el Pla de cada zona». Després de considerar aquest punt i de repassar tot allò que va dir fa dues setmanes en el Pla de Sanejament és un document estimatiu, i no pot ser d'altra manera, perquè en redactar-lo, amb una previsió de dotze anys, en la majoria dels casos encara no hi ha els projectes fets, molts dels quals són conseqüència del mateix Pla; per tant, amb uns paràmetres que siguin aplicables a cada Pla i d'acord amb la Llei es fixen les tarifes i els cànon de sanejament, i sobre la base d'aquests conceptes, la Junta de Sanejament —organisme de l'Administració— fa el seu pressupost que aprova anualment aquest Parlament.

Aquest pressupost, per tant, és anual i no pot fixar aquests fluxos que la Moció demana; però si el que es vol amb aquest segon punt és reclamar un altre sistema financer de cara a les entitats locals, potser hem de començar a preveure què passa amb les actuacions que ara mateix són en curs, i, sobretot, com funciona el finançament.

Perquè l'altre dia parlava d'intent d'asfíxia financera, que la Junta de Sanejament volia ofegar les possibilitats dels ajuntaments, quan ha de saber molt bé que la Junta de Sanejament fa els avenços d'un 20 a un 25%, que vostè m'ha llegit ara, i lliura els diners contra certificacions d'obres fetes, tal com ho fa, per exemple, el Banc de Crèdit Local. I en rebre les certificacions paga amb molta rapidesa, en una setmana. I si no es paguen més diners és perquè no hi ha més certificacions d'obra presentada, perquè l'Administració actuant té problemes moltes vegades, de molt mal solucionar, com en el cas de les expropiacions de la zona cinquena, o per altres dificultats de tramitació administrativa que fan que es produeixen retards importants —i que són d'entendre— en l'execució de les obres, però que no són provocades per la Junta de Sanejament. La Corporació Metropolitana mateixa, porta un endarreriment de 1.000 milions de pessetes d'obra per executar, per culpa, no d'ella mateixa, sinó per culpa d'aquestes dificultats en què es troben les obres en la seva execució.

La Junta de Sanejament ja està garantint actualment el flux financer provocat per les actuacions, aportant els fons econòmics tan bon punt es necessiten per fer cara a les obligacions acreditades per les administracions actuants.

I l'altre dia el senyor Nadal també parlava d'una mala política de dretes —deia—, quan es referia als diners de què poden disposar les companyies d'aigües, a causa del temps que passa entre el cobrament de l'increment de tarifa i quan en fan la seva liquidació a l'Administració. Doncs aquesta deu ser la mala política de dretes que fan alguns ajuntaments socialistes, com el de Girona, per exemple, que són els qui fixen a la companyia d'aigües els terminis en què han de liquidar les tarifa-

cions. I no em dirà que es pot anomenar una bona política d'esquerres el fet que aquest mateix Ajuntament, com a conseqüència d'aquests terminis que ell ha fixat a la companyia, el dia 31 de març d'enguany, quan ja li corresponia haver liquidat més de cinc milions i mig de pessetes a la Junta de Sanejament, només n'havia pogut pagar 256.000; o bé la Corporació Metropolitana que, en comptes d'1.800.000 pessetes n'havia pagat menys de la meitat.

Estigui segur, senyor Nadal, que mai la Junta de Sanejament i el seu sistema financer han limitat l'activitat que, en aquest camp, tenen les Administracions actuants.

Respecte al punt tercer, seré molt breu. Efectivament, l'article 16 de la Llei preveu la delegació del cobrament de l'increment de tarifa, quan les entitats locals executin les obres, o prestin els serveis finançats per aquest sistema. Però això també vol dir que la delegació no és possible en tots els casos; delegar purament i simple la recaptació, com preveu la Moció, convertiria l'increment de tarifa en una taxa municipal, però que només podria ser utilitzada per criteris finalistes d'actuacions generals, perquè, com diu el final de l'exposició de motius de la Llei, aquest és un sistema fonamentat en la solidaritat entre tots els usuaris de la conca. Solidaritat que no sempre es demostra per ajuntaments socialistes, que, en alguns casos, com és el cas de Mataró, demana de rebaixar la tarifa només per al seu municipi, o com el cas d'algun ajuntament prop de Girona, que, en posar-se en marxa el Pla de sanejament de la conca del Ter, es va negar a pagar l'increment de la tarifa perquè la federació de les comarques de Girona del PSC-PSOE havia dirigit un escrit a tots els ajuntaments, explicant que es tractava d'un impost encobert —em refereixo a un escrit de data 23 de juliol del 84. Per tant, la delegació en el cobrament, tal com la Llei contempla. Però fer-ho d'una altra manera, seria atemptar contra la mateixa Llei i el seu principi de solidaritat de conca, cosa que estem segurs que ni vostès ni el nostre Grup, volem.

I, finalment, el punt quart. És poc seriós dir ara que es faci el calendari d'implantació. Em sembla que no tinc temps, però, si en tingués, li podria detallar com funciona aquest calendari; li podria explicar les tretze zones, i dir-li que, en aquests moments, l'aplicació es fa sobre una superfície que afecta el 90% de la població de Catalunya, i que de les quatre zones en què falta actuar, una d'elles, que és la zona primera, que és la que agafa la zona de la Costa Brava, i que agafa Figueres i que agafa Olot, ja tenen plans sectorials, que també es contemplen. Però, només per dir-li un exemple, una llei similar a aquesta —que és la francesa— va tardar cinc anys a començar la seva implantació, i aquí, a Catalunya, amb moltes més dificultats, al cap d'un any i mig ja s'havia implantat en la zona cinquena, que era la zona més conflictiva, i que és allà on habita el 83,5% de la població de Catalunya.

En aquests moments ja es treballa, s'actua, sobre un 90%, sobre la zona on viu el 90% de la població, i, de fet, queden per actuar-hi les zones dels Pallars, la Vall d'Aran i l'Alt Urgell, que, evidentment, allà el que s'ha de fer és, sobretot, actuacions sectorials i concretes.

Però, en resum, actuar, ja es fa, i considerem que és un resultat de gestió eficaç i ràpid, i, per tant, també això ens obliga a votar en contra d'aquest quatre i últim punt de la Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Havent, doncs, ja acabat l'exposició dels criteris... (*L'I. Sr. Manuel Nadal demana per parlar.*) Perdó, per quina raó?

El Sr. MANUEL NADAL (*de l'escó estant*) : Senyor President, jo crec que el Diputat Ricard Masó, quan ha expressat la posició que jo havia esmentat respecte al punt tres, ha contradit el que vertaderament jo havia dit, i ha posat en paraules meves o del Grup Socialista coses que no hem dit, quan en el punt tres, diu que nosaltres no estem per la solidaritat entre la zona. I, aquí, si llegeix el senyor Diputat el punt tres, i el segon paràgraf d'aquest punt, veurà que diu que : «quan d'acord amb aquesta delegació, l'Administració actuant se n'encarregui de la recaptació, aquesta Administració lliurarà a la Junta de Sanejament el percentatge corresponent per sufragar les despeses dels serveis centrals d'aquella Junta, i per col·laborar solidàriament en les diferents actuacions previstes en la mateixa conca. » Com que això és el que diu, demano que consti en acta el que diu exactament la Moció del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Bé, està feta la rectificació. Anem, doncs, a passar a la votació.

D'acord amb el que ha interessat l'Il·lustre Diputat senyor Veray, interpreta aquesta Presidència que la votació s'hauria de fer en tres temps. Una per al punt primer, una altra per als punts segon i tercer i una altra per al quart. Això, suposant que algun altre Diputat no demani que la votació es faci d'una manera encara més fraccionada. Si no hi ha opinió en contra, ho farem d'aquesta manera que acaba d'exposar la Presidència.

Per tant, els qui siguin favorables al punt primer de la Moció, que es posin drets.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt de la Moció ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a la votació dels punts 2 i 3.

Els qui siguin favorables a aquests punts, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests punts han estat rebutjats per 32 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Finalment, el punt quart. Els qui siguin favorables al punt quart, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Queda substanciada, doncs, ja, aquesta Moció.

Preguntes a formular oralment davant el Ple

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'aplicació de la Llei de Normalització
Lingüística als paradors de turisme*

Passem ara ja al punt darrer del nostre ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral.

La primera d'aquestes preguntes és la que formula al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística als paradors de turisme l'Il·lustre Diputat senyor Joan Colomines, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al

qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, dins la normativa que estableix la Llei de Normalització Lingüística, es regula la normalització de tot el que fa referència a les empreses públiques de Catalunya, o bé radicades a Catalunya.

Des de fa dos anys que estem batallant legislativament, al mateix temps que també procurem incidir en tots els àmbits socials, per tal de dur a terme satisfactòriament aquesta tasca de normalització, però cal, i per això és la pregunta d'avui, fer un repàs d'aquesta tasca, i veure quines llacunes ens queden i quines coses hem de posar a debat.

A través del seguiment que li ha estat encarregat a la Comissió de Política Cultural d'aquest procés de normalització, nosaltres hem iniciat unes sessions informatives amb el Conseller de Cultura, amb el Conseller de Governació, amb el Conseller de Justícia, i d'aquí a quinze dies vindrà el Conseller d'Ensenyament, i als Diputats i Diputades d'aquesta Cambra se'ls manté informats a través del que poden llegir, i algunes d'aquestes sessions informatives ja han estat publicades en el *Diari de Sessions del Parlament*, informació a la qual, a més a més, hi té accés tota persona que vulgui, encara que no sigui d'aquesta Cambra, cosa que ens semblaria molt important que això fos possible.

Aquesta és una tasca evidentment àrdua, és una tasca delicada, políticament, i entenem que aquesta tasca també econòmicament és gravosa, i, sobretot, molt complexa. De tot aquest treball que s'ha anat fent, evidentment n'ha sortit un esperit de consens, que ja s'havia iniciat quan estava gestionant-se i quan es va fer la Llei de Normalització, i ara ha estat refermat. Això és molt important, però continua, malgrat tot, la complexitat d'aquesta tasca.

És per això, que aquesta Cambra va decidir —quan va fer la Llei— que hi havia uns espais de transitorietat que en alguns aspectes queden molt definits —parlava de dos anys—, i que en alguns altres aspectes eren uns espais molt més amplis. Tot el que fa referència a les empreses públiques estatals radicades a Catalunya, exigeixen, a més a més d'aquesta transitorietat, unes gestions per a la seva regulació, que aquesta regulació ha de procedir, evidentment, del Govern central.

En general, a través del Govern de Catalunya, s'ha anat aconseguint que en alguns centres públics de competència estatal s'hagi procedit a aquesta normalització; a la RENFE, a les autopistes, a la Telefònica; això s'ha fet a través de gestions, i això s'ha aconseguit també a través de la conscienciació de la ciutadania, que pot accelerar aquest procés.

Però els paradors de turisme no han estat traspassats a la Generalitat, i, per tant, pensem que entren en la categoria de les empreses públiques radicades a Catalunya. Llavors, en aquest sentit, i donada la situació de nul·la normalització en les retolacions i en l'àmbit administratiu dels paradors de turisme, nosaltres volem preguntar al Conseller de Comerç i Turisme com és que en els paradors de turisme radicats a Catalunya no s'ha dut a terme cap gestió de cara al compliment de la Llei de Normalització Lingüística.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Sanuy té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Francesc Sanuy) : Senyor President, senyores i senyors Diputats; efectivament, és possible, com indica l'Il·lustre senyor Diputat, que per part del Consell Executiu hi hagi hagut una certa passivitat davant la manca de normalització lingüística en els paradors nacionals de turisme. Jo, davant d'això, hauria de donar una justificació.

Fa cinc anys, ningú es podia imaginar que aquests paradors avui encara no haguessin estat traspassats, i, per tant, des del Govern el que s'ha intentat és reivindicar el traspàs dels paradors, en virtut d'una competència exclusiva, relacionada amb uns establiments que són enclavats en territori de Catalunya. I si m'ho permet el senyor Diputat, li faria una matisació, sense voler que fos una correcció. No són empresa pública, són una xarxa d'establiments gestionats a través de l'ATE —Administració Turística Espanyola—, és a dir, directament pel Ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions. Ho dic perquè podríem tenir en aquests moments la temptació, podria algú tenir la temptació de convertir-los en empresa pública, o de privatitzar-los, i això és a la premsa en relació amb ENTURSA aquests dies, com un mecanisme per escamotejar un traspàs, que no solament ens correspon, sinó que fa molt de temps que ens hauria d'haver estat efectuat.

Per tant, el que s'ha fet des del Consell Executiu és reivindicar enèrgicament el traspàs dels paradors a la Comissió Mixta, sense haver pensat mai que trobaríem una resistència tan numantina com aquella amb la qual hem ensopegat. Per tant, em temo que en aquelles matèries residuals que quedaran al final del trajecte perquè dictami el Tribunal Constitucional, dissortadament hi haurà els paradors.

I, si m'ho permet, li diré per què els reivindicuem, els paradors. En primer lloc, perquè són un illot, un enclavament de no catalanitat dintre de Catalunya. Ho són per la decoració, ho són pel mobiliari. Vostès, segurament, coneixeran aquelles xarxes i cadenes d'establiments nord-americans, els Howard Johnson, que es pot fer catorze hores d'autopista, travessar Indiana i Illinois i el Howard Johnson de mil quilòmetres després té fins i tot les culleretes iguals que els anteriors, i això és la xarxa de paradors a Espanya. Un mobiliari que en podríem dir «estilo remordimiento español» (*rialles*), una gastronomia absolutament uniformada, és a dir, cap mena de respecte als senyals d'identitat del poble de Catalunya, i, naturalment, sobretot per l'idioma propi i oficial del nostre país. El segon motiu, és que aquests paradors sovint ocupen edificis que formen part del patrimoni històric, monumental, arquitectònic de Catalunya. Exemples : la Seu d'Urgell, Cardona, Tortosa... i, per tant, que si tenim traspassades les competències dels continents, per què no hem de tenir la dels continguts?

I, en tercer lloc, perquè, com es diria en termes de propugnar reforma agrària, si hi ha en l'economia espanyola una gestió que sigui allò que se'n diu «manifestamente mejorable», és precisament la dels paradors nacionals de turisme, que tenen el dubtós honor de ser els únics hotels d'Espanya que perden diners. Ja sé que el dèficit de paradors aparentment s'ha reduït des que les pèrdues s'imputen a una altra empresa autònoma anomenada «Central de Compres», de tal manera que, cobrat el que paga el client i descomptat el que cobra el treballador, surten unes xifres no tan vermelles, atès que totes les pèrdues passen a l'anomenada «Central de Compres».

Bé, per tant, perquè la gestió és manifestament millorable; perquè és un illot de no catalanitat a casa nostra, la seguirem reclamant amb uns arguments d'autoritat moral, que vénen també de la incongruència. Vostès saben que hi ha una altra xarxa d'hotels —l'argument que s'esgrimeix és : «són una xarxa»—, bé, també ho eren els ferrocarrils de via estreta i, malgrat això van ser traspassats a la Generalitat. Però n'hi ha una altra, de xarxa, molt més significativa, la més gran d'hotelleria amb *overbooking*, la que més *overbooking* té de tot el país, que són les presons, i el Conseller Bassols n'ha acceptat el traspàs.

Per tant, el fet que formin part d'una xarxa no és justificació suficient. I també eren una xarxa les residències del «Tiempo Libre», el que passa és que com els clients són només treballadors, doncs sembla que això ja ho poden fer els governs autonòmics. Però quant als clients dels paradors, són gent d'una altra qualitat o distinció, i sembla que no estem a l'altura de fer les reserves i de conduir la gestió.

Bé, per tots aquests motius, la nostra línia d'actuació, senyor Diputat, havia estat la de reivindicar enèrgicament aquest traspàs, que en anglès se'n diria *long overdue*, ja fa temps que tocava (*rialles*) i no havíem en canvi adoptat l'altra línia, que és aquesta que vostè anomenava transitòria; transitòria vol dir fins que el Tribunal Constitucional no ho decideixi, sembla que ara sí que calia fer d'altres gestions.

Jo vaig visitar al Ministre Barón, li vaig parlar del tema, el Ministre m'ha promès que s'ocuparà d'aquesta qüestió, i que la normalització lingüística es notarà també a la xarxa de paradors mentre el Tribunal no decideixi a qui corresponen.

I, per si això fossin paraules que volen, li he reiterat el nostre desig per escrit, i em penso que podem confiar en la paraula que ens ha donat, que, almenys pel que fa a l'idioma, aquests paradors deixaran de ser una espina contradictòria amb el conjunt de la realitat del nostre país. Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. L'Il·lustre senyor Diputat, si vol replicar, té la paraula.

El Sr. COLOMINES : Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Primer de tot, agrairé a l'Honorable Conseller la precisió sobre la qualificació dels paradors, que, si no ho he entès malament, va més enllà del que jo preveia en l'empresa pública, i, si ho he entès bé, són organismes pràcticament d'un Ministeri; molt bé. Per tant, això és una cosa que no sabia, encara fa més greu la situació.

També li agraeixo les informacions sobre l'ambient dels paradors, i, sense cap mena de... bé, no sabia com dir-ho, però utilitzant les seves mateixes paraules, sense cap mena de «remordimiento catalán» li diré que considero això molt greu, però em sembla que la via que s'ha iniciat és bona, de no esperar cap decisió sobre el traspàs dels paradors, i que ja des d'aquest moment s'iniciï la catalanització d'aquests establiments, i resolgui el que resolgui el Tribunal Constitucional, aquests establiments radicats a Catalunya s'han de regir per les normes de Catalunya, i per les normes amb què es regeixen tots els establiments que hi radiquen. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies; l'Honorable Conseller desitja... d'acord.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la construcció d'un hospital a Móra d'Ebre*

Per al punt segon i tercer de l'ordre del dia ha estat demanat el seu ajornament; per tant, passarem a la pregunta número 4, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu, sobre les obres de l'Hospital de Móra d'Ebre. Té la paraula, per formular-la, l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Aquest Diputat ha fet ja dues preguntes per escrit sobre el pla ALTEBRAT, i sobre l'hospital de Móra d'Ebre, i les respostes obtingudes m'omplen de preocupació.

N'hi ha una altra, formulada pel malaurat Diputat senyor Peris, Jordi Peris, i recentment hi ha hagut una pregunta a la qual jo no he trobat la resposta, encara que per la premsa sembla que sí que hi ha hagut una resposta, feta per un Diputat del Grup de Convergència i Unió. Però, la veritat, és que avui les obres a l'hospital de Móra d'Ebre estan paralitzades, i les explicacions que es donen no són en absolut ni clarificadores ni satisfactòries. Farem una mica d'història.

El 29 de juliol de 1980, Festa Major de Móra d'Ebre, el President Pujol exposa la intenció de construir l'hospital. Posteriorment, i en les reunions del 18 i 22 de desembre de 1980, el Consell Executiu aprova el pla ALTEBRAT; es nomena director, se'n fa una exposició pública, se n'edita un llibre voluminós, es preveuen uns terminis d'acabament —si volen, en parlarem d'aquests terminis d'acabament—, es va a Edimburg, a Glasgow, a Sidney; ve el senyor William O'Lairy, d'Edimburg, ve la senyora Sara Johnson, de Mèxic, ve un director de l'oficina regional de l'Organització Mundial de la Salut. Es fa una propaganda important del que havia de ser aquest hospital.

El 23 d'octubre del 81, Festa Major de Móra la Nova, es lliura pel President Pujol el pla funcional de l'hospital de Móra d'Ebre, que s'havia de construir. El 27 d'agost de 1982, Festa Major de Móra d'Ebre, el Conseller Laporte dona el projecte de l'hospital a l'Ajuntament de Móra d'Ebre.

El *Diari Oficial de la Generalitat*, del 26 de novembre de 1982, publicava la resolució de l'11 de novembre del mateix any, per la qual s'anunciava la licitació de l'obra, hospital de nivell I, primera fase a Móra d'Ebre, pel sistema de concurs modalitat preu fet —la traducció al Butlletí Oficial de l'Estat era «tanto alzado», la traducció de «preu fet» és «destajo», però, bé. El valor de l'obra era 549.281.534 pessetes. El *Diari Oficial de la Generalitat* del 12 de gener de 1983, publicava l'ordre del Departament de Sanitat i Seguretat Social, de 30 de desembre, d'adjudicació de les obres a l'empresa Hispano Alemana de Construcciones, SA, per un import de 469.800.000. El dia 2 de febrer de 1983, el Conseller Laporte fa l'acte simbòlic de la col·locació de la primera pedra, i anuncia que l'obra s'acabarà en divuit mesos. Hauria d'haver-se acabat el juny de 1984, ara fa, si fa no fa, un any.

La realitat és que les obres es van paritzar fins a no treballar-hi ningú. La gent es començava a preocupar, i els ajuntaments el van visitar, a vostè, inquiets, a principis de setembre de 1984. Aquest Diputat va fer una pregunta; en resposta, el senyor Conseller, deia textualment : «La paralització de les obres de l'hospital de Móra d'Ebre obeeix a l'incompliment del contracte per part de l'empresa adjudicatària Hade-

cosa, que allega motius econòmics imputables a una errada en la seva oferta.», i més endavant, afegia : «s'intenta arribar a un acord immediat amb l'empresa adjudicatària.» Però, la veritat és que el Conseller reconeixia que la paralització obeeix a l'incompliment de l'empresa adjudicatària.

Es publica un butlletí el gener del 85 del pla ALTEBRAT, i s'anuncia que immediatament es reprendran les obres, i que la qüestió ja està totalment solucionada. La veritat, és que es comença a treballar de nou, i llavors aquest Diputat torna a fer una altra pregunta, demanant la justificació de per què se li dona a l'empresa adjudicatària quasi bé 200 milions més del preu d'adjudicació, és a dir, 199.900.000 pessetes més que el preu d'adjudicació. Però uns mesos més tard, l'obra es torna a paritzar, i en una reunió a la qual jo vaig assistir, l'Ajuntament de Móra d'Ebre, convocada per l'Alcalde de Móra d'Ebre, s'anuncia per part d'ell que l'explicació és que s'està pendent d'un dictamen del Consell d'Estat.

Fins aquí la història; ara bé, jo tinc unes quantes qüestions que em preocupen, i que preocupen realment. La primera, és per què la contractació per concurs? Miri, dintre la jurisprudència generalment acceptada, els supòsits on s'escau el concurs són aquells que pressuposen un projecte, o no definit, o millorable, o no fet, o de tecnologia ultramoderna, o, en el cas que l'Administració hi aportï materials. Miri, no crec que l'Administració hi aportï materials, no crec que la tecnologia sigui ultramoderna, però el projecte està fet, perquè jo l'he vist, ja està fet, amb el que jo ja no tinc les condicions suficients per opinar és si el projecte és o no definit, o és millorable. Però la primera pregunta és per què es treu un concurs i no un concurs subhasta?

Segona, si com vostè ens diu, hi ha incompliment per part de l'empresa, per què no la rescissió i posterior contractació? Motius per rescindir en tenim molts, n'hi ha un de molt clar : l'incompliment dels terminis pot comportar la rescissió, amb pèrdua de fiança o amb penalització.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor Diputat, només li voldria dir, sap que té set minuts i mig, però els cinc primers els ha exhaurit. Només per al seu concixement.

El Sr. ALEU : Gràcies. Bé, doncs, resulta que vostè el que fan és primar l'empresa amb 199.900.000 pessetes. Senyor Conseller, per què, per què no la rescissió? Miri, aquest matí se li ha fet una interpellació sobre la contractació directa. En aquest cas, seria un dels pocs en què estaria justificada la contractació directa, quan és fruit d'una rescissió, i aquí no rescindeixen.

Per què li donen 199.900.000 pessetes més? Miri, supera el 20% sobre el preu de licitació, i el 35% sobre els d'adjudicació. Què els ha dit l'interventor sobre això? O no els ha dit res l'interventor de la Generalitat?

També la resposta, en una de les respostes diu que l'oferta actual de DECOSA és inferior a la segona oferta més econòmica presentada en el concurs de 1982, fins i tot sense actualitzar preus. Vol dir que la segona oferta més econòmica presentada l'any 82 era un 20% per sobre del preu de licitació, i no els fa pensar que el projecte podia tenir un error? No els fa pensar, això? I, penúltim, per què, la consulta al Consell d'Estat? Que no tenen una informació del senyor interventor?

I, l'última pregunta —se m'ha esgotat el temps, ho faig una mica més de pressa— : que el pensen fer, l'hospital de Móra

d'Ebre? El pensen tirar endavant? Perquè les seves actuacions són un cúmul de desencerts i de recerca de culpables a qui carregar el mort de la no-construcció; primer, l'expropiació de RUMASA i, per tant, d'Hispano Alemana, i, ara, el Consell d'Estat. Jo, el que m'agradaria saber és si el pensen fer, i, tenint les mesures com tenen, si les aplicaran.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, senyor Aleu, vostè, com altres Diputats, com altres membres d'aquest Parlament, han insistit reiteradament a saber què passa amb el pla ALTEBRAT i amb l'hospital de Móra d'Ebre.

Miri, jo li puc assegurar que molt, no diré «molt», però, vaja, que tant preocupats com puguin estar vostès, pel fet que les obres de l'hospital de Móra d'Ebre s'hagin hagut d'interrompre per motius absolutament aliens a la voluntat de l'Administració que les va encarregar, em preocupa també a mi.

No hi ha dubte que pensem fer l'hospital de Móra, senyor Aleu; no n'hi ha cap dubte. No hi ha dubte que el pla ALTEBRAT és un pla que ha estat ben pensat, al meu entendre, que ha estat ben explicat, que ha vingut molta gent a veure'l, i que ha estat objecte de molts elogis, no solament de gent de Catalunya, sinó de gent de fora de Catalunya, i el pla ALTEBRAT, com el senyor Aleu coneix perfectament, tira endavant. Parla-rem de seguida de l'hospital, però el pla ALTEBRAT tira endavant. Hi ha el centre d'assistència primària de Gandesa, que va estar també —i m'estranya que no ho hagi dit— un temps interromput per dificultats de l'empresa —i en aquest cas sí que es va canviar d'empresa i es va fer l'adjudicació directa la segona vegada—; estan pràcticament acabats els centres d'assistència primària de Batea i de Flix, i estan encara el centre de Falset, com vostè sap, i el centre de Móra la Nova, pendants que s'acabin de fer els projectes i que tinguem oportunitat de tirar-los endavant.

L'hospital de Móra d'Ebre va ser, en un moment determinat, contractat per concurs, a causa d'una sèrie de circumstàncies, entre altres, la seva tecnologia; no hi ha cap dubte, d'això. I, fins aquí, les coses van anar bé. El senyor Aleu ha dit tota una sèrie de dades que lliguen amb les que jo tinc aquí. El 30 de desembre va ser adjudicat l'hospital per un import de 469.800.000 pessetes sobre un pressupost de licitació de 549; efectivament, com el senyor Aleu ha dit molt bé, l'empresa que venia després estava per sobre del preu de licitació i, per tant, no se li podia adjudicar. Era, per tant, concursant pràcticament únic, i, evidentment, el ritme de construcció va anar normal fins a finals de l'any 1983. Va ser el 27 de gener del 84 quan l'ICSS, en vista del gran alentiment de les obres, va instar l'empresa que tirés endavant aquestes obres que estaven gairebé paralitzades; l'empresa en va fer un cas relatiu, i el maig de 1984, acabada l'estructura de l'edifici, va interrompre totalment les obres i va fer una petició d'un augment que ens va semblar desmesurat. Si no m'equivoco, demanava, en lloc de 469, uns 800 milions de pessetes.

Evidentment, nosaltres, per molts motius, no podíem atendre aquesta petició —i vull recordar al senyor Aleu que, en

aquells moments, Hispano Alemana era una empresa ja nacionalitzada, era del Grup RUMASA, com ell sap molt bé—, i, després d'unes llargues negociacions, en vista que tots els tècnics ens van dir que, fos per adjudicació directa o fos pel tipus de contractació que fos, la nova adjudicació de l'obra ens costaria molts més diners que no pas abans, es va arribar a una entesa amb l'empresa, a un preu que, per altra banda, el senyor Aleu ja ha dit, de 669.700.000 pessetes, i en aquest cas teníem els diners i la voluntat de fer-ho, senyor Aleu. El que passa és que, com vostè ha dit molt bé, evidentment, s'havia de seguir la normativa legal, i vam demanar el parer de la Intervenció, i el Consell Executiu hi va dir la seva. I el parer de la Intervenció —de la Intervenció General de la Generalitat— va ser que era absolutament preceptiu, atesa la quantia de l'augment, que hi hagués un informe previ del Consell d'Estat. El Consell Executiu va acordar, en principi —vaja, definitivament, no en principi—, el 21 de març de 1985, demanar al Consell d'Estat que emetés un informe sobre la conveniència o no de fer aquesta nova adjudicació a Hispano Alemana de Construcciones.

En data 9 d'abril, el President de la Generalitat va trametre a la Comissió permanent del Consell d'Estat l'expedient sencer, relatiu a la interpretació i la modificació del contracte d'obres de l'hospital de Móra d'Ebre, per tal que emeti el corresponent dictamen segons el procediment legal de l'article 23 de la Llei Orgànica 3/80, de 22 d'abril, a proposta del Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Aquest és, repeteixo, un tràmit preceptiu. Segons diu l'article 18 de la Llei de Contractes de l'Estat, pel fet que el preu del contracte és superior en 100 milions de pessetes, i pel fet que el contracte excedeix en un 20% el preu de l'inicial.

En l'ordre de remissió de l'expedient al Consell d'Estat, feta pel President de la Generalitat, es feia constar la urgència de la situació, i, per tant, se sol·licitava la urgència del dictamen, el qual, segons l'article 19.1 de la Llei Orgànica 3/1980, del Consell d'Estat, de 22 d'abril, s'ha de resoldre en el termini de quinze dies. Quinze dies que han passat sobrerament, des del 9 d'abril, en què va ser tramès aquest expedient al Consell d'Estat. El termini, per tant, està ultrapassat. Li puc assegurar, senyor Aleu, que, a través de diverses gestions hem demanat al Consell d'Estat que acceleri aquests tràmits; no en tenim resposta. Jo espero que el Consell d'Estat, un dia o un altre —i vull creure que serà ben aviat— emetrà el seu dictamen, i si aquest dictamen preceptiu és favorable, jo li puc assegurar que, d'una manera immediata les obres seran repeses, perquè en aquest cas hi ha les partides pressupostàries a punt per tal que l'obra pugui ser continuada per l'empresa.

Jo li asseguro que tindria tanta satisfacció com el senyor Aleu, en primer lloc, de donar la notícia de la represa d'aquestes obres quan s'hagin resolt aquests tràmits administratius, i no cal dir que per a mi seria molt satisfactori que l'hospital de Móra d'Ebre, que és l'obra que corona tot aquest pla ALTEBRAT fet amb tanta cura, pogués ser inaugurat —ja no li diré quan— com més aviat millor.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Voldria significar al senyor Aleu que, si bé ha exhaurit el seu temps, li dono un minut perquè pugui contestar.

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Miri, jo només

vull fer una observació. Per l'explicació que vostè ens ha donat, vostès han pres una decisió, han acordat seguir un camí, però penso que els resultats estan demostrant que no era el camí bo. El camí bo hauria estat rescissió i adjudicació. Val més diners, d'acord, però hauria estat un camí nítid i clar. De tota manera, vostès han pres una decisió i és a vostès a qui correspon, i, per tant, no em poso en aquesta decisió, si és que el dictamen del Consell d'Estat és favorable, cosa que, a la vista de la legislació, i essent un profà en la matèria, no entenc que pugui ser favorable.

El segon tema és que vostè diu : «És que ja hi ha partides pressupostàries». Bé, això ja no ho veig tan clar, a la vista dels pressupostos. Miri, segons els pressupostos, l'any 83 hi ha 175 milions per al pla ALTEBRAT, l'any 84, 100 milions per a l'hospital de Móra d'Ebre, i l'any 85, 90 milions per a l'hospital de Móra d'Ebre, però també hi ha una altra significació, i és que, així com a l'hospital de Viella —que és l'altre hospital prototipus— es fixa que s'han gastat uns diners de l'any 84, en el cas de Móra d'Ebre no diu que s'hagi gastat ni un duro, i allà hi ha una obra feta.

Gràcies per la seva benevolència, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : De l'escó mateix, si m'ho permet el senyor President. Bé, el camí bo és el que ens va dir la Intervenció de la Generalitat, senyor Aleu. Em sembla que no en teníem d'altre. Comptat i debatut, ens va semblar —i estic segur que era així— que era molt més ràpid i factible aquest camí que no pas la rescissió del contracte i la nova contractació. Ens hauria costat molts més diners, i això enllaça amb la segona part de la seva afirmació. Nosaltres tenim els diners; no figuren en el pressupost actual; són de pressupostos anteriors, i estan reservats si l'empresa que pot continuar les obres és la mateixa.

Per tots aquests motius, senyor Aleu, seguint la més estricta normativa, nosaltres hem seguit el camí que a mi em sembla —no cal dir— administrativament més correcte, sinó també el més eficaç des del punt de vista de l'operativitat.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al Consell Executiu

sobre la vaga de l'empresa Compañía Catalana de Servicios, SA

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Conseller. De la pregunta número cinc, se n'ha demanat també l'ajornament, i, per tant, passàrem a la formulació de la pregunta número set, que fa l'Il·lustre Diputat senyor Lluís García en relació amb un Decret publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, del 15 de maig del 85.

Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís García.

El Sr. GARCÍA i SÁEZ : Gràcies, senyor President. Molt breument, perquè, si vostès han tingut l'oportunitat —que l'han tingut— de poder llegir la meua pregunta, la qüestió que plantejo és una qüestió de forma, i dic de forma, perquè, bàsicament, el que plantejo és un tema que podríem vincular a la pràctica, habitual pràctica del Consell Executiu, de fer les coses malament en relació amb la publicació de les seves disposicions al *Diari Oficial de la Generalitat*.

Vostè, senyor Conseller, que té experiència professional en

la matèria laboral, hauria de conèixer que, quan una vaga està anunciada i un Govern ha de prendre una mesura de garantir serveis mínims, l'ha de fer publicar dies abans que la vaga sigui declarada o que la vaga sigui anunciada, perquè, si no, la mesura seria pràcticament inviable; és a dir, com garantir els serveis mínims d'una suposada vaga, si la vaga ha començat i el decret encara no s'ha publicat? I és això, el que passa.

El que passa és que vostès han publicat un Decret —119/85, això sí : de data 13 de maig del 85— que publiquen el dia 15 i que, en el mateix Decret, diu que entrarà en vigor el mateix dia de la publicació. Que entrarà en vigor el mateix dia de la publicació! Per tant, dia 15, i la vaga, vaga, per altra banda, que afectava la Compañía Catalana de Servicios, SA, del sector d'escombraries, neteja pública i clavegueram, va ser anunciada el seu primer dia el dia 15. Afortunadament, aquesta vaga va ser desconvocada i no va ser necessari, per tant, l'aplicació d'aquest Decret, d'altra banda de difícil aplicació el dia en què era publicat.

Només aquesta era la raó de la pregunta : posar en evidència una vegada més, o bé que vostès tenien converses prèvies i ja ho sabien, i, per tant, no calia publicar el decret, o bé que vostès van fer d'endevins i van publicar un decret de manteniment de serveis mínims el mateix dia de publicació de l'anunci de la vaga.

En tot cas, aquestes són les raons que han motivat aquest Diputat a fer la pregunta : posar en evidència aquesta situació, i, en tot cas, que els decrets que s'hagin de publicar per a manteniment de serveis mínims en cas de conflictes, com és el d'una vaga que afecta un sector tan important, puguin ser publicats amb la celeritat deguda, i amb suficient temps per tal que, precisament, la seva eficàcia, la seva raó de ser es pugui complir.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula, en representació del Consell Executiu, l'Honorable Conseller de Treball, senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, atesos els termes en què planteja la pregunta el senyor Diputat, sembla necessari efectuar una breu explicació respecte al procediment que se segueix amb els decrets sobre serveis mínims essencials per a la comunitat, en els casos de vagues que afecten empreses o entitats encarregades de la prestació de qualsevol tipus de serveis públics o de reconeguda i inajornable necessitat.

Si bé el paràgraf segon de l'article 10 del Reial Decret 17/1977, de 4 de març, sobre les relacions de treball, atribueix a l'autoritat governativa la potestat de dictar les mesures necessàries per determinar el manteniment dels serveis essencials de la comunitat —i això va ser declarat constitucional pel Tribunal Constitucional en sentència de 8 d'abril de 1981—, essent el mateix Tribunal el que va declarar que la titularitat competencial per establir els serveis mínims corresponent al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya com a òrgan de govern d'aquesta Comunitat Autònoma, en la sentència de 5 de novembre de 1981; és cert que el paràgraf segon de l'article 10 abans esmentat no ha estat mai objecte d'un desenvolupament específic, per la qual cosa són d'aplicació les normes del procediment comú adequades als principis constitucionals.

En virtut de tot això, quan és convocada una vaga que pot afectar serveis públics o de reconeguda i inajornable necessitat, la qual cosa es notifica únicament amb deu dies d'antelació i a vegades amb menys dies, el Departament de Treball, a través de l'òrgan corresponent, cita les parts afectades per la vaga, és a dir, l'empresa i els treballadors, a fi, d'una banda, d'intentar la mediació entre les parts per tal d'assolir un acord entre aquestes i, com a conseqüència d'aquest acord, la desconvocatòria de la vaga, i, d'altra banda, en el cas que no es pogués assolir l'acord escoltar les parts sobre la necessitat de l'establiment de serveis mínims i, si s'escau, l'abast i amplitud d'aquests serveis.

Una vegada acomplert aquest tràmit d'audiència a les parts, el Conseller de Treball i, si s'escau, el Conseller competent per raó del servei públic afectat, previ estudi de les circumstàncies que hi concorren, proposa al Consell Executiu, per a la seva deliberació, l'oportú decret de serveis mínims.

Aprovat aquest decret pel Consell Executiu, és tramès al *Diari Oficial de la Generalitat* per a la seva publicació.

No obstant això, en aquells casos en els quals s'adverteix que, atesa la falta de publicació diària del *Diari Oficial de la Generalitat*, el decret seria conegut per les parts amb posterioritat a l'inici de la vaga, es notifica prèviament i personalment a les parts interessades, sense perjudici a la posterior publicació al *Diari Oficial de la Generalitat*.

En el cas que és objecte de la pregunta del senyor Diputat, la Direcció General de Relacions Laborals va convocar el dia 9 de maig les parts afectades per la vaga, és a dir, la representació de l'empresa i el comitè de vaga, d'una banda, per intentar assolir l'acord entre les parts, i en el cas que això no fos possible, i d'acord amb el principi constitucional d'audiència als interessats, per escoltar-nos sobre la necessitat dels serveis mínims i l'abast d'aquests serveis. Això era el dia 9.

No havent-se pogut aconseguir l'acord en aquest cas, es va efectuar l'oportuna proposta de serveis mínims que ha donat un original decret objecte de la pregunta. Ara bé, cal assenyalar que, en aquest cas, les parts van exposar a la reunió que existien possibilitats d'assolir un acord, com després es va confirmar, i, per tant, de desconvocatòria de la vaga, i van sol·licitar un termini de temps per portar a terme les negociacions pertinents.

Notificada per les parts al Departament de Treball la no-existència de l'acord, que en principi semblava que fóra possible, després va resultar que se'n desdient, i portada la proposta dels serveis mínims al Consell Executiu per a la seva deliberació, va aprovar-la en la data del 13 de maig del 85.

Seguint el procediment abans esmentat, es va procurar també la notificació; va ser aleshores quan es va saber que la vaga estava definitivament desconvocada però, en definitiva, ja s'havia cursat, doncs, la seva publicació. Amb tot, sempre se segueix en aquests casos, quan la pressa del temps no ho permet, la notificació directa a les parts.

En conseqüència, i amb independència que el repetit decret dels serveis mínims es publiqués, doncs, en el *Diari Oficial de la Generalitat* el dia 15 de maig, és cert que, en tot cas, es va garantir la prestació dels serveis mínims indispensables.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable

Conseller. Per replicar, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, des de l'escó mateix, perquè és obvi que de la meua intervenció, en tot cas, no es podia deduir per part del Conseller, tal com ho ha fet, cap mena de qüestionament del procediment, de la facultat de la competència del Conseller i del Consell Executiu per tal de garantir serveis mínims en cas de conflictes, com és el que he esmentat.

Per tant, que quedi clar que des del punt de vista de la competència del Conseller i del Consell Executiu en aquesta matèria cap mena de dubte per part de la seva acció i, per tant, de la publicació.

El que sí que queda clar, d'altra banda, de la seva resposta és que, o bé els procediments que té el Consell Executiu són massa rígids per fer precisament una qüestió d'aquest tipus : deu dies des de l'anunci de la convocatòria, reunió del Conseller amb les parts afectades, proposta a l'altre Conseller, en el cas que el servei sigui adient, proposta al Consell Executiu, tramesa al *Diari Oficial de la Generalitat*..., sembla que són bastants processos per tal que un decret d'aquesta importància i d'aquesta naturalesa pugui ser publicat, senyor Conseller, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, que és el que dóna vigència i rigor a la norma. Per tant, només des de la publicació, malgrat que vostè tingui la precaució de comunicar-ho a les parts, només des del dia de la publicació al *Diari Oficial de la Generalitat* té vigor i, per tant, vincula a terceres persones, a les parts, en definitiva, quan es pot deduir si el Govern garantirà o no, a través del corresponent decret, els serveis que pretén garantir. Per tant, és fonamental que un decret entri en vigor i sigui publicat abans que comenci a celebrar-se la vaga perquè, si no, no té cap mena de valor.

I això és el que hem intentat plantejar, no sé si se m'ha entès suficientment bé, però, en tot cas, em dono per respost de la resposta del Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el millorament de l'entorn de l'aqüeducte
romà Pont del Diable, a Tarragona*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passaríem ja a la següent pregunta, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres, en relació amb l'aqüeducte romà anomenat el Pont del Diable. Té la paraula per formular la dita pregunta l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Potser algun Diputat s'estranyarà que un Diputat tan lleidatà de soca-rel com jo faci una intromissió en terres tarragonines.

Bé, el motiu és el següent : som molts, em fa l'efecte, en aquesta Cambra que som uns apassionats del missatge grecoromà i som encara uns quants que som capaços d'embadalir-nos contemplant un aqüeducte, contemplant una catedral, contemplant monuments de tipus necròpolis, acròpolis, etcètera, vestigis, temples —temples en el sentit romà de la paraula—, coliseus..., i jo recordo en la meua llarga estada a França, per exemple, visitant la ciutat de Nîmes, que és una ciutat il·lustríssima des d'aquest punt de vista, que presenta una quantitat de monuments com són les Arènes, com són la

Tour Magne, una colla de monuments, i jo sempre deia amb el meu orgull de català: «Sí, però nosaltres tenim Tarragona, nosaltres tenim Tarraco». I, efectivament, Tarragona és una meravella, és una meravella perquè hi ha una colla de mostres d'aquella civilització, una de les quals és, com diu la meua pregunta, aquell magnífic aqüeducte anomenat Pont del Diable.

Fa un parell o tres de setmanes vam anar a passar el dia a Tarragona amb uns amics i, de tornada, els vaig oferir d'ensenyar-los l'arc de Berà, que no havien vist mai, i la meua sorpresa va ser extraordinària —feia molts anys que no hi havia estat— en veure l'estat de lamentable abandó en què es troba aquell magnífic monument. No sé si vostès han tingut ocasió de passar-hi darrerament però, primera, costa moltíssim d'encertar l'entrada —es troba en una carretera recta, la carretera que va de Tarragona a Valls—, no hi ha cap dispositiu d'accés per entrar-hi, no hi ha pràcticament cap senyalització, de manera que un turista que no coneixi el terreny, podríem dir, no té cap possibilitat d'encertar l'entrada i de poder visitar aquest monument, del qual s'està fent una propaganda molt encertada en tots els prospectes i fullets que hi dediquen les Conselleries de la Generalitat i àdhuc les publicacions especialitzades.

Aleshores, parlant ja en un terreny més polític, jo vaig pensar que en un moment en què els nostres pretesos tutors ens volen guiar pel camí del respecte del patrimoni històric, quan nosaltres ens aixequem, molt justament contra certes intromissions en les nostres facultats autonòmiques en aquest tema particular del patrimoni artístic, em fa l'efecte que nosaltres no hauríem de donar peu que se'ns pogués fer la més mínima observació desagradable sobre la conservació i el bon manteniment d'aquesta monuments.

Jo crec, senyor Conseller, que hauríem de fer un esforç perquè aquest magnífic aqüeducte, que és comparable, i ho dic amb tota sinceritat, jo conec el Pont du Gard, conec, per exemple, l'aqüeducte de Segòvia, i altres que no cal citar, que són bellíssims, que són maquiíssims, però, evidentment, l'aqüeducte de Tarragona, la seva situació, el color de la seva pedra, és a dir, la perfecció de les seves arcades, jo, realment el considero una pura meravella arquitectònica, i és una llàstima l'estat de deixadesa en què es troba l'entorn, l'entrada i la mateixa situació.

Per tant, la meua pregunta seria: «És que el Consell Executiu, i en particular, la Conselleria de Cultura, pensa adoptar alguna mesura puntual per tal de corregir aquest estat de coses i promocionar, és a dir, dignificar, agençar un monument que és una glòria per a tots nosaltres?»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Rigol.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Rigol): Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Permetin-me confessar a l'Il·lustre senyor Diputat amb paraules llatines, que és el que correspon, que *contra facta non dantur argumenta*, i que realment els fets són els que diu ell i que el procés aquest de degradació de l'entorn de l'aqüeducte romà de les Farreres, doncs, realment és visible i és així mateix.

És més, si em permet, li ampliaré, li diré que el conjunt monumental romà de tot Tarragona està en una situació realment

molt precària quant a mitjans, i aquest, evidentment, també. Permeti'm que li digui a títol, doncs, pràctic que, conjuntament el Departament de Cultura amb el de Comerç i Turisme, estem endegant un pla de senyalització de totes aquestes zones i, per tant, això que significa que des de la carretera que va de Tarragona a Valls no hi hagi cap senyalització, ben properament ho tindrem solucionat. Aquest és un primer punt.

Un segon punt, li haig de dir que aquest aqüeducte des d'allà on es veu d'una manera més freqüent és, precisament, des de l'autopista. Precisament, aquí hi ha hagut una degradació de l'entorn des de la carretera normal perquè la utilització fonamental des del punt de vista visual és des de l'autopista. Aquest és un punt on sí que s'hi atura molta gent, la qual cosa ens obliga a tenir-lo encara més ben endreçat.

D'altra banda, estem en col·laboració amb la mateixa autopista, per una cosa molt annexa i molt paral·lela amb això, però que a nosaltres ens semblava prioritari, que és la possible visualització, també des de l'autopista, de la pedrera romana del Mèdol. Aquest és un altre punt.

Permeti'm que li digui que, per un cantó, la senyalització per la qual vostè particularment s'interessava espero poder-ho arreglar aviat, que també, fins i tot, pel que significa d'atenció per part de vostè i com a crit d'atenció a això, doncs, procurarem fer una acció intensiva d'ajudar aquest monument en concret, sàpiga que tot Tarragona està amb moltes dificultats de funcionament. En aquest moment, per exemple, tenim tancada la torre de Pilat, perquè no tenim conserge per poder-la tenir oberta; sàpiga, doncs, que estem en una situació molt precària, en aquest sentit. Però, dintre d'això, anirem, diguem-ne, arreglant aquest punt, que és el del seu màxim interès.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, l'Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat desitja replicar?

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*): No, senzillament agrair molt sincerament, i prendre nota de la disposició de la Conselleria per a almenys instal·lar un sistema de senyalització que permeti trobar el monument que els turistes desitgen visitar.

Ara, l'argument de l'autopista no em convenç, perquè, evidentment, mirar el monument des de l'autopista, amb el soroll dels automòbils, amb els gasos, etcètera, és molt diferent que passejar-se i travessar l'aqüeducte respirant el timó i el romaní de l'entorn del monument i escoltant el cant de les cigales i no el cant dels automòbils.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Bé, passem ja, perdó, l'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (*de l'escó estant*): Permetin-me un segon. Només suposo que no la va sentir gaire, l'olor del romaní, perquè allò està realment molt suburbialitzat, és a dir, que està molt degradat. Què més voldria que sentir el cant dels ocells i l'olor del romaní que vostè no va sentir i jo tampoc!

Gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre el servei de bugaderia
de l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Conseller. Bé, la darrera pregunta d'aquestes que avui es formulen, la formula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, en relació amb les deficiències del servei de bugaderia de l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, potser la lectura del títol d'aquesta pregunta pot semblar que sigui un tema domèstic, però els asseguro que no perquè té aquest nom vulgui ni dramatitzar ni fer-ne un acudit, perquè el tema és força seriós.

Resulta que a Bellvitge tenim un hospital, un hospital d'alta tecnologia, un hospital del qual ens sentim orgullosos del nivell tècnic i científic del personal que hi ha allà, però que, precisament en els últims dies, doncs, s'estan fent uns trasplantaments que són ben interessants per a la ciència, per al servei a la nostra societat, però resulta que aquests trasplantats, a l'hora de la veritat, és que el dramàtic és que no se'ls poden canviar els llençols, i això resulta paradoxal i, com he dit no és que sigui un acudit, sinó que aquesta és la realitat del que passa —i vostè ho coneix, senyor Conseller—, ni aquests trasplantats, ni els acabats d'operar malalts que sagnen, amb ferides que supuren, etcètera, el personal que treballa aquí no se li pot canviar els uniformes de treball, tot el que fa referència a la roba de treball i dels malalts.

I no és que en faltin, n'hi ha suficients, és que la bugaderia no funciona. A més, no és un tema solament de comoditat, de confortabilitat, sinó que és un tema d'higiene i un tema, diríem, de risc per infeccions. O sigui, el problema no solament és aquest, el problema que s'afegeix a tot això, és que és un tema potser massa vell, és un tema que s'arrossega de molts anys, però parlem d'ençà dels traspasos cap aquí i és un tema que la Conselleria en té coneixement, perquè Director General rere Director General l'han anat tractant sense donar-li solució fins ara.

Potser la culpa d'aquest tema, diguem-ne, la tenim tots plegats, tots plegats potser per massa paciència i deixar-lo massa temps aturat i tots plegats em faig referència a la situació en què dia a dia es troben —i que és dramàtica— els malalts d'aquell centre, situacions en què dia a dia es troba el personal que treballa, sobretot el d'infermeria, que és qui ha de donar solucions a aquestes coses que poden semblar molt simples, però que són molt dramàtiques en el seu moment, i deixar-ho aturat per massa temps.

Jo sé, i crec per les seves manifestacions, que la Conselleria no vol degradar ni vol desprestigiari els hospitals públics, però aquestes contradiccions, com he dit que resulten paradoxals, no s'entenen davant d'aquestes situacions. D'aquí que la pregunta que li adreço, senyor Conseller, sigui com pensa la Conselleria solucionar aquestes deficiències i, sobretot, en quin termini se li pensa posar cura.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar, en nom del Consell Executiu,

té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, realment la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran planteja un tema que no és domèstic, com ella ha dit, és un tema important. És un tema important que, realment no s'hauria de donar en un gran hospital com és l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge, on s'hi fan moltes coses, i no solament trasplantaments renals i d'altres tipus, sinó molts altres tipus d'intervencions i exploracions, tot plegat, d'alta tecnologia gràcies als equipaments que hi ha, però molt especialment, com sap la senyora Ferran, a la magnífica labor que fan, sense excepció, tots els professionals de la Sanitat que treballen en aquell centre que, en molts aspectes, és modèlic.

I en aquest aspecte que ella diu, veritablement, senyora Ferran, no ho és, de modèlic. Hi ha un problema greu, la bugaderia és antiga, la bugaderia funciona malament, jo no crec que s'arribin a infectar els malalts per culpa de la bugaderia, no tindrien els membres de l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge èxits tan grans com els que tenen un dia rera l'altre, però, de tota manera sí que dono la raó a la senyora Ferran que aquest és un problema que cal resoldre i que és, no cal dir, la prioritat número u d'aquest hospital, segons la gerència, segons el director mèdic, segons tots els caps de servei, segons la generalitat dels professionals que hi treballen.

S'han sol·licitat diversos pressupostos i l'últim que m'ha arribat, que és el del 26 d'abril d'aquest any, ascendeix a 99 milions de pessetes, dels quals 71 corresponen a la remodelació del local i 28 a la maquinària. De fet el pressupost total de la maquinària és superior, val més de 50 milions de pessetes, però l'empresa subministradora compraria la maquinària vella actual i amb això es compensaria una part dels costos de la maquinària nova.

Aleshores, aquesta bugaderia realment és important de fer-la, en primer lloc pel bon servei del mateix l'Hospital Prínceps d'Espanya de Bellvitge, però també perquè està programat que donés servei a un altre hospital, que estic segur que la senyora Ferran tindrà molt d'interès que s'obri, que és l'Hospital de Sant Llorenç de Viladecans. Què més voldria jo, senyora Ferran, què més voldria jo, doctor Espasa, que poder-los donar —i em refereixo al doctor Espasa, perquè com tothom sap és un dels magnífics professionals que tenim prestant els seus serveis a l'hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge—, què més voldria jo que poder-li dir ara la data en què farem això. Bé, jo ja he dit que aquesta és la prioritat número u. Aquest matí he parlat d'un altre tema que és el mateix i he dit que, realment, l'Institut Català de la Salut, per causes que ara no tornaré a detallar, passa per greus dificultats pressupostàries. L'obra que demana la senyora Ferran s'hauria hagut de fer ja l'any passat, n'estic convençut, i lamento no haver-la pogut fer, i és la prioritat número u ara, un cop s'han fet les cuines noves, un cop s'ha arregat tot el problema de la dotació contra incendis de l'hospital, insisteixo, és la primera acció que cal fer en aquell magnífic centre hospitalari. Però, senyora Ferran, jo lamento molt no poder-li donar una resposta positiva —positiva, en el fons i en la intenció, totalment—, però una resposta que comporti una promesa de calendari, no ho sé. Segons com es resolguin els temes greus —com ho he dit aquest matí— del pressupost de l'Institut Català de la Salut, això es podrà fer més

aviat o més tard. Què més voldria jo, i amb això acabo, senyora Ferran, que en això trobéssim una solució, i per parcial i petita que sigui aquesta solució, la primera prioritat de l'Hospital de Bellvitge és aquesta i la primera que posarem fil a l'agulla i que resoldríem és aquesta. Jo voldria que això pogués ser aquest any, però malauradament no li ho puc prometre.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies Honorable senyor Conseller, la Il·lustre Diputada senyora Ferran té la paraula per replicar.

La Sra. FERRAN : Molt breument si m'ho permet, des de l'escó. Senyor Conseller, la resposta, doncs, és negativa. Jo només el que voldria és fer èmfasi, precisament en aquest retard que, com vostè ha reconegut no és d'ara. Tinc escrits de la direcció d'aquest centre des de fa anys, des de l'any 83 en què ja diu que el problema més urgent, que la situació prioritària, que el tema a resoldre, és ja la bugaderia des d'aquell any.

Som al 85, el tema segueix igual, només hem de donar-los la resposta a la Conselleria que farem, entre tots plegats, potser pregàries perquè això se solucioni, a veure si de l'any 86 endavant. Aquesta és la resposta tan trista i tan lamentable que vostè ens acaba de donar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyora Diputada, té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Senyora Ferran, si les seves pregàries o les de qui sigui han de contribuir a resoldre el problema, comencin-les com més aviat millor, no solament es resoldrà la bugaderia de Bellvitge, sinó moltes altres coses.

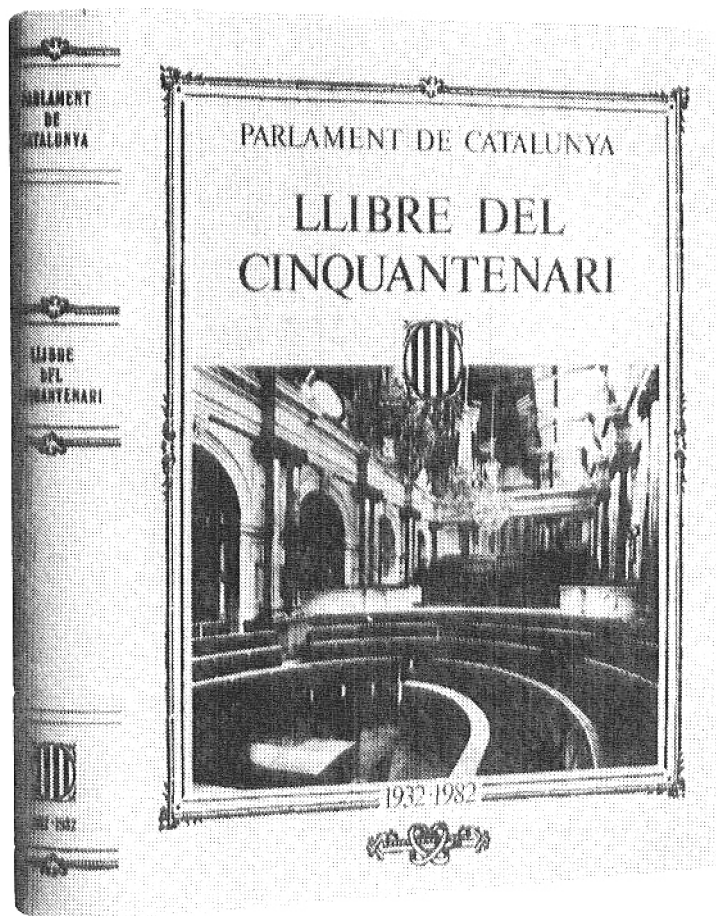
Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Havent-se substanciat el darrer punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i vuit minuts.)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIÓ DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Víctor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'I. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de ; pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3